

E. D. E.

卷之五

R. M. K. I

1346 2. h. h. J.

A végén kicserült

6 lev. —

M. H. MUZEUM XÖT
II. Nyomat. Növe.

1910 év 122

SZENT
DAVID

KIRALYNAK
és
PROFETANAK
SZAZ ÖTVEN

SOLTARI

A'FRANCZIAI Nótáknak
és Verseknék módjokra
MAGYAR Versekre for-
dítottak és rendeltettek,

Szentzi MOLNAR
ALBERT által.

Bevezető

Melhyek most e' kisdéd for-
mában ki nyomtatattak

M. TOTFALVSI
KIS MIKLOS

által

AMSTELODAMBAN,
1686. éztendőben.

SZERETŐ NEMZETEM.

Jódra nagy öröklődéssel fáradozó indulatomat nálad kedvesnek lenni elégge megbizonyítod azzal, hogyha helyt adándaz e két rendbéli kérésemnek inkább mint intésemnek; mellyet más-képen közönségeffé nem tehetvén, itt kell kifakasztanom: I. Igyekezzed, inkább annál mint eddig oktad, a' könyvekhez, az íráshoz való értéssel magadat ékesíteni. Bizony nem semmi ékeffége, nemessége, világa és bódogsága ez a' nemzetnek, 's akarmelly magános zemélynekis; a' mint ezzel ellenben az írás-tudatlanság motska, parañtsága, fetétsége, félzégse és nyavalyája. Minthogy pedig a' könyvekben foglaltatott tudományoknak, 's azokra segítő nyelveknek tellyes ismértségekre jutniok mindeneknek lehetetlen; a' mit én legalább feltézek mindenekre nézve szükségesnek lenni, és a' mire kérésemmel 's tanátslásfommal itt tzelezok, az olvasásnak tudása. Ha valaki többre nem mehet, bár tsak a' maga zülete. Ilyén tudja olvasni az írásokat, tsak ezzel is nagy sok jókra segitheti magát. Ezt követik más kereffyén nemzetségek: mellyek között a' kik bujdosunk, látván ezeknek ezaránt való nagy bódogságokat, nem gyözzük elégge az ő állapotjokat magasztalással tudálni; 's a' miénket zánakozással zégyenleni. It keresve kellene keresned, míg találnál olyan zemélyt, a' ki olvasni nem tudna; még pedig a' mint a' férfiak úgy az

a földön állatok között. A' honnét lézen az, hogy a' Tudós Emberek által sok szép könyvek bortsáttatván világra, kíváltkép az ő magok nyelveken, és a' népis a' könyveknek ismeretjé 's betsülője lévén, azoknak olvasása által ugyan elárad köztök a' tudomány, legelsőben az, a' melly vagyon az Isten bevéde és a' vallás körül. Miért nem lehetne, ha nem tinte így, legalább jobban és nagyobb mértékben annál, mint most vagyon, közöttünk? Tudom mik láttatnak ebben akadályúl előttünk lenni; t. i.

1. A' könyveknek közöttünk fűk és drága vóltok. A' mi e' fogyatkozást illeti, ennek közöttünk lehetnek orvosi. Hogy tudós embereinket ezaránt tiztekben való ferénykedésre gerjezzem, arra nem vagyok méltó: én elhiżem, hogy a' mi rajtok áll, el-fogják követni, mind magoknak ilyen közönséges házóra való munkálkodásokkal, mind pedig annak házna vételére, az-az a' könyvekkel való élhezésre, élésre, és e' végre Magyar iskolák tartására a' népnek serkentgetésével; tsak láthassanak a' könyveknek kibortsáttatásokban jobb alkalmatosságokat. Illyeneknek pedig kézzittetésekretámasztott a' mostani idő, Isten rendeléséből olyyakat, a' kik (tsak magunkat tegyük méltókká Hazánkna Iftentől nyerendő bekeflégére) sietvén igyekezeteknek gyümöltseit megérlelni, jó reménséget mérnek nyújtani a' könyveknek, legelsőbē pedig a' legháznosab-

H L Ő L J A R O - B E S Z E D.

fabbaknak és zűkségefebbeknek közöttünk zűk és drága vóltoknak megörvösoltatása felől. 2 Akadály ez, hogy közöttünk többire az emberek sajnálják az időt és költséget gyermekeknek oskolába járatásoktól. De hízem ha nem a' Deákságnak, hanē tsak az olvasásnak tanúttatását tennék-fel tzélúl, arra sem idő sem költség fok nem kívántatnék: úgy hogy alig vagy on olly zégény ember, a' ki erre elégséges ne lehetne. Nem az tzélom nékem, hogy a' Deákságtól valakit idegenítsek; hanem hogy, a' kik az oskolából tellyefféggel kimaradnak, azokat oda igazítsa, annak avagy-tsak legkisebb gyümöltsézből való rész-vételre. Melly (mégis mondom) bizonyára nem kitsiny vólna; mert úgy miis elérhetnök azt a' jót, hogy közöttünk mindenek az Isten bezedét, és egyéb jó könyveket a' magok nyelveken olvashatván, egyéb hažnok felett a' vallás dolgaibā világosodhatnának, és a' könyveknek segítségék után, Istent mind magános mind közönséges helyekē kőnjörgések's éneklések által tisztelhetnék. Mit tselekežnek ezen a' földön házanként, azt vizgálni's előbežéllení fok vólna; a' Templomban egy tekintéffél ellátja ember, mint légyen a' dolog közöttök: senki oda könyv nélkül nem mégyen, hanem mindennek vagy egész Biblia, vagy Uj Testam: vagy legalább Soltáros Könyv vagy on kezében; és senki közöttök az éneklésnek néma hallgató-

ja nintsen, hanem kitsínytől-fogva nagy-
 ig felemelik *Évokat*. Vajha ollyat láthat-
 na *Émünk* valaha a' mi földünkbenis! Nē
 vallásunknak, melly jó és *Ént*, hanem az
Érint való tiszünk elmulatásának kell tu-
 lajdonítani, ha abba esünk, a' mit a' Római
 Atyafiakban nem javallunk: t.i. hogy olly
 nyelven vízik véghez az Isteni tiszteletet,
 mellyet a' kölség nem ért. Az éneklés
 (melly az Ekklesiákban az Isteni tisztelet-
 nek egyik része,) minthogy az ő hangja
 miatt a' hallgatóktól meg nem értethetik,
tsak olyan mint a' pengő érz. és a' zengő cim-
balom, mind azokra nézve, a' kik az Enek-
 lökkel együtt nem énekelhetnek; avagy é-
 nekelhetvéniis nē énekelnek. Magok vét-
 kek pedig, hogy ez Isteni tisztelet ő nálók
 nélkül mégyé véghez; amazoknak, hogy
 magokat arra nem készítik, ezeknek, hogy
 akartva éneklésbéli tiszteket elmulatják.
 Mert vagynak ollyakis, (vajha pedig nem
 vólnának!) a' kik úgy itélvén 's *Éolván*,
 hogy azért tartják a' Mestert vagy Kán-
 tort, hogy énekeljé, *ÉántÉándékkal* tsak a-
 zoknak nyakokra vetik, mintegy terhet,
 az éneklést; némellyek pedig *Éégyennek*
 tartják énekelni, kiváltképen az *ÁÉÉony*
népek között. II. Tanáts-adásó ez; Igye-
 kezzed a' Sóltároknak igaz nótájokat kö-
 vetni. Mi-nem tsak tzifraságúl tétetnek a'
 Psáltériumba a' Kóták. Ezeket ha érteni
 és az éneklésben követni nem akarjuk,
 nē méltó i. hogy Sóltárink eleibe függe-
 zük

Élük többé amazt: a' FRAN CZIAI nótákra rendeltettek's a't. azoktól már mi sokakban meſſze távoztunk, és távozzunk hova tovább inkább inkább, midőn minden Régulák nélkül, csak hallomásból véſſzük's adjuk kézről kézre: minden egyéb nemzeteknek Éokások ellen, melyek az éneklést intéző meſterségnek örizeti által, megtartják's követik változtatlanúl a' Soltároknak egyſzer rendelt és bévőtt igaz nótájokat. 2 Az ſem méltó, hogy a' Könyvnyomtatás és annak ezközeli körül munkálkodók anyi munkát tegyenek hijába. Közelebb e' Könyvetskét nyomtatató ſzemélyis, az itt előadott tanátslásának fogamatjának reménlése kívül nem munkálkodott volna annyit, ſok idejének káros fogyásával, ezen Kótáknak mind kéſzítetésekben, mind pedig a' Psáltériumnak ezekbéli elébbeni ſok hibáinak orvoslásokban. 3 Az ſem méltó, hogy a' könyvnek árra afféle hijábavalóságokkal a' kótákkal nehéztetteſſék: hijábavalóságok ugyanis, ha haſznokat nem véſſzük. De az a' jó mégis megvagyon közönnünk, hogy akarkéi inkább véſſi (bár drágább légyenis) a' kótás Psáltériumot, ha töle kitelik: ſak volna méltó okára! t. i. annak, a' miért drágább, haſna vétele. Beſzédemet e' Élük helyen tovább nem vihetvén, ajánllak, édes Nemzetem, a' jó Iſtennek: a' kitől jó békeſſégeddel együtt kívánja, hogy Haſzanodra a' mint ſánta, úgy végezheſſe életét

M. T. KIS MIKLOS.

AZ EL.

AZ ELSŐ SOLTAR.

Az embernek legfőbb jawa: az Istenfélőknek
és az istenteleneknek különböző állapotjok.

A ki nem jár hitlenek tanársán,

Es meg nem áll a' bűnösök után,

A' tsűfolóknak nem ül ő tézekben:

De gyönyörködik az UR törvényében,

Es arra gondja mind éjjel nappal,

Ez illy ember nagy boldog bizonnyal.

2 Mert ő olyan mint a' jó termő fa,
Melly a' viz mellett vagyon plántálva,

Ő idejében meghozza gyümölcstét,
Es el nem szokta hullatni levelét;

Ekképen a' mit ez ember végez,
Minden dolgában mégyen jó véghez.

3 De nem igyen vagynak a' gonoszak;
Hanem mint az apró por és polyvák,

Mellyek a' szélről széllal ragadtatnak,
Igy az ítéletben meg nem állhatnak

A' gonoszak, és kik bűnben élnek
Az igazak közt helyet nem lelnek.

4 Mert az Isten esmérí útokat
Az igazaknak érti dolgokat,

A

Azért

2 II. S O L T A R.

Azért mind örökké ők megmaradnak ;
De a' kik tsak a' gonosflágban járnak ,
Azoknak nyilván mind elvész útok :
Mert Istennek nem kell az ő dolgok.

II. S O L T A R.

Tövendöl a' Christus semélyéről'sorßágáról.

Mlért zúgolódnak a' pogányok ?
Mit forgatnak ő bolond elméjekben ?
A' földi népeknek mi vándékok ?
Tsak hiába-valót üznek években.
E' világi Királyok egybe-gyűlnek ,
A' Fejedelmek tanátstot tartnak ,
Az Isten ellen erős-kötést ténnek ,
Es az ő Christusára támadnak.

2 Nagy fennyen mondják : Mit késünk
Jer faggassuk-ele ezeknek kötelit, (ezzel?)
Es minden igájokat rontsuk-el ,
Ne viseljünk többé rajtunk esfélit.

De az UR Isten a' magas mennyekben ,
Tsak neveti dolgokat azoknak ,
Tsúfolja őket ülven bent éékiben,
Kinek ezek semmit nem árthatnak.

3 És végre hogy megindúl haragja,
Kemény bezzéddel kezd szólani azoknak,
Rettenetesképen megtrájtja,
Ki miatt tellyesléggel elbádgyadnak.

Hogy mértek, úgy mond, ez ellen zugód-
A'kit én kentem a' királyfágra, (ni
Es királyi páltzát én adtam neki,
Az én fént hegyemre a' Sionra.

4 Mond e' királyság: Im kihirdetem
Az ő tanátsát és fént dékrétomát:
A' felséges UR monda énnékem,
En fiam vagy, ma féültelek fiamat.

Kérjed én tölem a' fok pogányokat,
Kiket örökségül néked adók,
Föld kereksegin fok tartományokat
Mindenütt én tenéked ajánlok. (dal,

5 Rontsd meg őket te nagy hatalmad-
Mint a' földből égetett tserép edényt,
Es a' te királyi vas páltzáddal
Verd őëve, és törd apró pozdorjanként.

Azért Fejedelmek, Birák, Királyok,
Ezekből tanúságot vegyetek,
Es magatokat jól meggondoljátok,
Kik e' földön regnáltok, ítéltek.

6 Szolgáljátok ez hatalmas URnak,
Igaz félelemmel, jámbor étettel,
Örvendezzetek ő nagy vóltának,
De ezekis legyenek rettegeffel.

Tsókoljátok e' néktek küldött Fiat,
Hogy erősen meg ne haragudjék,
El ne mulassátok parantsolatját,
Mert féörnyüképen elkell veznetek.

7 Mert gyakorta hogy ingyé sem vélnéd,
A 2 Mint

4 III. S O L T A R.
Mint a' sebes tűz , felgerjed haragja.
Te azért tellyes érvvel elhagyed ;
Bóldog a' ki magát ez URra bizza.

III. S O L T A R.

Könyörgése Dávidnak Absolon ellen.

O H melly fokban vagynak .

A' kik háborgatnak

Engemet , én Istenem !

Nagy sok ellenségem ,

Es sok gyűlölőim ,

Tusakodnak ellenem.

Sokan azt alitják ,

Leikemről azt mondják :

Vezett ennek ő dolga ,

Segétsége nintlen ,

Mert elhagyta Isten ,

Igy kólnak bolond módra.

III. SOLTAR.

5

2 Mert te én Istenem

Paisom vagy nekem,
Ki életem megmented,
Es nagy tisztességre
Fejem ditsőségre
Idővel felemeled.

Te hozzád UR Isten
Kiáltok föntelen,
Es te megvidámítasz,
Meghallgatasz kedvedből,
Sion fönt hegyéről
Nagy segedelmet nyújtasz.

3 Ha ágyamban nyugodom,
Tévedesen aluszom,
Nintsen semmi félelmem:
Midőn felszerkenek,
Semmin nem keserűgek;
Mert Isten őriz engem.

Ha száz ezer népek
Mind környül vennének,
Jobb és bal kezem felől,
Ha rám ütnének is,
Nem rettegnék mégis
Semmi védelemtől.

4 Kelj-fel URam: tarts-meg,
Ellenségim vönd-meg,
Megtörvén ő fogokat:
Mind özeve paskolod
Es artzúl tsápdosod
Az Isten utálókat.

Tsák te vagy az Isten,
Ki minden föükségben
Megtudsz szabadítani,

A 3

K

Kia' te sereged ,
Megtartod , ſzereted ,
Es megtoktad áldani.

IV. SOLTAR.

Dávidnak Könörgése Saul ellen.

E Nigallagomnak Iſtene

Hallgata-meg én kiáltáſom ,

Szanj-meg, és tekints inſégemre ,

Te vigy engemet tágas helyre ,

Midőn itt zorongattatom.

Ti nagy Urak miglen gyaláztok

Engemet tizteſſégemben ?

Ez illy hívságban mig maradtok ?

Hazudozáſra mit vágyódtok ?

Mig gyönyörködtök ezekben ?

2 De vegyétek jól eſetekbe

Hogy az UR Iſten engemet

Bévőt kedvébe kegyelmébe ,

Ő adta királyi tiztemet ,

Es meghallja kérésemet.

Rezegetek hát, és lássátok
Hogy ellene ne vétsetek,
Magatokat meggondoljátok
Az ágyas-házban ha nyugóztok,
Hogy lehesse tündeslégtek.

3 Igasságnak áldozatjával
Aldozzatok az Istennek,
Jó étellel és igassággal,
Es az Istenben bátorsággal
Bizzatok és örvendezetek.

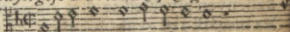
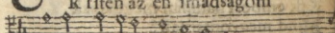
De sokan mondják azt minékünk:
Ki vezérli minket a' jóra?
Azért téged UR Isten kérünk,
Mutasd kegyes országodat nekünk,
Jöjjön-el az áldott óra!

4 Mellyel inkább vigasztalj engem,
Es örvendeztetj szívemben,
Hogy-nem kiknek sok mustjok terem,
Búzajokkal rakva sok verem,
Kikkel élnek bővségesen.

Azért élek jó békefésében,
Fekszem 's aluszom kedvemre,
Uralkodván lakom földemben
Bátorságos örvendezésben,
Mert az UR vigyáz éltetemre.

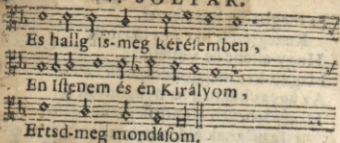
V. SOLTAR.

Könyörgése Dávidnak, kergetői ellen.

U
R Isten az én imádságom

Kérlek vegyed füleidben,

V. SOLTAR.

Ertsd-meg mondásom.

2 Tekintsd-meg esedezésem,
Es halld-meg kiáltásomat,
Midőn hivlak Királyomat
Meg hallgatod én könyörgésem,
Bizonyyal hiszem.

3 Jó reggel meghallgaték engemet
URam, még virradta előtt,
Idején a' Nap hogy feljött,
Elődbe számlálom ügyemet,
Várván kegyelmet.

4 Mert te egyedül vagy olly Isten,
Kinek a' gonoszság nem kell,
Es a' ki gonosz bűnben él,
Nem mehet hozzád semmiképen
Mig él vétekben.

5 A' kábák és az eztelenek
Nem állhatnak éined előtt;
Gyűlölék minden gonosztévőt,
Es tőled távol üzentetnek
Az illyetének.

6 A' kik csak hazugságot szólának
Szörnyen élvezted azokat,
Es megátkozték gyilkosokat,
Kik embert hamisan megtsálnak
Mind megrontatnak.

7 En pedig nagy jó reméniséggel

V. S O L T A R.

Bémégyek ézent templomodban ,
Es imádlak ézent házadban ,
Nagy jó-vóltodért félelemmel
Szolgállak évivvel.

8 Vezérli URam igazságodban ,
Ellenségimnek látkokra ,
Kik igyekeznek káromra ,
Oktais , hogy a' te útaidban
Járhassak jobban.

9 Mert éájokban nintsen igaz éő ,
Szívek tellyes nyavalyával ,
Ö nyelvek éól álnoksággal ,
Torkok olly mint a' nyílt koporsó ,
Hol nints semmi jó ,

10 Büntesd-meg URam Isten őket ,
Tedd semmivé tanátfokat ,
Rontsd-el ő találmányokat ,
Verd-meg veled ellenkezőket ,
A' pártütöket.

11 Es hogy azok mind örüljenek
A' kik biznak tsak te benned ,
Es éivből éeretik neved ,
Engedd hogy vigan felségednek
Éeckeljenek.

12 Mert az igazat te megáldod ,
Te nagy irgalmassággoddal ,
Környülvézed mint páissal ,
Minden gonoz ellen megtarod
Es oltalmazod.

VI. S O L T A R.

Dávid meggyógyulásért könyörög.

A 5

URam

Uram te nagy haragodban ,
 Ki miatt vagyok búban ,
 Engemet ne feddj-meg,
 Es haragodnak tüze ,
 Szűnjék-meg sebellége ,
 Kiben ne büntels-meg.

2 Nékem URam légy irgalmas,
 Mert vagyok nagy fájdalmas ,
 Ne hagyj URam , kérlek ,
 Gyógyítsd-meg sérelmimet ,
 Elrejtet tetemimet
 Ujtsd-meg , hogy éljek.

3 Lelkem igen háborodik ,
 Infégiben bánkodik ,
 Kesergek éivemben ,
 URam meddig hagyj engem
 Ekképen vezékednem
 E' nagy gyötrelemben ?

4 Térj URam kegyesen hozzám,
 Mert jaj elfogyatkozám !
 Te nagy irgalmadból
 Szánj-meg nyavalyáimban ,
 Es ne hagyj kinaimban ,
 Ments-meg az haláltól.

5 Mert ha mindnyájan meghalunk,

E' világból kimúlunk ,
Nints emlekezeted
Senkinél az halálban :
Fekvén a' koporsóban
Ki ditsérne téged ?

6 Elfáradtam bánatimban ,
Egész éjjel sírtombban ,
Könyhúllatáimmal
Nedvesitem ágyamat ,
Áztatom nyoszolyámat
Sűrű síralmimmal.

7 En sok bőszűségim miatt
Az én ortzám elhervadt ,
Szemem homályosult :
Ezt érzik ellenségim ,
Vigadnak gyűlölőim ,
Kin zivem elbúsult.

8 Azért tölem elmenjetelek ,
Kik gonoszságban éltek ,
Távozzatok innen !
Mert az UR kiáltásom
Meghallgatá sírásom ,
Es bévön kedvében.

9 Könyörgésem meghallgatja
Az UR , és elfogadja
En imádságomat ;
Es a' mit tőle kérek ,
Minden jókat megnyerek ,
Ugy kívánja jómat.

10 Azért minden ellenségim ,
Es én háborgatóim ,
Pironkodjatok-el !
Már mind hátra-térjetelek ,

12 VII. SOLTAR.
Es megfegyjenüljétek
Nagy hirtelenséggel.

VII. SOLTAR.
Könyörög ellenségitől való szabadulásért.

O H en URam és én ittenem,

Te benned vagyok reménségem,

Szegedelmemre légy jelen,

Tarts-meg ellenségim ellen,

Hogy engemet el ne ragadjon,

Mint eh' örozlán meg ne rágjon,

Micdön nintien segítségem,

A' ki megmente engem.

2 Hogyha én ezt töttem UR Isten,
Avagy hamisság van kezemben,
Hogyha gonózt töttem ennek,
Ki örüle békefégemnek:

Hogyha valaki abban megért,
Hogy gonózt fizettem a' jóért,
Sőt ha jót nem töttem azzal,
Ki nékem vólt bozúsággal:

3 Ambár kergessen ellenségem,
Es bátor megragadjon engem,

Etc.

Eletemet földhöz verje,
Ditsőségem porrá tégye.

Kelj-fel azért nagy haragodban,
Ellenségim ellen támadván,
Add-meg az elébbi tisztem,
Kit rendeltél URam nékem.

4 Nagy sereggel oltán a' népek
Hozzád gyűlnék és környül-véznek;
Azért UR Isten támadj-fel,
Magas helyre köztök állj-fel.

Es ottan ítéljed a' népet,
Ki jól rendelhetéz mindeneket,
Es engem hívségem szerint
Itélj igazságod szerint.

5 Verd-meg az istenteleneket,
Es védelmezd-meg hiveidet,
Mert mindeneknek titkait
Látod URam szívét lelkét.

Te vagy paisom igaz Isten,
Es nem hagyéz-el vezedelmemben,
Ki az hiveket megtartod,
Gonosz ellen takargatod.

6 Igazán ítéli az Isten
Az ártatlan embert ügyében,
De keményen fenyegeti
Kinek hamisságát érti.

Hogyha pedig ő meg nem térénd,
Sok bűnének véget nem veténd,
Elő kézziti fegyverit,
Idegbe veti nyilait.

7 Végre mintegy hadi erőben
Halálos fegyvert fog kezében,
Nyilaitis rántja elő,
Kiket ellenségemre lö,

Kinek

Kinek éándéka vezedelmes,
Szive nagy gonossággal terhes,
Kiből idétlen fiat zül,
Mert éándéka megzégyenül.

8 Szorgalmatoson árkot vájott
Más ember alá vermet áfott,
Kikben midőn törekedik,
Önnön maga belé esik,

A' gonosz, a' mit nékem kíván,
Ö tulajdon fejére rohan,
Mindennéműt falárdsága,
Nyakára áll álnokfága,

9 Azért Istennek adok hálát,
Hirdetem ő ézent igazságát,
Es felséges ézent nevének
Ditséreteket éneklek.

VIII. S O L T A R.

*Tfudálközván ditséri Dávid a' Teremtőnek
a' teremtetten emberhez való jó kedvét.*

O H Felséges UR mi kegyes Istenünk,

Melly tfudálatos a' te neved nekünk!

Nagy ditsőséged ez egész földre

Kiterjed, és felhat az egekre.

2 Ditsérnek téged még a' tsets-éopókis,
Szájokban viselik nevedet ökis:
Kik által ellenséget megejtez,
Es bozúállót megzégyenítez.

3 Nagy vóltát ha megnézem dolgaidnak,
Mellyeket a' te újaid formáltak,
Az Eget, Hőldat, a' fényes Napot,
Es szép renddel a' fok tñllagokat.

4 Tñudálván mondom: Mitsoda az ember,
Ki te töled ennyi ditsőséget nyer?
De mitsoda az embernek fia
Kiről felségednek van illy gondja?

5 Az Angyaloknál noha egy kevésbé
Kisebbé tñd: de nagy ditsőséggé
Teremtéd ötet, és magasztalád,
Nagy ditsóségre felkoronázád.

6 Kezed munkáin ötet Urrá tévéd,
Hogy azokkal birna, néki engedéd,
Valamit e' világra teremtel,
Mindeneket lába alá vetél.

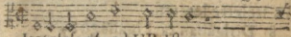
7 Juhot, ökröt, és egyéb állatokat,
Az hegyen és völgyön élő vadakat,
Kik az erdőkön félével legelnek,
Avagy a' fìk mezőkön tengenek.

8 Es a' repeső égi madarakat,
Kik hangitsálnak szép mélédiákat:
Es fok halait a' nagy tengernek
Birtokába adád az embernek.

9 Oh felséges Isten kegyelmes URunk,
Melly tñudálatos a' te neved nálunk,
Felségednek mely nagy ditsósége
Mellyel telyes e' föld kereksege!

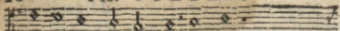
IX. S O L T A R.

Az Izrael népének halálása's könyörgése.

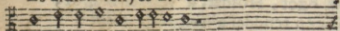
D
Isterek téged UR Isten,

Es

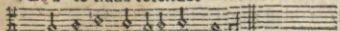

Es áldlak tellyes éivemben.

Es a' te tudatételidet

Hirdetem jó-téteményidet.

2 Te benned URam vigadok,
Nagy örömben tombolok,
Es a' te felséges nevednek
Szép ditséréteket éneklek.

3 Mert az én ellenségimet
Megtérítéd, veréd őket:
Kik rétegvén hátra esének,
Szined elől mind elvezének.

4 En igyemet megtekintéd,
Es kegyelmesen felvévéd,
Ülvén törvény-tévő székedben,
Megmentél igaz ítéletben.

5 A' pogányokat megfeddéd,
A' gonoszokat elvezted,
Semmivé töd az ő neveket,
Tellyességgel eltörléd őket.

6 Te ellenség azt alítád,
Hogy te könnyen elronthatnád
Ez városokat! Elrontádé?
Még hireketis eltörlédé?

7 Nem lehete, mert az Isten
Megmarad ditsőségében,
Ő törvény-éekit kézziteti,
Az ítéletre letéteti.

8 Dolgában tart igazságot,
Előhívja e' világot,

Es igazsággal mindeneket
Megítél minden nemzeteket.

9 Ő a' fegénynek oltalma,
Őrzője, minden jutalma,
A' ki fűkségének idején
Hozzád ohajt könyörgésében.

10 Azért biznak títak te benned
A' kik esmérik fzent neved,
Kik töled várnaksegédséget
UR Isten nem hagyod-el őket.

11 Enekeljete az URnak
A' Sion hegyén lakónak:
Sokságát tfelekedetinek
Hirdeslőtek minden népeknek.

12 A' ki nyilván megkeresi
Az igaz vért nem felejtí:
Es a' fegényeket nem hagyja,
Kiknek kiáltásokat hallja.

13 URam légy kegyelmes nékem,
Es tekintsd-meg nagy inségem,
Az ellenség életem gyötri,
Az halál kapuiból végy-ki.

14 Hogy ditsérhesselek vigan,
A' Sionnak kapuiban,
Es örvendezhessek fivemben,
Hogy engem megtartál kegyesen.

15 A' pogányok pedig főrnyen
Esteek az önnön vermekben:
A' melly hálót ők másnak hánytak,
Önnön lábok abba akadtak.

16 Innen az UR esmértetik,
Szent itéleti megtetfzik,
Hogy a' gonof ő fándékában,

Önnön magát ejti hálóban.

17 A' gonosz népek hirtelen
Bédülnek a' nagy mélységben,
A' pogányok is mind elveznek,
Kik Istenről elfelejtkeznek.

18 A' zégényt el nem felejtí,
De mindenkor megtekinti,
A' nyomorútnak könyörgésit
Meghallja, 's megadja kérésit.

19 Kelj-fel URam, és légy jelen,
Hogy ember erőt ne vegyen:
A' pogányokat hívd elődbe,
Itéld-meg erős törvényedben.

20 Szivekben URam retentsd-meg,
Hogy magokat gondolják-meg,
Es esmérjék a' pogány népek,
Hogy ökis halandó emberek.

X. S O L T A R.

Az Izraelnek szabadulásért való könyörgése.

M

Ire távozol tőlünk UR Isten

Ez sok ideig való inségben

Illy meűze? és magad mit rejtéd-el?::

Miért hogy minket így felejtéd-el?

Im az istentelen kevélységgel

Kergeti a' zégényt és nyomorgatja,

Az onnön nyakába esék hálója.

2 Mert

2 Mert ez istentelen ditselkedik,
 Es gyönyörködik kivánságában : / :
 Ditséri a' fősvényt, hízelkedik,
 Istent káromlja felsuvalkodván,
 A' kit megutál nagy hívságában ;
 Söt kevélységében így gondolkodik,
 Hogy nintsen Isten, azzal tsúfolódik.

3 Ő bolondságában úgy elmégyen,
 Erős ítéletedet nem féli : / :
 Es kevélységében köz nagy fennyen,
 Ellenségitis semminek véli,
 Könnyen elfuhatja, azt itéli,
 Végre mond : Bátran lakom és tfendesen,
 Soha nem esem kerentsétlenségben.

4 Atokkal hitokkal rakva hája,
 Szól az ő nyelve tsák álnokságot, : / :
 Ez nyelvét köztatta tsalárdságra,
 Kivel közrez sok bút és bánatot,
 Tolvaj módra megáll barlangokat,
 Les helyből a' közényre oládkodik,
 Hogy azt megkaphassa azon forgódik,

5 Barlangban magát megvonja titkon,
 Hogy az ártatlant megragadhassa : / :
 Mint az orožlán vigyáz a' likon,
 Hogy a' közényt hálóba hozhassa,
 Es ő torkában azt befalhassa,
 Abban forog önéki minden gondja,
 Hogy a' közényt megejtse, és megfogja.

6 Még aztis mondja az ő közében,
 Hogy Isten ezzel semmit nem gondol : / :
 Ortzáját elrejtí ezek ellen,
 Szemét behunnya, másuva fordúl.
 Kérlek URam ez dolgon megindúlj,

Nyújtsd-kikezed, a' zegényt ne felejtsd-el,
Es a' nyomorútnak légy segédséggel.

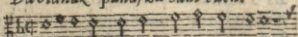
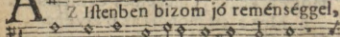
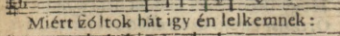
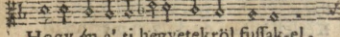
7 Miért mivelné a' gonosz ember,
Hogy káromlja tsúfolja az Istent? :/:
Szívében mond: Számot Isten nem kér,
De te URam érte és lát minden;
Azért a' zegény csak reád tekint,
A' nyomorult árva te benned bizik,
Es töled kegyesen megfegintetik.

8 Törd-meg az istentelennek karját,
Hivd elődbe és idézd törvényben, :/:
Vizgáld és íteld-meg gonoszságát,
Ekképen nem mér jöni elődben:
Es így örökké regnál az Isten,
E' világot igazsággal vezérli,
A' pogányokat földről mind eltörli.

9 URam tekintsd-meg a' nyomorultat,
A' felideket kegyesen tartsd-meg :/:
Vedd füleidbe kiáltásokat,
Erősítsd zivákat, vigasztald-meg,
A' zegény árvákat védelmezd-meg,
Zabolázd-meg az erőszak tévöket,
Gonoszoktól e' földön ódd népedet.

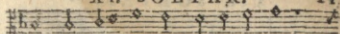
XI. S O L T A R.

Dávidnak panasza Saul ellen.

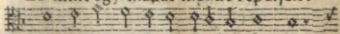
A
Z Istenben bizom jó reménsséggel,

Miért zóltok hát így én lelkemnek :

Hogy én a' ti hegyetekről fussak-el,

XI. SOLTAR.

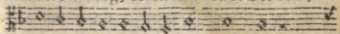
21

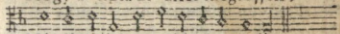
Es mint egy madár mezze repüljek?

Mert a' kegyetlenek iveket űzerzik,

Hogy a' tizta zivüket meglöjjék,

Már a' nyilakot az idegbe vetik.

2 De véghez nem vihetik ök e' dolgot,

Megromlanak igyekezetekben,

Mert az hü ember vallyon 's kinek ártott?

Az Istennek temploma mennyekben,

Öszen vagyon űzent űzéki, mellyből űzélel

Szemei mindent néznek élefen,

Földi népetis megnézel és űzemlél.

3 Az Isten megpróbálja az igazat,

Es gyűlöli az erőszak tévöt,

A' káromlókra zápor-esöt botsát,

Rájok döjt tüzet, kénköves esöt,

Az istentelenekre háborút ejt,

Es nagy űélvélűzel itatja ökököt,

Fejekre űörnyü forgó-űelet borit.

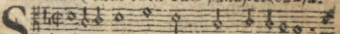
4 Mert ö igaz, és igazságot űzeret,

Es kedves ortzát mutat azoknak,

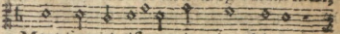
Kik igazságban rendelik élteket.

XII. SOLTAR.

Dávidnak Saul ellen való panaszalkodása.

S Zabadits-meg és tarts-meg URam Isten,

Mert űentud elfogytak, nints jótévö,

B 3

Es

Es e' földön már sok a' tökéletlen,

Nints emberek közt igaz bezedő.

2 Ezek egymásnak éolnak tsak hivságot,
Dolgokat festik szép bezedekkel:
Hizelkedvén mutatnak nyájasságot,
De nyelvek nem egyez ő éivekkel.

3 Tsalárd ajkokat elvezti az Isten,
Eltörli hizelkedő nyelveket,
Kik kevélységekben éolnak nagy fennyen,
Es tsak tsúfolják az együgyüket. (kel)

4 Es azt módják: jer tegyük azt nyelvünk-
Hogy minket minden nagyra betsüljön,
Miénk fájunk, ajkunk, birünk ezekkel,
Kit uraljunk? velünk ki pereljen?

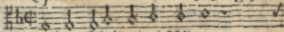
5 Azért mond Isten: Imé a' zégények
Elhagyatnak, öletnek, puztúlnak;
Azért őket megéánom, és felkelek,
Es kimentem kezekből azoknak.

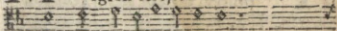
6 Az Istennek mondási olly igazak,
Mint a' drága ezüst, kit a' tűzben
Az ötvösök kohokban tisztítottak,
Es hétzer megereztettek épen.

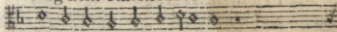
7 Tarsdmeg azért népedet kegyelmesen,
Kérünk jóvóltodból reánk tekénts,
Örizz-meg örökké e' nemzet ellen,
Hozzánk mindenkor jókedvet jelents.

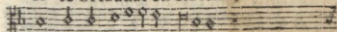
8 Mert a' gonoszok nagy fennyen forgód-
Udvaroltatnak nagy kevélységben, (nak,
Midön a' roééak felmagasztaltatnak,
Es a' jó ember nints betsületben.

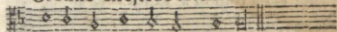
Dávidnak szabadulásért való könyörgése.

M Iglén felejtez-el URam,

 Mig nem emlekezel rólam?

 A' te ortzádat én előlem,

 Örökké elrejtédé tőlem?

 Mire nem könyörülz rajtam?

2 Mig tanátskozzam éivemben,
Mig keseregjek elmémben,
Még nappalis tsak gondolkodván?
Ellenségem reám míg rohan,
Míg uralkodik fejemen?

3 Tekints reám kegyes URam,
Szánnyad-meg az én nyavalyám,
Szemeimet világosítsd-meg,
Hogy életemben vidúljak-meg,
Halálban el ne alugyam.

4 Hogy ellenségem ne mondja:
Imé erőt vöttem rajta:
Es azon ök örvendezzenek,
Ha engemet elejthetnének,
Es nem állhatnék lábamra.

5 Mert én bizom jó-kedvedben,
Ki megvigasztalz éivemben,
Örvendez azért az én lelkem,
Hogy az Isten én segedelmem:
Kiért ditsérem énekben.

Panaßolkodása Dávidnak Saul ellen.

A bolond így szól az ő zivében:

Nintsen Isten, azért gonoszlágban él,

Utálatos bünt tézen, semmit nem fél,

Utálatos bünt tézen, semmit nem fél,

Ez egész földön a' ki jót tégyen

Senki nintsen.

2 Az UR az égből alá tekinté

E' földön az emberek fiaira,

Hogy meglássa ha kinek eze volna,

Ha az Istent valaki keresné

Es tisztelné.

3 De azt jól látja ditsőségében,

Hogy a' jó útról eltértek mindenek,

Mindnyájan fertelmes bűnben hevenek,

A' ki az Istent tisztelné hiven

Tlák egy sintsen

4 De az hamisak meg nem gondolják,

Hogy népemet, mint a' kenyért megézik,

Meg nem térnek; sőt magokat elhízák,

Az Istent segítségül nem hívják,

Sem uralják.

5 Itt azért erősen megrémülnek,

Midőn ezekbe vészik, hogy az Isten

Az ő hiveit megtartja kegyesen;

Mert ő mellé áll a' jó nemzetnek,

Mint hiveknek.

XV. SOLTAR.

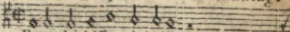
25

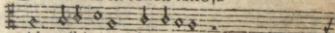
6 De néktek semmi gondotok erre,
Hanem ti csak tsúfoljátok a' zégényt,
A' ki tizta zivből féli az Istent,
Es csak ötet hívja segédségre,
Es mentségre.

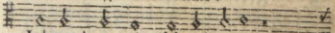
7 A' Sionról vallyon 's ki jövendő-el,
Ki a' zent Izraelt megzabadítja?
Ha Isten fogságból népét kihozza,
Örvend a' Jákób és az Izrael
Teljes zivvel.

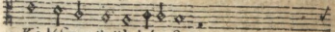
XV. SOLTAR.

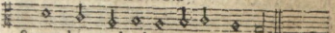
Isteni felelemlről és jó életről való tanúság.

U
Ram ki lézen lakója

A' te felséged fátorának?

Jelentsd-meg és add tudtomra

Ki lézen örök lakosa

Szent hegyednek és hajlékodnak?

2 A' ki jár igaz életben,
Szól és zolgálatat igazságot:
Igazán forog mindenben,
Es hűséges ő zivében,
Es zereti a' jámborságot.

3 Kiaz ő felebarátját
Ö nyelvével nem rágalmazza:
Kárral nem bántja zomzédját,
Nem rútolja anyafiát,

Es tisztességét nem gyalázza,

4 Az istentelent utálja,

Az Isten-félöket Szereti,

Öket tižteflégben tartja,

Esküvését meggondolja,

Ha kárt vallis, azt meg nem fezi.

5 A' ki pénzével él hiven,

Költsön át, de nem kér úforát,

Az ártatlan ember ellen

Ajándékot ő nem vész,

A' ki így téken, az megállhat.

XVI. SOLTAR.

*Iővendölés a Christusnak beüvedésiről,
haláláról és feltámadásáról.*

T Arts-meg engemet óh én Istenem,
Mert reménségem vetem tsak te benned,
Azért az URnak mondjad ezt lelkem :
En URam vagy te, örvendek tenéked ,
Bz kívül nem kérkedhetem semmivel,
Hogy néked használhatnék jó-tétemmel.

2 A' Éntekkel e' földön jól ténnek,

Es segítek jámbor Isten-félőket ;

De azoknak lézen nagy férelmek

Kik követnek idegen Isteneiket:

Ö véres áldozatjokat nem nézem ,
Es neveket ajakimra sem vezem.

3 Az UR Isten az én örökségem ,
Melly nékem kiváltképen részeltetett ,
Es ő megtartja híven azt nékem ,
Az én sorsom a' legjobb részre esett ,
Hogy az örökség sinorral oztatott ,
Azzal a' legzebbik rész nékem jutott.

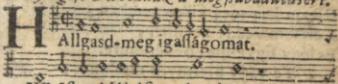
4 Ditséretet mondok én az URnak ,
Ki engem tanátsával jól vezérel ,
Még veléimis erre tanítanak ,
Es az ágybanis megintenek éjjel.
Az URat büntelen előtem tartom ,
Ki vélem lévén , nem lehet ártásom.

5 Öröme vagyon szívemnek ezen ,
Ditsőségem örül, megnyugzik testem ,
Noha a' sírben fekvése lézen ,
De azt szívemben nyilván én elhízem ,
Nem hagyod a' koporsóban Szentedet ,
De rothadás ellen megmented őtet.

6 Az életre nékem útat mutat ,
Melly életben vagyon örök boldogság ,
Hol fént zinednek gyönyörű vóltát
Látatod ; melly nagy öröm és vigasság.
Jóbb-kezednek ereje, ditsősége ,
Örökké megmarad, soha nints vége.

XVII. SOLTAR. 63. 70.

Könyörgése Dávidnak a' megszabadulásért.

Figyelmezz hozzám és tekintsd-meg

Szívbeli imádságomat ,

Ítéletet te tőled várok ,

Nézd-meg ügyem, látás törvényt ,

Ítélj-meg igazság zerént ,

Mert én álnoksággal nem járok.

2 Szívem éjjel megpróbáltad ,
Es megvizgáltad tellyességgel ,
Látad hogy egyez én nyelvemmel ,
Tsálárdság nélkül találtad.

A' mit ember zól , avagy mivel ;
En ajakid bezedire
Gondot tartok zent igédre ,
Nem járok a' gonosz-tévövel.

3 Vezérljed én járásomat ,
Es tarts-meg a' te ösvényeden ,
Másva senki ne térítsen ,
Erösítsed lábaimat.

Téged hivlak én segítségre ,
URam láts-meg zükségemben ,
Kérésem vedd füleidben ,
Es légy figyelmes bezedemre.

4 Te vagy bizonyos óltalmok ,
A' kik te benned reménlenek ,

Mútaid jó-vóltodat ezeknek ,
Hogy lássák a' rád támadók.

Mint a' te fêmeidnek fényét ,
Ugy megörizz URam engem ,
Szárnyad árnyékában fejem
Takargasd , öriz vén ösvényét.

5 Oltalmaz ellenségimtől ,
A' kik veszedelmemre járnak ,
Es mindenünnen környül-fognak ,
Ments-meg engemet ezektől.

Kövér nyakok tsak fel nem pattan ,
Kevélyen éolnak ellenem ,
Lesnek, kergetnek , hogy engem
Megtapodjanak a' föld hátán.

6 Ollyak mint a' vad orožlán ,
Ki a' lesből a' prédára éök ,
Es mint az éh orožlán kölyök ,
Olálkodik a' barlangban.

URam jövel vegyed eleit ,
Verd földhöz éles töröddel ,
Lelkem mentsd-meg fegyvereddel ,
Rontsd-meg ellenségim ereit.

7 Ments-meg kezedd ezektől ,
A' kik élnek tsak e' világnak ,
Es tsak ő hasoknak éolgálnak ,
Ez gondjok tellyes éivekből.

Mert eleget adž ő testeknek ,
Kikkel tölthetik hasokat ,
Hizálhatják magzatjokat ,
Még unokáikis eltelnek.

8 En pedig az igazságban
Szinét meglátom felségednek ,
Es ha álmomból felferkenek ,
Megeléğzem jó-vóltodban.

Halál adása Dávidnak a' Babadításért.

O H én URam, ki erőt adt' énnékem ,
En erős Istenem és bizodalomom ,

Szeretlek téged míg lézen életem ,
Idvelségemnek zarva, én paisom :

En magas kö-zálam, oh én URam,
Midőn ez URat ditsérven kérem ,

Erős bástyám és erős kö-váram :/:
Ellenségimtől ő megtart engem.

Halál fájdalmi hogy környül vennének ,
Béltál fiait rettegtenének ,

Pokol kötele vala környülem ,

T lak-nem az halál töribe esém.

2 Illy inségemben az URhoz kiálték,
Nagy szükségemben Istennek könyörgék,
Szózatom templomába felhata ,
Kiáltásom füleibe juta :/:

Legottan a' föld zörnyen megindúla ,
Az hegyek fundamentoma mozdúla ,
Rengedeznek reketnek zertelen ,
Mert haragra indult az UR Isten.

Nagy sűrű füst mégyen-fel az ő orrán ,
Ret-

Rettenetes tűz éájából kirohan,
Ki miatt az Eg ééllel villámik,
Mert az ő sebes haragja látzik.

3 Lehajlatá az Eget és lejöve,
Lábai alatt homály fetétsége,
Alázálla Kérubimon ülven,
Es a' élnek' éárnyain repülven :/:

Nagy fetét ködben magát befedezte,
Kiben mint sátorban magát rejtette,
De a' fényesség ki nála vala
A' sűrű ködököt elözlátá.

Nagy kö-esők húlnak, tűz lág villámék
Az UR menny-dörgése égen hallaték.
Rettenetes éő adaték töle,
Köesöt, villámást földre löve.

§ 4 Elzélezté azokat nyilaival,
Es elretenté ő villámáival,
Meglátéának a' vizek mélységi,
Felnyilának a' földnek feneki :/:

A' te feddésednek folyosságától,
Es haragos orrodnak fuvásától.
Onnan felül kezeit lenyújtá,
Es engem a' vizekből kivona.

Megzabadíta én ellenségimtől,
Megmente hatalmas gyölölőimtől,
Kik rám rohannak én inségemben,
De gyámolom lön nekem az Isten.

§ Tér-helyre hozá, s kimente engemet,
Es én hozzám mütata nagy éerelmet,
Mégfizete igazságom éerint,
Kezeimnek tisztasága éerint :/:

Mert az URnak útáról nem tértem-el:
Az én Istenemtől nem éakadtam-el,

Ité.

Ítéletire büntelen néztem,
 Es szent törvényt meg nem vetettem.
 De mindenkor hiven előtte jártam,
 Gonosz-tételtől magamat megóttam;
 Megfizete igazságom szerint,
 Kezeimnek tisztasága szerint.

6 Szent vagy, és jótévő a' jótévőkkel,
 Es igazat tévesz igazán élőkkel,
 Tiszta vagy azokhoz a' kik tiszták;
 Elfordúlsz tőlök a' kik gonoszak :/:

A' nyomorúlt szegényeket segited,
 A' kevély-szeműket megzűgyenited,
 Nekem URam szövetségét gyűjtasz,
 Es a' sötétben világot nyújtasz.

Te általad ellenségim seregén
 Altalfutok, előköm kerítésin.

Tökélletes az Istennek útja,
 Tiszta és próbált az ő mondása.

7 A' benne bizóknak erős pisa,
 Ez Istennek de ki lehetne mássa?
 De holott volna illy erős köztál,
 Mint az Isten a' ki minket táplál? :/:

Az Isten erejében felöltöztet,
 Es útaimban jól vezérl engemet,
 Lábam gyorsítja, mint a' zarárnak,
 Hogy magas hegyimre felhágassak.

Ő tanítja kezemet hadakozni,
 Es az atzél kezivet elrontani,
 Idveffégednek paisát nekem
 Adod, és jobb-kezed megtart engem.

8 A' te felid és engedelmes vóltod
 Öregbit engem, erősít jóvóltod:
 Es az hol járok helyt adsz lábamnak,

Hogy

Hogy bokáim ne botránkozzanak :/:

Ellenségimet azért megkergetem, (rem.
Es meg nem űinöm mig-nem mind elve-
Minden erőmmel addig paskolom,
Mig-nem őket lábam alá hajtom.

A' hartzra nekem erős fegyvert adtál,
A' földhöz vered ki én ellenem áll,
Megfutamtatod ellenségimet,
Széllal-kergeted gyűlölőimet.

9 Kiáltanak, de senki meg nem tartja,
Az Istenhezis, de meg nem hallgatja;
En őket mind űéli porrá rontom,
Az útzákon a' sárba morfolom :/:

A' népeknek ő patvarkodásoktól,
Megzabadítal tufakodásoktól,
A' pogányokon fővé téziz engem,
Nem esmért népis űolgál énnékem.

Sok idegenek kik hiremet hallják,
Hizelkedvén magokat alá adják :
Erős helyeken idegen népek
Az én hatalmasságomtól félnek.

10 El az Isten, kinek legyen ditséret,
Aldom én idvezítő Istenemet,
Ki énnékem ez hatalmat adta,
Ellenségimet meghódoltatta :/:

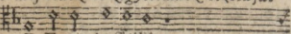
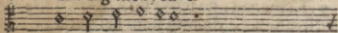
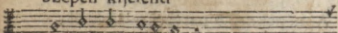
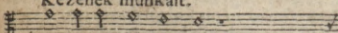
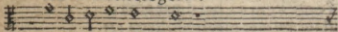
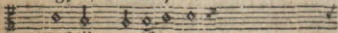
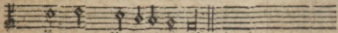
Megöriz engemet ellenségimtől,
Kiken engem emelt Fejedelemül,
Az erőszak-tévőtől óltalmaz,
Ki mindenkor halálomra vigyáz.

Azért ditséretet mondok tenéked,
A' pogányok közt magasztallak téged,
Szent névednek éneklek űüntelen,
Hogy te Királyodat felségesen

II Megsegítéd, véle töl kegyességet,
 Es néki jelentél illy idvességet,
 Ez megkenett Dávidnak főképen
 Es maradékinak mind örökkén.

XIX. SOLTAR.

A' természetnek és kegyelemnek iskolája.

A
 Z Egek bezzélik
 Az Eg menyezeti

 Es nyilván hirdetik
 Szépen kijelenti

 Az URnak ereit :/:
 Kezének munkáit.

 A' napok egymáinak

 Tudományt mutatnak ,

 Az ő böltsésegéről .

 Egy éj a' más éjnek

 Bezzéll , az istennek

 Ő nagy ditsőségéről.

2 Nints ízó sem tartomány ,
 Holott e' tudomány
 Nem prédikáltatnék :/:

Mindenfelé mégyen
E' föld kerekiségén
Bezéde ezéknek.

Írások kimégyen
Mind e' világ végén,
Holott a' fényes Napnak
Hajlékot az Isten
Helyheztetett szépen,
Ö lakó állásának.

3 Kiben mint völegény,
Reggel felkél szépen
Ö ágyas-házából :/:
Es ugyan örvendez,
Mint az erős vitéz
Ha futásra indul.

Az Egnék egy végén
Felkél, és elmégyen
Gyorsan a' más végére:
Sohol semmi nintsen
Ö hévsége ellen
Ki magát elrejtse.

4 Az Isten törvénye
Tízta ö bezéde,
Lelkeket megtérít :/:
Hűség bizonyysága,
Küldedeket abba
Bölcseségre tanít.

Ö parantsolati
Igazak mondási,
Kik élet vigasztalnak :
Minden ö törvényi
Tízta őt bezédi,
Szemet világosítanak.

5 Az Isten félelme
Tízta, mind örökké
Megmarad és megáll :/:
Az ő ítélete

Igaz mindenekbe,
Teljes nagy jóssággal.

Aranynál, ezüstnél,
Kedves drága-könél,
Es sokkal betsületesb,
Ő szerelmessége

Es gyönyörűsége
Még a' méznélis édesb.

6 A' ki szolgál néked
URam, tanul tőled

Nagy jó tanúságot :/:
Es azt ha megtartja,

Jól lézen ő dolga,
Mert vézen jutalmot.

Ki tudná bűninek
Számát esetinek,

Es ki gondolhatná-meg,
En sok bűneimet

Titkos vétkeimet

URam nekem bocsásd-meg:

7 Szolgádat őrizd-meg,
Kevélységtől tartsd-meg,

Ne essék ez bűnben :/:
Es én tizta lézek,

Semmi bünt nem tézek,
Járok te kedvedben.

Szájamnak szólása,
Szivem gondolatja,
Kedves legyen tenéked.

XX. SÓLTAR.

37

Adjad óh én URam
Es erős kö-fálam
Hogy ne vétsek ellened.

XX. SÓLTAR.

Az Izraeliták könyörgése Dávid Királyért.

A Z UR tégedet meghallgasson

Te nagy inségedben,

A' Jákób Istene megtartson

Te védelemedben.

Küldjön tenéked segédelmet

Az UR ő ézent házából,

Te reád fordítsa kegyelmét,

Tartson-meg a' Sionból.

2 Aldozatodat megtekintse,

Kikkel őt tizteled,

Egő áldozatodat tüze

Egesse-meg néked.

A' mit a' te éived kívánhat

Adja-meg ő tenéked,

Hogy mindennémű tanát[sodat]

Te jó véghez vihesse.

3 Adjad URam hogy te nevedben

C 3

A' m

A' mi záfélőinkat
 Felemeljük nagy örömünkben,
 És adjunk hálákat,
 Mondván: Az UR Isten megörzi
 E' Királyt kegyelmével,
 A' mennyből őtet erősíti
 Jóbb-keze erejével.

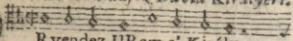
4 Némelylek az ő fiekerekben
 És biznak lovokban;
 De mi a' nagy Isten nevében
 Bizunk mint URunkban.

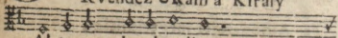
Azért ők keményen megeselek,
 Mi pedig len megállunk:
 Ők mind a' földhöz veretnek;
 De mi épen maradunk.

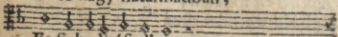
5 Tarts-meg URam, és engedd nekünk,
 Hogy e' Király híven,
 Mikoron hozzá esedezünk,
 Segédsegül legyen.

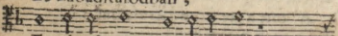
XXI. SOLTAR.

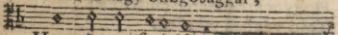
Izraelitáknak Háladások Dávid Királyért.

O Rvendez URam a' Király

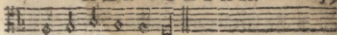
 A' te nagy hatalmadban,

 És szabadításodban,

 És vigad nagy buzgósággal,

 Hogy őt megsegítéd,

Inségből kimentéd.

2 Ugy vífeled néki gondját,
Hogy a' mit tőled kérénd,
Mindeneket megnyerénd.

Mihelyt felnyitja ő száját,
Alig szól egy ígét,
Már hallod a' kérését.

3 Elébb hogy-nem könyörgene
Meghallgatod, meglátod,
Irgalmaddal megáldod.

Es feltéti az ő fejére
Sárgarany koronát,
Mint királyi pompát.

4 Azt kéri vala te tőled,
Hogy csak valamennyire
Hosszabbúljon élete:

De ő életét terjesztéd
Nagy fok eftendőkre,
Sőt örök időkre.

5 Őt felvöd nagy ditsőségre
A' te segedelmeddel,
Örök idővelégeddel.

Es nagy királyi felségre
Tőled emelteték,
Es ékesítették.

6 Szeretted őt minden jókkal,
Es te szentáldomásod
Örökké neki nyújtod.

Örvendees vigságokkal
Őt gyönyöröltetted,
Színedre néztetted.

7 Ez Király mindenkor bizik
Tfak az ő Istenében,
Es nem fél vezélyiben:

A' Magaflágoznak nyugzik
Irgalmaflágában,
Es megmarad abban.

8 Kezeddel megleled őket,
A' kik reád támadnak,
Bozszúságodra járnak:
Es a' te gyűlölöidet
Kezeidből senki
Soha ki nem menti.

9 Mint a' hev tüzes kementze
Haragod környül-vézi,
Es őket mind ellepi.

Haragos ortzádnak fine
Öket megemélti,
Mint a' láng elnyeli.

10 Mindennémü gyümöltsöket
Hirtelen te elvezted,
Es a' földről eltörlöd.

Magvokat, tsemetéjeket
Nékik megátkozod,
Nép közzül kiirtod.

11 Mert gonoszra igyekeztek,
Szándékoztak ellened,
Hogy bozszontsanak téged.

Gonosz tanátsot végeztek,
De hogy véghez mennyen
Erejekben nintsen.

12 Mert minden ellenségedet
Erösen megkergeted,
Es őket elzéllezted.

XXII. SOLTAR.

41

Megvonkod ived idegét,
Nyilad mint a' tárgyra
Lövöd ortzájokra.

13 Azért URam már támadj-fel,
Mutasd-meg hatalmadat,
Lásfuk erős vóltodat.

Hogy ditsőséges erődről
Vigan énekeljünk,
Es benned örvendjünk.

XXII. SOLTAR.

A' Christus szenvedésiről, és felmagasztalt.

EN Istenem én erős Istenem,

Miért hagyál-el ennyire engem?

Kiáltásomtól a' segedelem

Nagy távól vagyon:

En kiáltok te hozzád egész napon;

De még sem felel meg, nints ki megtartsd,

Még éjjel sem hallgatok semmi módon

Ez inségben.

2 De te szent vagy, és az Izraelben
Te szentséged megmarad mindenben,
Ditsértetel e' Gyülekezetben

Szívvel lélekkel.

A' mi régi atyáink tellyefféggel
Te benned biztanak jó reménsséggel,
Szükségekben őket segedelmeddel
Megtartottad.

3 Haők ézből kiáltottak hozzád,
Mindjárt őket megfabadítottad,
Benned biztak, és őket nem hagytad
Ezni ézgyenben.

En nem vagyok ember, de féreg lévén
Minden népeknél vagyok nevetségben:
Tsúfolnak, utálnak, és megvét minden,
Es keferget.

4 A' ki lát minden tsúfol engemet,
Száját elvonza, szól merő mérget,
Fejét rázza, hunyorgatja szemét,
Reáa néz éörnyen.

Mondván: Ez ember bizott az Istenben,
Szabadítsa-meg azért őtet innen,
Ha ézereti az Isten, néki légyen
Segédségül.

5 Hogy te engemet anyám méhéből
Kihozál; ottan segedelmem löl,
Tsetsémő korombanis egyedöl
Tsak benned biztam.

Sőt mihelyt anyám méhéből éármaztam,
Istenem vóltál, reád támaézkodtam,
Bátorsággal te hozzád ragaézkodtam
En Istenem.

6 Ne távozzál azért meééze tölem,
Ne hagyj-el, mert nagy az én gyötrelmem:
Nints segitöm, és az én sérelmem
Nem fáj senkinek.

Sok erős bikák engem környülvettek,
 A' Bászán nagy ökrök reám törnek,
 Ökleldezni, megölni igyekeznek
 Nagy méltatlan.

7 Az ő fájokat én reám tátván,
 Mint ragadozó fivó oroszlán,
 Agyarkodnak, hogy engem torkokban
 Béfalhafsanak.

Könyhúllatásim mint a' vizek folynak,
 En tsontaim hejyekből kimozdúlnak,
 Szivem mint viaz olvad, bélim fájnak
 Sebek miatt.

8 Minden erőm mint tserép elzáradt,
 Száraz nyelvem az inyemhez ragadt:
 Porba vetél engem, érzem kinnyát
 Halál mérgének.

Mert engemet sok ebek környül-vettek,
 Gonoz népek ellenem özve gyültek,
 Kezeimet és lábaimat ezek
 Megliggatták.

9 En tsontaimat megolvashatnák.
 Szörnyü zemeket reám fordítanak,
 Kinömban nem fájnak, de gúnyolnak,
 üznek tsufságot.

Eloztották egymás közt én ruhámot,
 És öltözetemre vetettek forstot,
 Hogy abból ne metélnének foltokat
 Oszván részre.

10 Azért URam tölem ne légy meéze,
 Ne késsél, életemnek creje:
 Kérlek fies, tekints inségemre
 Légy segedelmül.

Mentsd-meg életem az éles fegyvertől.
 Védel-

Védeld meg e' sok dühös ebektől,
Egyedül vóltomat mentsd meg ezektől
Jó-vóltodból.

11 Tarts-meg az éh orožlán torkától,
Es az egy-žarvú fene vadaktól,
Kik mostan környül-vettek nagy mordúl,
Oh tarts-meg engem!

Kiért žent nevedet híven ditsérem,
Az én atyámfiainak hirdetem,
Es a' žent Gyülekezetben tiztelem
Felségedet.

9 12 Ditsérjétek Istenfélők őtet,
Jákób fiai áldjátok nevét,
Izrael népe féld' ez felséget,
Mint Istenedet.

Mert nem utálja a' žegénynek ügyét,
Es töle el nem fordítja žent žinét,
De ha kiált, meghallgatja kérését
Nagy kegyesen.

13 Azért ditséretem rólad léžen
Minden előtt a' Gyülekezetben,
Es én fogadásim semmiképen
Meg nem töretnek.

A' žegények éžnek, megeléžnek,
Az Isten keresők téged ditsérnek,
El az ő lelkek, és benned örvendnek
Mind-örökké.

14 E' földi népnek minden serege
Az URhoz gyül ez emlékezetre,
Es a' pogányoknak memzetsége
Néki hajt fejet.

Mert az UR egyedül bir mindeneket,
Ővé az ország, ő a' pogány népet

Birja.

Birja, rajtok megmútatván erejét
Kezeinek.

15 A'kövérek, kik megelégedtek,
Es kik már porrá lenni készültek,
Ditsérnek téged minden fegények,
Es nyomorúltak.

Es minden ő maradéki azoknak
Néked főlgalván térdet fejet hajtnak,
Es fíról fira ők téged uralnak,
Oh nagy Isten!

16 A'következő nép jövendőben,
Te igazságodat ditséretben
Magaftalják, tisztelik fizekben
Az egész földön.

XXIII. SOLTAR.

Dávid Háládása Isten gondviselésért.

A Z UR énnékem őriző pártorom,
Azért semmiben meg nem fogyatkozőm,
Gyönyörű fész mezőn engemet éltet,
Es fész kies folyó-vizre legeltet.
Lelkemet megnyugotja fzent nevében,
Es vezérli engem igaz ősvényében.

2 Ha az halál árnyékában járnékis,
De nem félnek még ő fetét völgyénis;
Mert mindenütt te jelen vagy én velem,

Vclz.

Vezőöd és botod megvigasztal engem,
Es nekem az én ellenségim ellen
Áztalt kézitez, eledelt adz bőven.

3 Az én fejemet megkened olajjal,
Es engemet itatiz tellyes pohárral,
Jó-vóltod, kegyességed környülvézen,
Es követ engem egész életemben.
Az UR énnékem megengedi nyilván,
Hogy mind éltiglen lakjam ő Házában.

XXIV. SOLTAR.

Az UR hegyének lakosa: mennyei Király.

A Z UR bir ez egész földdel,

Es minden benne élőkkel,

Övé e földnek kereksege,

Kit a' tengeren építet,

Folyó-vizekkel környülvő,

Kiben meglátzik böltsesége.

2 Ki mégyen-fela' ézent helyre,
Az URnak ő ézent hegyére,
Es vallyon kitől tiszteltetik?

A' kinek tiszta ő ézve,
Es ártatlan az ő keze,
A' ki hamisan nem esküszik.

3 Ezt az UR megáldja ézpen,
Ez az idvezítő isten

Igazságát adja önéki :

Ez pedig a' bődög nemzet ,
Ki a' Jákóbnak Istenét
Keresi , és űzent űzinét nézi.

4 Világi kapuk nyiljatok ,
Fejetekeť feltartsátok ,
Hogy e' ditső Király térjen-bé.
Mitsoda ditső Király ez?

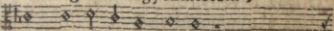
Seregeknek Iűtene ez ,
Nagy ennek hadi erőűűége.
5 Ti kapuk emelkedjeteť ,
Fejetekeť felveűűéteť ,
Hogy e' Király beléteť térjen.
Kitsoda e' nagy Királýság ?
Ez a' Zébaoth Uraság ,
Melly nagy az ő ditsőűségében.

XXV. SOLTAR.

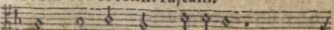
Dávidnak külömbkülömb könyörgeűűe.

S

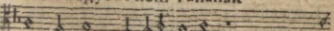
Zivemet hozzád emelem ,
Es meg nem űgyenyűltetem ,

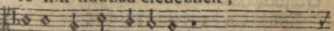
Es benned bizom URam :/:
Nem nevet űenki rajtam.

Mert űgyeyent nem vallanak

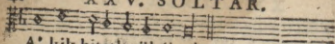

A' kik hozzád eűfedeznek ;

Azok pironkodjanak ,

A' kik

A' kik hitetlenül élnek.

2 Utaid URam mutasd-meg,
Hogy el ne tévelyedjem :/:

Te ösvényidre taníts-meg,
Kiken intézd menésem.

Es vezérelj engemet
A' te fént igaz igédben :

Oltalmazd életemet,
Mert benned bizom UR Isten.

3 Emlekezzél jó-vóltodból
Nagy kegyelmességedre :/:

Emlekezzél irgalmadról
Melly megmarad örökké.

Ífjúságomnak vétkét
Kérlek hogy meg ne említsed;
Sőt nagy kegyességedet
En Istenem megtekintsed.

4 Jó és igaz az UR Isten
Mind örökkön örökké :/:

A' bűnösöket térítvén,
Ő igaz ösvényire :

Es a' nyomorúltakat
Eletekben igazgatja,
Nagy kegyesen azokat
Az ő útában megtartja.

5 Az Istennek minden útja
Kegyesség és nagy hűség :/:

Azoknak kik mondására
Gondot tartnak mind végig.

Ennékem kegyelmezz-meg
URam a' te fént nevedért,

XXV. SOLTAR.

12

Es bűnömet botsásd-meg,
Ne oltorozz nagy vóltáért.

6 A' ki az UR Istent féli,

Es tiszteli szívében :/:

Azt ő nagy hiven vezérli

Ő igaz ösvényiben.

Nagy békefűségben annak

Minden jó böven adatik,

Es ő maradékinak

Gazdag örökség hagyatik.

7 Az igaz Isten-felőknek

Megjeleni titkait :/:

Es az ő benne hívőknek

Megmútatja kötését,

Istenséghez fűzveimet

Felemelem fűnetlenül,

Ő megőriz engemet,

Lábam kivonja a' törbül.

8 Azért térj hozzám Istenem,

Tekints reám kegyesen :/:

Es kegyelmez-meg énnékem,

Mert élek fűgénységben.

Nyavalyája fűvemnek

Napról-nápra mind öregbül;

URam add végét ennek,

Vigy-ki engem ez inségből.

9 Nyomorúságimat lásd-meg,

Tekintsd-meg fűkségemet :/:

Es bűneimet botsásd-meg

Kik fűerzik e' sérelmet.

Tekintsd ellenségimet,

Kik én nálamnál erősbek,

Es gyűlölnek engemet :

3^a XXVI. SOLTAR.

Kergetnek és kefergetnek.

10 Tartsd-meg én lelkemet URam,

Hogy én ellenségimtül ::

Szörnyen meg ne tsúfoltassam,

Benned bizom egyedül.

En ártatlan életemet

Örizd-meg, mert bizom hozzád:

Es te Izraeledet

Minden inségből kihozzad.

XXVI. SOLTAR.

Könyörgése Dávidnak a' megfabadításért.

L Egy itélőm URam,

Mert hűséggel jártam,

Es éltem nagy ártatlanúl,

Azért hiszem az Istent,

Hogy ő engemet megment

Mindennemű háborútúl.

2 Próbálj és kísérts-meg,

Ügyemet nézd jól meg,

Meglátod tisztaságomat.

Visgáld-meg veséimet,

Es próbáld-meg szívemet,

Hogy értséd indulatomat.

3 Látom szemem előtt

Kegyelmességedet;

Es

Es azon vagyok füntelen,
 Hogy minden dolgaiban,
 Járjak igazságodban,
 Ne vétsek felséged ellen.

4 Az hazug emberek
 Nálam nem kedvesek,
 A' tettető tsalárdokat
 Szivem szerint gyűlölöm,
 Es nagy távól kerülöm
 Az álnoksággal járókat.

5 A' gonosz-tévőknek,
 Es hamis népeknek
 Társaságokat gyűlölöm,
 Ő gyülekezetekben
 Nem ülök semmiképen,
 Sőt előttem sem fenvedem.

6 Belső tisztaságban
 Es ártatlanságban,
 En kezeimet megmosom,
 Tisztán téged ditsérlek,
 Aldozván felségednek
 Oltárod körül forgódom.

7 Eneki fel-főval,
 Es vig hangosfággal
 Magasztalom felségedet,
 Néked adván hálákat,
 Hirdetvén tsudáidat
 Mindenütt áldlak tégedet.

8 URam hajlékodat
 Szeretem házadat,
 Holon lakol ditsőséggel.
 Szent helyedet kedvellem,
 Es azt fellyebb betsülöm

Minden e' világi kintsnél.

9 Ostorodat URam

Fordítsd-el én rólam,

Ne büntess a' bünösökkel,

Vélek ne verd lelkemet:

Ne vedd-el életemet

A' vér-ontó emberekkel.

10 Kiknek az ő kezek

Rút bünnel tellyesek,

Es azon hánnyák ezeket,

Hogy fegényt elnyomjanak,

Ajándékon kapdosnak,

Kivel töltik jobb-kezeket.

11 De én tisztaságban

Járok igazságban,

Es élek nagy ártatlanúl,

Büntől magam őrizem;

Szabadíts-meg hát engem

Te nagy irgalmasságodból.

12 Az én lábam megáll,

Tágas helyet talál,

Es megmarad ösvényiben:

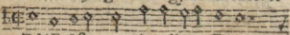
Azért URam ditsérlek,

Es örömmel tisztellek,

Az hiveknek seregiben.

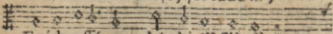
XXVII. SOLTAR.

Dávidnak Könnyörgése a' megszabadításért.

A

ZUR Isten az én világosságom,

Ö életemnek ereje, jól tudom,

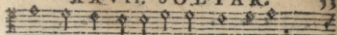

Es idveffégem, hát kitől félnék?

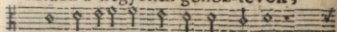
Ki volna hát a' kitől rettegnék?

Mi-

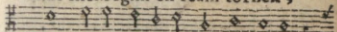

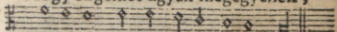
Midőn a' kegyetlen gonok-tévők,

Mint ellenségim én reám törnek,

Hogy engemet ugyan megegyenek,

Hirtelen mind hátra rohannak ők.

2 Hogyha táborral környül-vennénekis,

De még sem félne semmit én szívem :/:

Ha fíntén az ellenség közt vólnékis,

Mégis benned vetném reménségem.

Egy dolgot kívántam én az URtól,

Kit még mostanis kérek nagy bizván,

Hogy lakhassam az URnak házában,

Mig e' földön élek jó-vóltodból.

3 Mellyet azért kérek, hogy én láthassam

Az URnak felséges ditsőségét :/:

Es ő fent templomát látogathassam,

Melly tiszteflégére építettett.

Mert engem hajlékában takarít

En háborúságimnak idein,

Es elrejt engem rejtek helyein,

Magas közöklára felemelít.

¶ 4 Es az én fejemet ő felemeli

Ellenségimen, kik környül-vettek :/:

Azért az ő hajlékában önéki

Fel-őzóval áldozom és éneklek.

URam mikor hozzád felkiáltok,

Figyelmetesen hallgass-meg engem,

Kegyelmezz-meg, légy gyámolom nékem,

54 XXVII. SOLTAR.

Midőn te hozzád élvöl ohajtok.

5 Tefelöled mondja ezt az én élvem:

Keressétek az én élvem élvemet :/:

Azért nekem is ez igyekezetem,

Hogy nézhessék URam élvem élvemet :

Ne fordítsd-el hát ortzádat tölem,

Szolgádat ne vesd-el haragodban;

Te vagy vigasztalom nyavalyámban,

Segíts-meg, URam ne hagyj-el engem.

6 Mert mind atyám és anyám elhagy engem,

De az UR kegyesen hozzá vézen :/:

Mutasd-meg URam te útadat nekem,

Ellenség ellen, tarts ösvényeden.

Kivánságokra ellenségitnek,

Ne adj engemet, mert fókán vagynak

Kik ellenem hamisítást élvölnek,

Hazudnak és erőszakot tévnek.

7 Ha nem hittem volna hogy még élvemben

Jó-vóltát az URnak meglátándom :/:

Az élvőknek földén, hát immár régen,

Oda lőt volna minden én dolgom.

Várjad azért biztonnyal az URat,

Légy vig és bátorságos élvemben,

Mert téged megtart a' nagy UR Isten,

Tfak ő töle várjad óltalmadat.

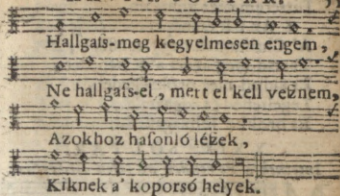
XXVIII. SOLTAR.

Röngyörgése Dávidnak a' mególtalmazásért.

Hozzád kiáltok kegyes URam,

En legédségem és kö-váram,

Hall.

2 Midőn te hozzád esedezem,
 Es kezeimet felemelem
 A' te fenséges Templomodban,
 Hallgass-meg én imádságomban,
 Ne büntess az hitlenekkel,
 Ne verj a' gonosz-tévőkkel.

3 A' kik élők nagy nyájassággal,
 De évek rakva álnoksággal.
 Fizess-meg azért önékik,
 A' mint élte megérdemlették:
 Add-meg ő kezek munkáját,
 Es álnokságok jutalmát.

4 Mert az UR al ök nem gondolnak,
 Dolgairól nem gondolkodnak,
 Keze munkáit nem tekintik,
 Melly önékik megfizettetik;
 Mert ök meg nem építtetnek,
 Hanem örnyen megtöretnek.

5 Aldott légyen a' nagy UR Isten,
 Ki meghallgata kérésemben,
 Az UR énnékem erőflégem.
 En paisom és segedelmem,
 Örül éivem, és énekben

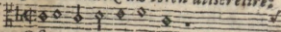
XXIX. SOLTAR.

Ditsérem ötet föntelen.

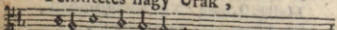
6 Az UR én népemnek ereje,
 A' Christusnak nagy erőssége;
 Tartsd-meg azért a' te népedet,
 Es áldjad-meg örökségedet,
 Legelteged és vigasztald,
 Es örökké felmagasztald.

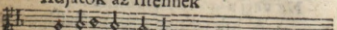
XXIX. SOLTAR.

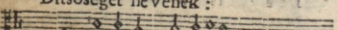
Intetnek a' Fő rendek az Isten ditséretire;

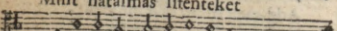
M Ostan ti hatalmasak,

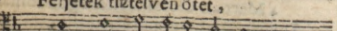
 Tekintetes nagy Urak,

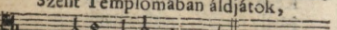
 Adjatok az Istennek

 Ditsőséget nevének:

 Mint hatalmas Istenteket

 Fejétek tisztelvén ötet,

 Szent Templomában áldjátok,

 Es térdet fejet hajtsatok.

2 Az UR szava megzendül,
 A' vizeken megdördül,
 Mennydörgő ditsősége
 Elhat a' nagy tengerre.
 Az URnak illy erős szava

Nagy

Nagy hatalmát megmútatja,
Az URnak dördülő éaván
Nagy volta meglátzik nyilván.

3 Az UR Istennek éava
A' Czédrusokat rontja,
Töri a' Czédrus-fákat
Libánuson állókat.

A' Libánus és Sirion,
Ugrándoznak borjú módon,
Es mint az egy-éarvú vemhe,
Tombol a' sűrű erdőbe.

4 Az URnak éava éélel
Sebes tűz lángot lövell,
A' puétát megretenti,
A' Kádest megrendíti.

Az UR éava úgy megzendül,
Hogy a' éarvas idétlent éül;
Nagy harsogásától annak
Az erdők felzakadoznak.

5 De az ő Templomában,
Ő hivei mindnyájan
Hirdetik nagy erejét,
Beééllik ditsőségét.

Az UR ült az özönvizen,
Mint Biró ítélő ééken;
Az URnak ő királysága
Örökké megáll orzága.

6 Az UR az ő népének
Erőt ad seregének,
Őket hiven megtartja,
Békesléggel megáldja.

Háládás a Dávidnak az Absolontól való
megszabadulásért.

D Itserlek URam tégedet,

Mert te megtartál engemet,

Es kegyesen felemelél,

Bllenségimtől megmentél:

Es meg nem engedéd azoknak,

Hogy nyavalyámon vigadjanak.

2. Hogy felkiálték te hozzád,

Nyavalyámat meggyógyítád,

Es hogy én tsak-nem a' sírbe

Esném az halál töribe,

Ismét feltámasztál engemet,

Pokoltól megmentéd lelkemet.

3. Istenes hivek és szentek

Az URnak énekeljete,

Aldjátok ötet mind végig;

Mert nem haragzik sokáig,

Az ember alig gondolhatja,

Melly hamar elmúlik haragja.

4. De az ő kegyelmessége

Rajtunk megmarad örökké;

Néha olly dolgom érkezik,

Kin estve szívem bánkodik,

De reggel mihelyen felkelek,

Azonnal vig örömet lelek.

5 Mikoron jól volna dolgom,
Akkor vala vígaságom;
Mert magamban azt itéltem,
Hogy ne lehessem esetem:
Mert érzetem kegyeslégedet,
Mellyel erősítéd hegyemet.

6 De hogy tölem fént országodat
Elfordítád óltalmadat,
Legottan én elijedék,
Könyörgék, és így én szólék:
Mi hasznod URam én véremben,
Az halál ha temet veremben?

7 URam ha én porrá lézek,
Tégedet hogy ditsérhetlek?
Igaságod hogy hirdesselem?
Hallgasd-meg URam kérésem,
Könyörülj rajtam, szabadíts-meg,
Légy kegyelmes URam és tarts-meg.

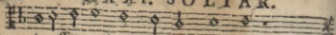
8 Az én siralmimat végre
Fordítád bóldog örömmre,
Es zomorú sák ruhámat
Elvöd rólam bánatimat;
Kíért URam örökké áldlak,
Mindenek előtt magasztallak.

XXXI. SOLTAR.

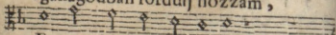
Könyörög szabadításért Saul ellen.

U Ram én tálak te benned biztam,
Őrizz-meg kegyelen,
Ne essem fégyenben: Igas-

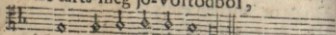

Igaflágodban fordúlj hozzám,

Es tarts-meg jó-vóltodból,

Ments-ki nyavalyáimból.

2 Hajtsd én hozzám URam füledet,

Oh én idveffégem

Siefs tarts-meg engem :

Mutasd-meg nagy erőffégedet,

Légy én erős kö-váram,

Kiben bátran lakhassam.

3 Te vagy köziklám, erőffégem,

Szent nevedért kérlek,

Vezérelj, hogy éljek :

Szabadíts-ki a' törből engem,

Mellyet énnékem vetnek,

Mert megtartómnak hízik.

4 Kezedbe ajánlom lelkemet,

Mert nagy inségemben

Megtartál UR Isten.

Azoktól megvonkom éivemet,

A' kik élnek hívásban ;

Es tsak bizom URamban.

5 Örvendezék nagy vigaságban,

Vigadók éivemben

Irgálmadra nézvén :

Ha megtekintez nyavalyámban,

Szívetemet megésméred,

Sérelmit megenyhited.

6 Nem ejtez engemet kezekben

En ellenségimnek,

Kik engem gyűlölnek.

Sőt minden ellenségim ellen
Utat adék lábaimnak,
Hogy meg ne akadjanak.

7 Nagy zűkség nyomorgat engemet,
Kiben elbádogyadtam:
Kegyelmezz-meg URam.

Az én ortzám elrepedezett,
Lelkem elvajutt, elhólt,
Az én hasam meghijólt.

8 Elfogyok keserűségemben,
Életem rövidül,
Sérelmem majd megöl,

E' nagy méltatlan büntetésen
En szívem elzakarodott,
Minden tsontom megbomlott.

9 Minden én ellenségim között
Gyaláznak bömzédim,
Félnek esmérőim:

Kik midön látnak a' ház előtt,
Félre térnek előlem,
Nem jönnek szembe velem.

10 En rólam elfelejtkeztenek,
Mint egy hólt emberről,
Tsúfolnak vezetől.

Mint egy törött edényt elvetnek,
Hallom hogy szidalmaznak,
Nékem félelmet hoznak.

11 Mert tanácsot tartnak én rólam,
Végezést végeznek,
Hogy elvezessenek;

De te vagy az én bizodalمام,
Es megvigasztalék engem.

En kegyelmes Istenem.

12 Kezedben vagyok én életem,
Ellenségim ellen

Tarts-meg kegyelmesen.

Ne adj azok kezébe engem

A' kik zörnyen gyűlölnék,

Es üntelen kergetnek.

13 Világosítsd országodat rajtam,

Es szolgáddal tégy jól

Te nagy irgalmadból,

Hogy soha meg ne tsúfoltassam,

Mert te hozzád kiáltok,

Tőled óltalmat várok.

9 14 Szégyenítsd-meg a' gonoszokat,

Rontsd-meg áándékokban,

Hanyd a' koporsóban,

Kik az istenes jámborokat

Névetik és tsúfolják,

Es zörnyen rágalmazzák.

15 Felette nagy a' te jóvóltod,

Kit tartasz híveknek,

A' kik téged félnek:

Es nagy a' te irgalmasságod,

Mellyet azok jól látnak,

A' kik te benned biznak.

16 Te nálad azokat elrejtéd,

Megőrzöd kegyesen,

A' kevélyek ellen.

Hajlékodba őket bévézed,

Hogy a' kegyetlen nyelvek

Öket meg ne sérthesse.

17 Ditsőség adassék az URnak,

Ki tart óltalmában,

Mint egy szép városban,
Kinek erős bástyái vagynak,
Hogy a' ki abban lakik
Senkitől nem bántatik.

18 Félelmes futásomban mondék:
Tőled elvetettél,
Rám nem nézsz szemmeddel;
De te nálad kegyelmet lelek,
Meghallád könyörgésem,
Es megadád kérésem.

19 Szeressétek az URat szentek,
Ki megtart hiveket,
Büntet kevélyeket.

Hát jó reménségben legyetek,
Hidgyétek éivetekben
Megvigasztal az Isten.

XXXII. SOLTAR.

Tanúság az idvefféges bódogságról.

O H melly bódog az olly ember éltében
A' kit az Isten bévőtt kegyelmében,
Es megbotsáta az ő vétkeit,
Es befedezte minden büneit;
Bódog a' kinek ő nagy hamissága
Istentől nints neki tulajdonítva,

Es

64 XXXII. SOLTAR.

Es kinek tsalárdtság nints zivében ,

Tettetés nélkül jár életében.

2. Hogy bünömet elakarám hallgatni ,
Es néked meg nem akarám vallani ,
Ottan tsontaim elzárának ,
Soksága miatt én firalmimnak.

Mert éjjel nappal kezéd nehéz vólta
Nagy büneimért rajtam fekszik vala ,
Bennem elfogya minden erősség
Mint nyári hévségben a' nedvesség.

3. De hogy bünömet előtted megvallám ,
Es nagy vétkeimet el nem hallgatám ,
De hiven elő bezzéllem néked ,
Ottan botsánatot nyerék tőled.

Azért az UR Istennek minden hivel
Könyörögjenek míg vagy on idejek ;
Mert ha nagy árvizek jönének is ,
De nem árthatna ezeknek mégis.

4. Te vagy óltalmam, őrizz-meg engemet,
Minden gonosz ellen tartsd-meg lelkemet,
Vigasztalj-meg, hogy örvendezhessek ,
Es vigan néked énekelhessek.

Tanítlak téged, úgymond az Ur Isten,
Es vezérellek az igaz ösvényen ,
Szememmel mindenkör rád vigyázok ,
Igazgatlak, reád gondot tartok.

5. Ne legyetek olyak mint az özvérsek
Es a' lovak, kiknek nintsen értelmek ,
Kiknek zabolát vetnek zájokra ,
Hogy ne jargalhassanak zájokra.

XXXIII. SOLTAR. 65

A' gonoltnak éintén ez nyavalyája,
A' melly ötet hájára nem botsátja;
De környül-vézi az UR kegyelme.
A' kinek ő minden hijedelme.

6 Örüljetez azért az UR Istenben
Igaz hivek, legyetek nagy örömben,
Vigadjatok és énekeljetez,
A' kiknek vagyon tizta éivetek.

XXXIII. SOLTAR.

Intés az Istennek ditséretire.

N Oza Istenfélő éent hivek
Mert illik hogy ötet ditsérjék,

Örvendezzetez az URnak ;/:
Kik örülnek igazságnak.

Aldjátok azértan

Hangos cziterában,

Az UR áldassék

Lantban, hegedűben,

Czimbalmi zengésben

Magasztaltassék.

2 Énekeljetez néki vigan
Gyönyörű szép új éneket, :/:

Énekes Szép

66 XXXIII. SOLTAR.

Szép hangitsáló érzámokban

Mondjatok ékes verseket:

Mert igaz mondása,

Allhatatos dolga,

A' mit az UR szól,

Megáll igazságban,

Minden dolgaiban

Tfelekezik jól.

3 Szereti ő az igazságot,

Az ítélet nála kedves, :::

Dolgában tart irgalmaságot,

Kivel mind e' világ tellyes.

Az URnak igéje

Egeket teremte,

Mellyeket outfenn

Szájának lelkével,

Nagy szép seregekkel,

Szerze ékesen.

4 Az UR Isten mintegy tömlőben

Szorítja a' tenger vizét, :::

Elrejt mintegy kintses helyben

Ő mondhatatlan mélységét.

Minden földi népek

Az URat féljétek.

Mind e' világon

Valakik hol laktok,

Ő tőle tartfátok

Szorgalmatoson.

5 Mert mihelyt ő csak egy igét szól,

Azonnal meglézen minden: :::

Es valamit ő megparantsol,

Nagy hamarsággal meglézen.

Pogányok tanátsár,

Es minden bándékat,

Az UR megtöri,
 És a' mit a' népek
 Magokban végeznek,
 Semmivé tézi.

6 De az UR Istennek tanácsa
 Megmaradand mind örökké :/:
 És megáll minden gondolatja,
 Kiterjed minden idökre.

Bóldog az a' nemzet
 Ki illy Urat ismeret
 Mint ö Istenét;
 Bóldog a' nemzetség
 Kit kedvell ez felség
 Mint örökségét.

7 Az UR Isten magas mennyekből
 Alá tekint füzemeivel :/:
 És világra néz onnan-felül,
 Minden nemzetekre észlel,

Szép palotájából
 Szeme alá fordúl
 És észlel földre,
 Nagy ditsöségesen
 Vigyáz nagy fényesen
 Az emberekre.

8 Mert önnön maga erejével
 Formálta az ö ériveket :/:
 És minden ö dolgokra nézel,
 Látja tselekedeteket.

Az országoló Király
 Nagy sűrű táborral
 Meg nem tartatik,
 És az erős vitéz
 Az ö erejéhez
 Itt nem bizhatik.

63 XXXIII. S O L T A R.

9 A' ki ö gyors lovában bizik,
Megtálatkozik dolgában :/:
A' ki karjával dítsekedik,
Meg nem tartatik az hadban.
De a' nagy UR Isten
Népére zúntelen
Néz zemeivel.
A' kik benne biznak
F: hozzá folyamnak
Nem felejtí-el.

10 Gondot tart rájok, s az haláltól
Megtartja őket éltekben :/:
Szükségtől és éhel halástól,
Örzi r' drága időben.

Lelkünk azért várja,
Szüntelen ohajtja
Az UR oltalmát,
Ki paisúl végre
Eljö segédségre,
Ad diadalmat.

11 Azért ő benne a' mi zívünk
Igen örvendez zúntelen :/:
Mert ő minékünk reménségünk,
Es bizunk ő zent nevében.

Nagy kegyelmességed
Mi rajtunk bővítsed,
Légy mi gyámolunk,
Ne hagyj zükségünkben,
Segíts-meg éltünkben:
Mert téged várunk.

XXXIV. S O L T A R.

Hálá-adása Dávidnak a' Filistéusok Ki-
rályától való megszabadulásért.

M

Indenkoron áldom

Az URat, mig engem éltet,

Es az ő Izent ditséretét

Szájamban hordozom.

Ditsekedvén áldja

Lelkem jó-vóltát az URnak,

Kit a' szegények hallanak,

Es örülnek rajta.

2 Magasztaljuk vigan

Az URnak áldott Izent nevét,

Es végheterlen kegyelmét

Ditsérjük mindnyájan.

Mert midőn keresném

Es kérném az én URamat,

Meghallá kiáltásomat,

Es megtartá engem.

3 Kik az URra néznek

Tőle megvigasztaltatnak,

Soha ortzájok azoknak

Meg nem szegyenülnek.

A' szegény kiálta

Es meghallgatá az Isten,

El nem hagyá inségében;
De megzabadítá.

4 Az Isten Angyali
Hívek környül tábort járnak,
Istenfélőket megtartnak,
Mint Isten követi.

Láffátok az URnak
Jóvóltát, és kóftoljátok,
Mert bizony bődögek azok,
Kik ő benne biznak.

5 Féljétek az URat
Mindnyájan hívek és szentek,
Mert nem lesz soha szükség
Kik félik hatalmát.

Az orozlánoknak
Gyakorta szükség esik;
De kik az Istent tisztelik
Meg nem fogyatkoznak.

6 En fiaim jertek,
Hallgassatok bezzédemre,
Megtanítalak szent életre,
Hogy Istent féljétek.

Kitsoda az ember
Ki hozzáú életet kíván,
Es minden ő dolgaiban
Jó állapotot kér.

7 Őrizd-meg nyelvedet
A' gonosz rágalmazástól,
Odd ajakid álnokságtól,
Meg ne sértsd más hírét.

Tégy jól, gonoszt gyűlölj,
Békeséget kérj, és kövess,
Es hogy Istennél légy kedves,
Tisztellégnek örülj.

8 Az Isten fêmei

Látják a' gonosz-tévöket,

Es ő emlekezeteiket

A' földről eltörli.

A' jókat nem hagyja,

Kik ő hozzá tiszta vízből

Kiálnak nagy inségekből,

Mind megszabadítja.

9 Közel az UR Isten

A' töredelmes zivékhez,

Es a' sérelmes lelkekhez

Segédséggel lézen.

Az igaznak itén

Ő nyavalyája sokasúl,

De minden nyomorúságból

Kimentti az Isten.

10 Mert megőriztetik

Az ő tiszta az Istentől,

Estsak egyis azok között

Néki meg nem fégek.

De a' gonosz-tévöt

Az önnön vétke megöli,

Ki az igazat gyűlöli

Elvész idő előtt.

11 Megtartja az Isten

Eltekető szolgáinak,

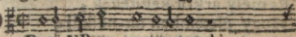
A' kik tak ő benne biznak,

Nem esnek fégyenben.

XXXV. SOLTAR.

Könyörgése Dávidnak a' megszabadításért.

P

Berej URam perliómmel,

B 4

Hart

72. XXXV. SOLTAR.

Hartzolj én ellenségimmal,
 Te paisodat ragadd elő,
 En fegedelmemre állj elő,
 Dárdádat nyútsd-ki kezzeddel,
 Ellenségimet kergesd-el;
 Mondjad ezt az én lelkemnek:
 Tégedet én megsegítlek.

2 Szégyenítsd-meg URam őket,
 Kik kergetik életemet,
 Es a'kik reám fenekednek,
 Nagy szégyennel hátra térjenek:
 Mint a' fész, a' könnyü polyvát,
 Széllel-fórja a' föld potát,
 Így a' nagy Isten Angyala
 Öket féléll-futamta.

3 Ö útok legyen setétség,
 Es olly sikamló mint a' jég,
 Es az Isten Angyala őket
 Kergesse, rontsa-meg fejeket.
 Mert nékem hálót vetetek,
 Es mély árkot készítetek,
 Hogy életemben ok-nélkül,
 Megejtsenek kegyetlenül,

4 Engedjed hogy az hitetlen
 Elfék vezélybe véletlen,
 Es azon hálóba akadjon,
 Kit nékem vetett, hogy fogjon.

Elfék-bé azon árokban,
 Kit nékem áfott útamban;
 Es örvendez az én lelkem
 Az URban, ki megtart engem.

5 Minden én tetemem mondja:
 Hozzád hasonló ki volna,
 URam, ki a' zégénnyel megtartod,
 Az erősből megzabadítod?

A' nyomorúlt zűkölködött
 A' kóborlótól megmented:
 Hamis tanúk feltámadnak,
 Es sok gonoszt reám fognak.

6 A' jóért ők gonoszt adnak,
 Hogy lelkemtől megfojzának,
 Noha midőn megbetegültek,
 Sákba öltöztetted őket.

Ö inségeken bőjtöltem,
 Es éretek könnyörgöttem.
 Mint atyámfiat úgy zántam,
 Gyakorta hozzájok jártam.

7 Gyászban jártam lehorgadva,
 Mint ki az annyát siratja;
 De ők zomorú esetemen
 Örülnek, és gyűlnek seregben.

Hát-megöla' gonosz népek
 Engemet zörnyen nevetnek,
 Artatlan lévén nem zálnak,
 Sőt tsúfolnak és zaggatnak.

8 A' képmútató galibák

74 XXXV. SOLTAR.

Fogokat rám tsikorgatják :
Es rajtam nagy tsufságot üznek ,
Kik tsak zabálódást keresnek.

URam míg nézed ezeket ?
Jövel tartsd-meg én lelkemet ,
Egyedül-vóltom tekintsd-meg,
Ez oroſzlánoktól ments-meg.

9 Ditsérlek téged ſzüntelen ,
Nagy sürü gyülekezetben ,
Es nagy roppant ſereg nép előtt ,
Téged ditsérlek minden felett.

Ne engedd hogy örüljenek
A' kik ok-nélkül gyűlölnék ,
Ellenségimet fordítsd-el ,
Ne hunyorgassanak ſzemmel.

10 Mert nem ſólnak békeſſégre ,
De álnok ſívek néz erre
Hogy ők azokat háborgassák ,
Kik békével e' földet lakják.

Az hitlen népek foksága ,
Száját ſörnyen reám rátja ,
Kiálnak rajtam ha ha hát ,
Mondván: Szemünk jó dolgot lát.

11 UR Iſten látod ezeket ,
Fedd-meg vakmerőségeket ,
Kezed ſájokra ne ereſſe ,
Es tölem URam ne légy meſſze.

Serkenj-fel URam és kelj-fel ,
Es ments-meg ítéleteddel ,
Ügyemnek jó vóltát láſſák
Ellenségim , noha bannyák.

12 Itélj-meg igazságodban ,
Ne nevellenek-meg vigan ,

Es ne mondják nagy hahotával:
Bényeltük ötet éh torkunkkal.

Mind megfőgyenülteffenek,
Kik örülnek inségemnek,
Öltözzenek gyalázatban,
Ellenem kevély vőltokban.

13 Es azok énekeljenek,
Kik igazságnak örülnek,
Mondván: Hálá legyen az URnak;
Ki nyugalmat ad főlgajának.

En nyelvem igazságodat
Hirdeti nagy jó vőltodat,
Es ditséretedet hiven
Éneklek minden időben.

XXXVI. SOLTAR. 68.

Dávid panaszá, Isteni ditséreti, könyörgése.

A gonoztvőnek dolgán,
Magában felfuvalkodik,

Ezembe vézem azt nyilván,
Bűneitől meg nem tűnik,

Hogy Istenre nints gondja::
Az hiveket utálja,

Hamis és hazug bevéde,

Jó tanúsághoz nints kedve,

Es nem jár igazsággal,

Hivása

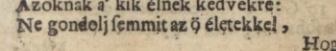
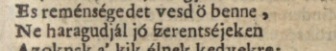
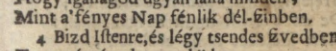
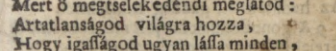
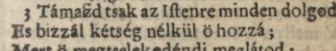
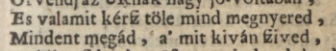
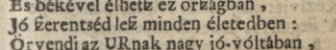
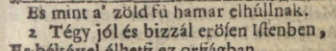
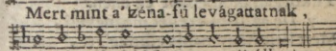
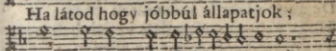
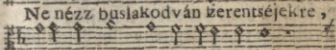
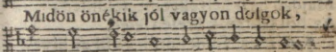
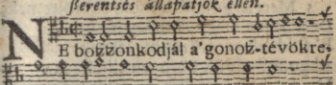
2 URam a' te nagy jó-vóltod
Az égig ér , igazságod
Mind a' felhőkig felhat : :
Mint a' hegy te igazságod ,
Törvényed mélység , megtartod
Az embert és a' barmat.

Te kegyességed melly drága !
Azért a' te szárnyad alá
Az emberek folyamnak ,
Kik jól megelégtetnek
Mint bőv vízzel legeltetnek
Javaival Házadnak.

3 Nálad az élet kút-feje ,
Világodnak nagy ő fénye ,
Melly nekünk fépen fénlik : :
Bővítsd rajtok kegyességed ,
A' kik jól esmérnek téged ,
Neved szívvel tisztelik.

Ne hadd hogy a' kevély lába
Reám rohannyon hatalma ,
Ne tapodjon a' földre :
Adjad hogy az hitetlenek
Megessenek , süllyedjenek ,
Fel se keljenek többé.

Vigasztalása Dávidnak az istenteleneknek
 ſerentsés állapotjok ellen.

78 XXXVII. SOLTAR.

Hogy vélek együtt bűnbe ne essél.

5 Mert a' gonoszak mind eltöröltetnek,
De a' kik a' nagy Istenben biznak,
E' földnek azok örökösí léznek:
A' gonosz-tévők zörnyen elhúllnak,
Majdan ha ő helyeket megtekinted,
Az hol laktanak üresen leled.

6 De a' földet örökségül az hivek
Birják, és nagy békeféléggel lakják,
Es ok szép tsendességben gyönyörködnek;
De azon olálnak az hamisak,
Hogy az igazat ejthessék vesztélyben,
Tűsikorgatják fogokat ez ellen.

7 De az Isten ezeket megneveti,
Mert látja hogy napja elközelget,
Melly nap ezeknek egyűzer végét veti.
Az hitetlen kivonza fegyverét,
Kézivjét megvonza, hogy ő meglöjje
A' zégénnyel, és azt zörnyen megölje.

8 De az önnön fejére vízzel fordul,
Es tulajdon szívét általjárja,
Es az ő erős kézivje megromol.
Jóbb az igaznak kiseded józága,
A' mellyel ő ékes tsendességben él,
Az hamisaknak gazdag kintseknél.

9 A' gonoszoknak karjok megrontatnak,
Erejekkel meg nem menekednek;
De az UR oltalmok az igazaknak:
Mert idejeket tudja ezeknek,
Minden napjait nekik feljegyzette,
Örökségek megmarad örökké.

10 Gonosz időbenis károk nem lézen,
Es soha meg nem zégynyűltetnek:

Mege-

Megelégítetnek a' űük időben ;
 De az istentelenek elveűnek ,
 A' fűstbe mennek , és úgy elolvadnak ,
 Mint a' kövére a' kis báránynak .

11 Az istentelen fok költsönt felvéűen ,
 De igazán űoha meg nem fizet ,
 Az igaz örömeűt ád és jól téűzen :
 Annakokáért ez áldott nemzet
 Örököűe léűzen a' firos földnek ,
 De az hitetlenek mind elveűnek .

12 Mert ő járását az UR igazgatja ,
 Es az ő útait jól vezérli ,
 Tántorodástól őt mególtalmazza ,
 Mert ő ennek életét kedvelli .
 Noha eűik néha botránkozása ,
 El nem véű , mert az UR kézen tartja .

13 Gyermekek voltam , és immár meg-
 vénhettem ,
 De én nem láttam űoha űűkségét
 Az igaznak , és én űoha nem leltem ,
 Hogy ő magva kóldúlna kenyeret ;
 Költsön ád és minden napon jól-téűzen ,
 Es ő magvát megáldja az Isten .

14 Hadd-el hát a' gonozt , és tégy min-
 den jót ,
 Hogy mind örökké te megmaradhass ;
 Mert az UR Isten űeret igazságot ,
 Es az igazhoz igen irgalmas ;
 De az hamis és istentelen ember
 Mind tselédeűtől veűzedelmet nyer .

¶ 15 Az igazak e' földet műd megnyerik ,
 Es lakják mint ő örökségeket .
 Az igaznak űája nem hívolkodik ,

80 XXXVII. SOLTAR.

Hanem mindenkor élő böltéséget,
 Ő nyelve nem élő semmi mulatságot,
 De üntelen bezzell igazságot.

16 Az UR bezzédét ő zivébe vézi,
 Azért soha el nem tévelyedik;
 A' gonosz, mint tolvaj, az utat leli,
 Az igaz emberre oládkodik,
 Azon gondolkodik hogy megfoghassa,
 Es mintegy farkas megzaggathassa.

17 De az Isten nem botsátja kezébe,
 Az ítéletbenis nem engedi
 Hogy ő ügyének gonosz vége legyen.
 Bizzál hát hozzá és engedj neki:
 Felemel téged hogy birjad a' földet,
 Megládd a' gonoszoknak vezteket.

18 En jól megzemlélem a' gonosztévőt,
 Ki elfelkele és elterjede, (nőtt:
 És hogy mint zöld borostyán-fa úgy fel-
 És hogy mászor elmenék mellette,
 Oda lön, a' helyét féllal nézéllem,
 De őt semmiképen ott nem lelém.

19 Elj igazán, légy hü és tökéletes,
 Es nagy jól lézen tenéked dolgod,
 Békefféged lézen nagy örvendetes,
 A' gonoszok vallnak tsalatságot,
 Mert ők zertelen nagy inségbe esnek,
 Es végre tellyefféggel elveznek.

20 Mert az UR óltalma az igazaknak,
 Es őket megmenti inségekből,
 Vélek vagyon, és tőle megtartatnak,
 Es hogy ő hozzá folyamnak zivből,
 A' gonosztévöktől megzabadítja,
 Es jelen vóltával vigasztalja.

XXXVIII. SOLTAR.

11.

Dávidnak panassi, és könyörgése.

H Aragodnak nagy vóltában

Megindúlván,

Ne feddj-meg URam engem,

Búsult gerjedezésedben

Rám tekintvén,

Ne büntess-meg istenem.

2 Nyilaid belém lövötek,

Kik éreznek

Énnékem nagy férelmet,

Kezeid nagy súlyoslaga

Hátam nyomja,

Es sanyargat engemet.

3 Testemnek semmi részében

Épség nintsen,

Te nagy haragod miatt,

Tsontaim elháborodtak,

Nem nyughatnak

En nagy bűneim miatt.

4 Mert ez én nagy gyalogságom,

Es bűneim

Fejem felül halladtak,

Kiknek nehéz terhes vóltát,

Súlyoslágát.

Tagaim nem bírhatják.

5 En sebeim elfenyvedtek,
Megbűzhödtek,

Ki miatt nagy siralmom;
De ezeknek indítója,
Szerző oka

Az én nagy bolondságom.

6 En nyavalyáim gyötrennek,
Legörbítnek:

Ki miatt nagy kint látok,
Minden napon gyász-ruhában
Járok sirván,
Sérelmimben ohajtok.

7 Mert elvajuttak ágyékim,
Fájnak bélim,

Kik szintén elzáradtak,
Ugy hogy én egész testemben

Epség nintsen,
Tagaim elbádgyadtak.

8 Igen elerőtlenedtem
Es törődtem

Ez mondhatatlan kinban,
Sirok, ordítok füntelen
En éivemben

Ez fertelen nyavalyán.

9 Minden mostani kérésem,
En Istenem,

Vagyon fêmeid előtt,
Es minden foházkodásom,
S ohajtásom

Tőled el nem rejtetett.

10 Szívem nyugalmat nem lelhet,
Igen rezket,

Minden erőm elfogyott:

XXXVIII. SOLTAR.

83

Szemeim világossága,
Vidámsága

En tölem eltávozott.

11 Minden én felebarátim
Es rokonim

Tölem elizonyodnak,
Atyámfiái, bomzédim,
Ismérőim,
Mellőlem távol állnak.

§ 12 A' kik életemre törnek,
Es kergetnek,
Hálót vetettek titkon,
Es a' kik engem gyűlölnék,
Bát éereznek
Ennékem minden napon.

13 Kiben fiktnek kellennem,
Es fülelnem,
Noha nagy éitkot hallok;
Szájammal éólni sem mérek,
Tsak veszteglek,
Mint a' néma hallgatok.

14 Mint a' fiktet olyan vagyok,
A' mit hallok,
Hallatlanná kell tennem:
Mint a' kinek mentségére
Nintsen nyelve,
Olyá kell nékem lennem.

15 De én az Istenben bizom,
Es elvárom,
Hogy kéréssem meghallja;
Mert éivem hozzá emelem,
Es elhizem
Hogy éükségem meglátja.

16 XXXVIII. SOLTAR.

16 Ezt mondom URam, és kérlek,
 Hogy ímezek
 Ne neveessenek rajtam;
 Mert ha lábam megbotlanék,
 Vagy megesnék,
 Gajdólnának én rólam.

17 Hogyha igykell fántikálnom,
 Es bajlódnom,
 Félek azon, hogy nekem.
 En éivem elkeseredik,
 Es megsérzik,
 Síralmas lesz életem.

18 Hamisságotat megvallom,
 Nem tagadom
 Gonosz téteményimet,
 Büneim miá lött febek
 Kesergetnek,
 Es gyötrennek engemet.

19 Az én ellenségim élnek,
 Es örülnek,
 Erősödnek oránként.
 A' kik ok-nélkül gyűlölnék
 Es rám törnek,
 Sokasúlnak naponként.

20 Ezek reám dühötenek
 Es kergetnek,
 Kikkel én sok jót tettem;
 De ezt tsak azért mivelik,
 Mert irégylik
 Hogy én a' jót követem:

21 Uram ne hagyj-el engemet,
 Nézd ügyemet,
 Mert egyedül hagyattam:

XXXIX. SOLTAR.

83

Kérlek légy irgalmas nékem
En Istenem,
Mért csak te benned biztam.

22 Azért tölem ne állj meg,
Szánj-meg végre
En kegyelmes Istenem,
Segedelmeddel ne késsél,
Siesd, jöjj-el,
En édes idveffégem.

XXXIX. SOLTAR.

Vallás-tétele Dávidnak az ő túrhetetlenségéről, és szenvedésében való zúgolódásáról.

M Agamban elvégezém és mondam,

Hogy dolgom megtartóztatnám,

Hogy nyelvem olly igét ne ejtene,

Ki énnékem bút zene,

En zájamra zabolát vetettem,

Mig az hitlen áll előtem.

2 En mint a' néma veszteg hallgaték,

Még a' jóról sem bezzélék:

Sőt fájdalomis titkolnom kelle,

Kin sérelmem öregbüle,

Eg vala szívem hogy meggondolám,

Eltüzesülván ezt mondam:

3 Mutasd-meg URam életnek végét,

F 3

En

Es meddig éltetŕ engemet,
 A' napok ŕámát jelentŕd-meg nékem
 Míg kell e' világon élnem.
 Mert idŕm nálad tsak egy arañni,
 Elŕtted életem semmi.

4 Bizonyára mŕlandó az ember,
 Ki magának fokát ígér,
 Mint az árnyék az ember elmŕlik,
 Mégis ŕorgalmatoskodik,
 Sokat gyŕjt, és fok marhát rak ŕŕve,
 Nem tudja kijé leŕŕ végre.

5 ; Uram hát nékem kiben kell biznom?
 Nincs kivŕled vigaságom;
 Ments-ki engem minden vétkeimbŕl,
 Es a' bolondok nyelvétŕl
 ŕrizz-meg, hogy ŕk ne tsŕfoljanak,
 Midŕn ez inségben látnak.

6 Mint a' néma, hallgatok erŕsen,
 Szájam fel sem nyitom, mert én
 Tudom hogy ezt mind te tsŕlekedted,
 Tsapásod rólam elvegyed,
 Mert kezednek kemény vŕlta miatt
 Minden életem ellankadt.

7 Mert midŕn te megfedded az embert
 Az ŕ nagy gyarlóságnŕrt,
 Azonnal elvéŕ ŕép abrázatja,
 Mint a' molytól a' ŕép ruha.
 Lám az ember melly igen mŕlandó,
 Semmi dolga nem állandó!

8 Hallgasd-meg URam könyŕrgésemet,
 Kérésemre ne légy ŕiket,
 Mert elŕtted vendég és ŕarándok,
 Mint Atyáim, olyan vagyok.

Színjél-meg tölem, hadd vegyek erőt
Az én kimúlásom előtt.

XL. SOLTAR.

16vendölet a' Christu-nak szenvedésiröl és
Papi tisztiröl.

V árván vártam a' felséges URat,
Es imé hozzám fordúla,
Kegyelmenen meghallgata,
Es megmútatá rajtam jóvóltát,
Kivön a' mély veremből,
Es a' sáros fertöböl,
Es én lábaimat
Szép egyenes köre
El fel helyheztette,
Vezérlevén útam.

2 En szájamba ada új éneket,
Istenünk dicséretire,
Hogy a' kik hallgatnak erre,
Higgyék és féljék ő Isteneket.

XL. SOLTAR.

Bóldog a' ki az Urban
Bizik, semét elhajtván
A' kevély népektől,
Kiknek minden dolgok
Hazugságra hajlók,
Tőlök távol kerül.

3 Tífuda-tételidnek sok ő száma,
Es nagy bölts gondolatidnak,
Hozzánk való jóvóltodnak
Sokságát senki meg nem mondhatja.

Ha elkezdem számlálni,
Nem tudom kimondani.
Mert te nem kívántad
A' sok áldozatot,
De hogy fogadjak éőt,
Fülemet megfúrtad.

4 Az égő áldozat nints kedvedben,
A' bűnért valók sem kellők,
Akkor mondom: Im eljövök,
Rólam irás van a' törvény Könyvben.

Hogy akaratom tegyem,
En kegyelmes Istenem,
A' te törvényedben
Gyönyörködik lelkem,
Es örvendez szívem
A' te szent igédben.

5 Nagy sok népek gyülekezetiben
Igasságod kihirdetem,
Meg nem tartóztattam nyelvem:
Jól tudod, hogy én minden időben
Jó-vóltod magasztaltam,
Soha el nem hallgattam
Te idveffégedet:

Hűséggel hirdetem,
Mindennek becélltem
Nagy kegyességedet.

6 URam tőlem irgalmasfágodot
Ne vond-meg, tarts-meg kegyesen,
Igasságod megőrizzen:

Számtalan gonosz reám áradott,

Sok nyavalya környülvött,

Reám nagy sok inség jött,

Kiknek nintsen fáma,

Mint hajam fálinak,

Kik fejemen vagynak,

Szivemis elhagya.

7 Könyörülj rajtam kegyes Istenem,

Siegs, jöjj ségedelmemre,

Es juttasd nagy fégyenségre,

A' kik halálra keresik lelkem.

Szörnyen hátra térjenek,

Kik káromon örülnek,

Es kik inségemen

Üznek nevetséget,

Kiálnak veh veh vét,

Jutalmok dög légyen.

8 Hogy te benned mind örvendezzenek

A' kik tisztelnek tégedet,

Szeretik idveffégedet,

Mondván: Ditsőség légyen Istennek.

Noha én fégeény vagyok,

Es én féükségim nagyok,

De rám gondot visel

Az UR, én Megtartóm.

Jövel Szabadítóm,

UR Isten ne késsél.

Dávid előámlálja nyavalyáját.

B Oldog a' ki a' nyavalyált hiven

Szánja inségében:

Mert külségében ötet ismétlen

Megmenti az Isten,

Megtartja éltét, és ez országba

Lez jó állapotja,

Ellenséginek kívánságába

Nem adja markába.

2 Fájdalmában az Isten megtartja,
Szépen felgyógyítja,
Beteg ágyát fordítja örömré
Es jó egészségre.

Azért így szólok néked Istenem:
Kegyelmezz-meg nekem,
Gyógyíts-meg URam én betegségem,
Mert igen vétkeztem.

3 En ellenségim szidnak engemet,
Örölnék vesztemet,
Mondják: Halála ennek ha jö-el,
Neve mikor vész-el?

Meglátogattak engem nyájasan,

Ha-

Hazugságot éólván ,
Minden dolgaimat megfemlélték ,
Oztán kifetsegték.

4 Mindnyájan én ellenem futognak ,
Reám olálkodnak ,
Szereznek , kérnek nékem bánatot
Es háborúságot ,

Mondván : Az ő bűninek soksága
Fájdalmának oka ,
Ihon fekszik az ő kór ágyába ,
Már fel nem kél soha.

5 Egy pedig , a' ki barátom vala ,
Kiben bizom vala ,
Kit tápláltam , és öte kenyerem ,
Lábat vét énnékem.

Légy kegyelmes azértan UR Isten
Illy nagy szükségembem ,
Gyógyíts-meg , hogy valaha nékiek
En megfizethessék.

6 De hozzám jó kedvedet esmérem ,
Ezenis jól értem ,
Mert ellenségemnek oka nintsen ,
Hogy rajtam örvendjen.

Tiűtságoomban engem megtartá ,
Es megfabadíta ,
Es fêmeid elcibe állat ,
Örökké el nem hagy .

7 Aldott légy Izraelnek Istene
Most és mind örökké :
Szent neved ditsérteflék mindenben.
Amen , és úgy légyen.

Külömbkülömb panasz Dávidnak.

Mint a' szép hives patakra

Lelkem úgy ohajt URamra,

A' zárvas kívánczik, :/:

Es hozzá foházkodik.

Te hozzád én Istenem

Szomjúhozik én lelkem,

Vallyon zined eleiben

Mikor jutok élő Isten?

2. Könyhúllatásim énnékem

Kenyerem éjjel nappal, :/:

Midőn azt kérdik én tőlem:

Hol Istened, kit vártál?

Ezen lelkem kiontom,

Es Házadat ohajtom,

Hol az hives seregében

Örvendek szép éneklésben.

3. En lelkem mire tsügged-él,

Mit kesergez ennyire? :/:

Bizzál Istenben, 's nem hágy-él,

Kiben örvendek végre:

Midőn hozzám ortzáját,

Nyújtja szabadítását.

Oh én kegyelmes Istenem,

Melly igen kesereg lelkem!

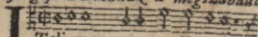
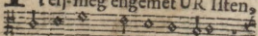
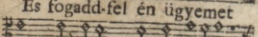
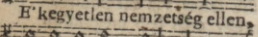
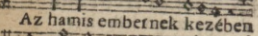
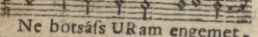
4 Mert te rólad emlekezem
Ez Jordánnak földéről,
Szent helyedre igyekezem,
Ez Hermon kis hegy mellől.
Mélység kiált mélységet,
Midőn én fejem felett
A' fok sebes viz megindúl,
Mintegy erős hab megzúdúl.

5 Sebessege árvizednek
Es a' nagy zúgó habok :/:
En rajtam özve ütköznek,
Mégis hozzád ohajtok :
Mert úgy megtartasz nappal,
Hogy éjjel vigasággal
Ditséreteket éneklek
Néked erős örizömnek.

6 Mondván : Isten én közálam,
Mire felejtél így el? :/:
Ellenségim vagynak rajtam,
Gyáźban járok vezéllyel;
Mert az ő hamis nyelvek
Tfontaimban megsértnek,
Mert így bozfontnak ellened :
Lászuk, hol vágyon Istened.

7 En lelkem mire tsüggedél,
Mit kesergez ennyire?
Bizzál Istenben 's nem hágy-el,
Kiben örvendek végre.
Ki nekem zemlátomást
Nyújt kedves szabadulást,
Nyilván megmútatja nekem
Hogy tiak ő az én Istenem.

Könyörgése Dávidnak a megszabadításért.

I
 Telj-meg engemet UR Isten,

 Es fogadd-fel én ügyemet

 E' kegyetlen nemzetség ellen,

 Az hamis embernek kezében

 Ne botsáfs URam engemet,

 Tartd-meg én fejemet.

2 URam engem miért hagyál-ek

Lám te vagy én erősségem:
 Miért járok keferüséggel,
 Minden örömem távozik-el?
 Mert nyomorgat ellenségem
 Es sayargat engem.

3 Igasságodat add értenem,
 Világosságod küld alá,
 Ki megvilágosítson engem,
 Szent hegyedre légyen vezérem,
 Bémenésem igazgassa
 A' te hajlékodba.

4 Isten óltárához bémegyek
 Az én URam eleiben,
 A' ki öröme én éivemnek.
 Hegedűvel néked éneklek,
 Es hálát adok büntetlen
 Tenéked UR Isten.

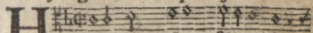
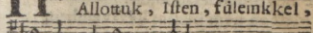
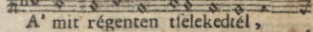
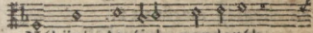
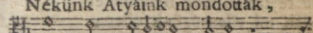
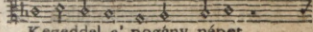
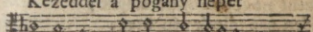
5 Miért

5 Miért vagy szomorú én lelkem?
Mit keseregsz ily firtelen?
Bizzál az Istenben, mert hiszem,
Hogy még ötet vigan ditsérem,
Midőn engem megment hiven
En Istenem lévén.

XLIV. S O L T A R.

Könyörög az Isten népe a' szabadulásért.

H Allottuk, Isten, fülünkkel,
 A' mit régenten tlekedtetél,
 Nékünk Atyánk mondták,
 Kik nagy dolgaidat látták,
 Kezeddel a' pogány népet
 Elveztéd, földét elpuztítád,
 Oztán más helyre vüd őket,
 Holott ismét megzaporítád.

2 Mert nem ő fegyverek által let
Hogy ök megülték e' jó földet,
Nem az ő kezek sem karjok
Vólt nekik szabadítójak;
De te ortzád tekintése,
a' te kared és jobb-kezed

Öket

Öket így megsegítette,
Mert ő hozzájuk volt jó-kedved.

3 UR Isten te vagy én Királyom,
Es az én tellyes vigaságom:
Jákóbnak küld segedelmed,
A' mint régenten mivelted.

Altalad ellenségünket
Megökleledezzük és megrontjuk,
Es a' mi gyűlölőinket
A' te nevedben letapodjuk.

4 Mert én nem bízom kézivemben,
Sem az én éles fegyveremben,
Az engem meg nem szabadít,
Ha az ellenség megzorít:

De te tartasz meg bennünket
Minden mi ellenségünk ellen,
Es a' mi kergetőinket
Elvezted, és ejted fégyenben.

5 ; Azért az Istent magasztaljuk,
Es fént nevét örökké áldjuk,
Minden-nap ditsérvén őtet,
Hirdessük nagy kegyességét.

De minket te megvetettél,
Es juttattál nagy fégyenségben,
Az hadba velünk nem jövé,
Hogy megtartottál volna épen.

6 Az ellenségtől elfutattál,
Es velünk nagy fégyent vallattál,
Minden marhánkat eldúlják
Kik élünk háborgatják.

Hogy minket ők megegyenek,
Mint a' juhokat, úgy adál-el,
Kik minket mezze kergetnek.

A' pogányok közibe lélel.

7 Népedet te semminek tartád,
Es őket csak óltsón eladád,
Igen kevésre betsüléd,
Tsak-nem ingyen oda vetéd:

Azt töd, hogy mi ellenségink
Es a' kik mi környülünk laknak,
Minden-felől mi fömzédink
Minket nevetnek és tsúfolnak.

8 A' pogányok példabezédet,
Szólnak mi rólunk nevetséget,
Es mindenféle nemzetek
Tsúfolván fejekkel intnek:

Gyalázat, hitok zúntelen
Es égyen forog én előtem,
Ugy hogy nagy égyenletemben
Az én ortzámat bé kell fednem.

9 Nagy sok ézidalmat kell hallanom,
Ki miatt tsak elzomorodom:
Midőn szemem előtt nézem
Bozszú-álló ellenségem.

Mind ezek esnek mi rajtunk,
Mégis nem felejtünk-el téged,
Kötésed ellen nem járunk,
Mindenben engedünk tenéked.

10 A' mi ézivünk nem fordúl vízéa,
De gondolatit rajtad tartja,
A' mi lábunk ki nem mozdól!
Ösvényedről el nem hajol.

Mégis így büntetéz bennünket,
Bévetél a' lárkányok közzé,
Es már mindenfelől minket
Halál árnyéka környékeze.

11 Ha elfelejtünk volna téged,
Meg sem gondoltuk volna neved,
Ha más Isten szolgálatra
Kezünket emeltük volna:

Nyilván nem türted volna el,
Sőt igen megbüntettél volna;
Mert mindent látz szemeiddel,
Minden éivnek előtted titka.

12 De mi te éretted naponként
Üldöztetünk e' világ szérint,
Miként az ártatlan juhok,
Kik a' mézárzékra valóok.

Kelj-fel azért, mit aluzol?
Es álmodból már serkenjél-fel,
Támadj-fel, és hatalmadból
Ments-ki minket ez nagy inségből.

13 Miért fordítod-el szemedet,
Mire rejted-el szent színedet?
Minket miért felejtész-el,
Nem gondolszé inségünkkel?

Lelkünk és minden életünk
Már színtén a' földre lehajlott,
A' mi hasunk, és mi bélünk
Már színtén a' földhöz ragadott.

14 Kelj-fel azért és óltalmaz meg,
Irgalmaflágod szérint tarts-meg,
Es a' te kegyességedből
Ments-ki minden inségünkből.

XLV. SOLTAR.

*Övündölés a' Christusról, úgy mint az ő
Gyülekezetének Völégényéről.*

E Gy szép dolgot hoz elő az én éivem.

A' ditső Királyról lezz éneklélem,

Kit nyelvem megditsér szép tzi-frával,

Mintegy deák az író pennával:

Sokkal zebb vagy te minden embereknél,

Mindent felül múltz te szép termeteddel,

Ajakidnak nagy ő kedveslége,

Mert megáldon az Isten örökké.

2 Te kegyes és erős vitéz kézülj-fel,

Vedd fegyvered és oldaladra kösd-fel,

Ugy mint királyi ékeffégedet,

Ez ékeffégben végy győzedelmet.

A' jó igazság vezérlje útadat,

Kegyesség, jószág birajjárásodat,

Es a' te karodnak erejével

Nagy tsudákat téfz, megládd zemeddel.

3 Mert hegyesek a' te sebes nyilaid,

Kit megéreznek minden ellenségid,

Midön ő ziveket általlövöd,

Es őket hatalmad alá veted.

Oh UR Isten a' te királyi széked

Megmarad mind örökké ditsőséged:

Páltzája a' te királyságodnak,
Bizony páltzája az igazságnak.

4 Az igazságot te igen szereted,
Az hamisságot vízontag gyűlölöd;
Azért az Isten mindenek felett
Vig olajjal megkenett tégedet.

Mirha és áloes ízag jö ruhádról,
Káfia illat üt ki kamarádból,
Elefánt tetemes palotádban
Néked mindenek szolgálnak vigan.

5 A' Királyok leányi ékecségekben
Drága öltözettel jönnek elődbe,
Jóbb felől áll a' kegyes menyasszony,
A' kin szép aranyas ruha vagyon.

Oh te szép leány hallgass befejedemre,
Nézz ide, füleiddel hajólj erre,
Felejtkezzél-el te nemzetedről,
Atyád házatis vesd ki ezedből.

6 Es a' Király a' te nagy szépségedben
Gyönyörködik, és vigad ö fivében,
Ő lézen immár tenéked Urad,
Azért térdet hajtván őt uraljad.

A' Tirusbéliek és egyéb népek
Néked ajándékot hoznak és küldnek,
Király leányi belső szépséged
Tisztelik aranyas öltözeted.

7 Ő szép himmel varrott öltözetiben
Bévitetik a' Király eleiben,
Leány társainak szép serege
Ő utánna vitetnek elődbe.

Ekképen gyönyörű ékecségekkel
A' Királyhoz vitetnek nagy örömmel,
Bémennek királyi palotádban,

Es nagy örömben léznek mindnyájan.

8 A' te elhagyott föléid helyében
Magzatokat ad tenéked az Isten,
Kiket helyheztesz nagy méltóságban,
Fejedelmekké tévő sok országban.

A' te nevedet mindenkor hirdetem,
Nemzetségről nemzetségre beűllem,
Es minden maradékiezeknek
Tégedet mind örökké ditsérnek.

XLVI. SOLTAR.

*Haládása az Isten népének a' meg-
őltalmazásért.*

A Z Isten a' mi reménségünk,
Midőn reánk tör ellenségünk,
Minden háborúságinkban
Megtart erős hatalmában.
Azért a' mi szívünk nem félne,
Ha az egész föld megrendülne,
Es az hegyek a' tengernek
Közepibe bédülnének.

2 Ha a' tenger görnyen zúgnais,
Minden viz felzavarodnékis,

Es ha a' febes zélvélzél
 Az hegyek hányatnak zéllel ;
 A' zép folyóviz mindazáltal
 Az ő zép tizta folyásával ,
 Az Istennek zent városát
 Megvigasztalná hajlékát.

3 Mert közepén lakik az Isten ,
 Azértan romlása nem lézen ,
 Semmi inségbe nem ejti ,
 Az Isten jókat megmenti.

A' pogány népek dólnak-fólnak ,
 Nagy sok országok feltámadnak ;
 De az ő haragos zava
 Mind e' földet elolvastja.

4 De az Isten minden időben
 Mi velünk vagyon inségünkben ,
 Jákób Istene óltalmunk ,
 A' Zébaoth mi Hadnagyunk.

Jertek lássátok e' nagy Urnak
 Tsuda dolgait hatalmának ,
 Ki mind e' föld kerékségét
 Elpusztítja ékeffégét.

5 E' földön zéllel nagy hadakat
 Ő megtsendesít háborúkat ,
 Ivet , kopjákat megrontat ,
 Tárzékereket felgyúztat ,

Igy zólván : Mindnyájan halljátok ,
 Hogy én erős Istentek vagyok ,
 Es hogy birodalmom vagyon
 Minden népen e' világon.

6 Summa zérint ez erős Isten
 Velünk vagyon minden helyeken ,
 A' Jákóbnak nagy Istene

Dolgainknak segedelme.

XLVII. SOLTAR.

Örvend az Izrael a' Iehova Királyságán.

N O minden népek Örvendezzetek,

Es tapsoljatok, Istent áldjátok

Szép hangosféggel, Es nagy fel-őzóval.

Mert az UR Isten Nagy felségében,

Ö királysága, Es nagy orzága

Kiterjed mezéze, Ez egész földre.

2 Hatalmunkba vét Nagy sok népeket,
Es meghódoltat Sok pogányokat
Minékünk végre Ö nagy ereje.

Minket ő felvött, Örökévé tölt,
Nékünk engedte Ö kegyessége
Jákóbnak tisztét, Kit igen szeret.

3 Imé az Isten Szépen felmegyen,
Nagy vigasságban Trombita fókban,
URunk felmegyen Nagy dicsőségben.

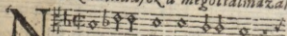
Enekeljetez Az UR Istennek
Zengő verseket, Szép enekeket,
E' nagy Királynak, Mint mi Urunknak.

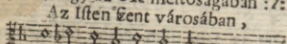
4 Önéki minden Jól énekeljen,
Mert minden népek Néki engednek,
Királyi székhelyben ül nagy kegyesen.

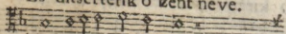
A' Fejedelmek Ö hozzá gyűlnek,
Mint Abrahámnak Istenét áldják,
Alázatosan Néki Szolgálván.

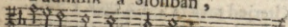
5 Ez erős Isten UR mindeneken,
Népét megőrzi Es jól vezérli,
Nagy ditsősége, Kinek nints vége.

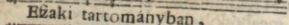
XLVIII. SÓLTAR.
Ierusalébéliek háládások a' mególtalmazásért

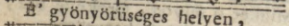
N Agy az UR méltóságában :/:
Az Isten űzent városában,

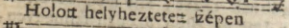
 Holott lakozik ditsősége :/:
Es ditsértetik ő űzent neve.

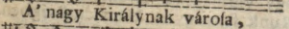
 Tudnillik a' Sionban,

 Ézaki tartományban,

 É' gyönyörűséges helyen,

 Holott helyhezttetű képen

 A' nagy Királynak városa,

 Kinek e' földön nints mássa.

2 Itt jól esmérih házanként
Erős óltalmúl az Istent:

Holott Királyok egybe-gyűltek,
Es ök sereggel előjöttek,

Erősen megállották,
 Hogy megvegyék elzánták:
 De ottan megrettenének,
 Megfutamodni kezdenék,
 Város mellől elállának,
 Nagy rettegve faladának.

3 Nagy félelme lön zivéknek,
 Mint gyermek-zülő zemélynek,
 Es mint az hajó a' zélvézben
 Ha napkeleti zél fű zörnyen.

Ezt mi zemünkkel látjuk,
 Mint azelőtt hallottuk,
 Az Isten városa mellett,
 Melly önéki zenteltetett,
 Kit magának foglalt Isten,
 Hogy néki zolgáljon minden.

4 Kit ugy erősített Isten,
 Hogy romlása ne leheszen:
 Nézőnk itt te kegyességedre,
 Szent templomodnak közepete.

Mint neved ditsősége
 Elhat a' zéles földre;
 Akképen te ditséreted
 Nagy mezze te kiterjedt:
 Jóbb-kezed merő igazság,
 Minden dolgod irgalmasság.

5 Örül a' Sionnak hegyi
 Es a' Júdának leányi,
 A' te igaz itéleteden
 Szive zérint örvendez minden.

A' Siont járjátok-meg,
 Tornyait láfátok-meg,
 Nézzétek-meg ö bátyáit,

XLIX. SOLTAR.

Es fépen épült házait,
Hogy ezt megbezhellheffétek
Következendő népeknek.

6 Mert tsak ez az igaz Isten,
Ki minket minden időben
Megtart, és vezérli éltünket,
Mind halálíg öriz bennünket.

XLIX. SOLTAR.

A' gazdag's teszi embereknek veszendőségek,

H Allgassátok-meg ezt minden népek,

Ertsetek meg kik e' földön éltek,

Köz népek és a' fő renden valók,

Minden begények és a' gazdagok.

Az én szívam szól nagy böltseséget,

Es elmém gondol jó értelmeket:

E' példára magam is figyelemzek,

Hegedű szóban szép mesét jelentek.

2 Mit félnék én a' gonosz időben,
Hogy gyarlóságom engem elejtsen,
Midőn ellenségem azon vagyon,
Hogy engemet láb alá tapodjon?

Némellyek igen biznak pénzekben,

Es

Es ditsekednek az ö kintsekben ;
De senki nem váltja-meg atyafiát ,
Nem adhatja-meg Istennél váltságát.

3 Mert drága a' léleknek váltsága ,
Eletét senki meg nem válthatja ,
Hogy az halált ö elkerülhetné ,
Es a' sírbe menni ne kellene.

Mert látja hogy sem bolond , sem ezes
Az halál ellen nintsen mentséges ,
Es holtok után minden gazdagságok
Más emberre marad ö fok jószágok.

4 Ez önékiek fő gondolatjok ,
Hogy mind örökké tartson szép házok ,
Hogy az ö nemzetek el ne fogyjon ,
Es nevek örökké megmaradjon.

Mert noha vagyon pénzek és tisztek ,
De nem sokáig tartnak mind ezek :
Mert végre minden jóktól elszakadnait ,
Es mint az oktalán állat meghalnak.

5 Merő bolondság minden ö dolgok ,
Azon bolondságban maradékjok
Elmennek , és olyan fókáfokban
Gyönyörködnek atyoknak úrjokban.

Mint a' barom a' sírben fekežnek ,
Az örök halálban legelternek.
Majd az igazak rajtok uralkodnak ,
Jó idején ezek alá adatnak.

6 Mert oda lézen minden ö dolgok ,
A' koporsó lézen ö hajlékok ,
De az haláltól engem az Isten
Megment , és kegyesen hozzá vézen ,

Annakokáért azzal ne gondolj
Hogyha némelly igen meggazdagol ;
Mert

Mert mindé ő kintsét másnak kell hagyni,
Es nagy ditsőségitől meg kell válni.

7 Lelkét élteben bódognak vélte,
Es ditsér téged ha jól tévű véle.
Végre elmégyen atyai után,
Soha többé világot nem látván.

A' kinek itt nagy ő kezerentséje
Es tiűteffége, de nintsen eze,
Hasonló ez az oktalan állathoz,
Es a' vezendő goromba baromhoz.

L. SOLTAR.

Tanúság az igaz Isteni szolgálatról.

A Z erős Isten Uraknak Ura,
Szól, és mind e' földet elő hívja,
Támadatról és Nap-enyészetről,
Nagy szépséggel a' Sion hegyéről
Eljö az Isten ő fényességében,
Semmit el nem hallgat ítéletiben.

2 Eméztő tűz mégyen ő előtté,
Nagy forgó kélvűz lézen környüle;
Szólítja az eget és a' földet,
Hogy megítélje minden ő népét,
Mondván: Gyűjtsétek ide az hiveket,
Kik áldozattal veték kötésemet.

3 Az eget hirdetik igazságát

Az Istennek, mert ítél igazat.

En népem hallgasd-meg, főlok néked,

Izrael ezt jól ezedbe vegyed;

En tenéked erős Istened vagyok,

Aldozatiddal keveset gondolok.

4 Egő áldozatid im előtem,

Ökridet házadból én nem kértem,

Aklodból bakokat nem kívánok,

Mert minden állatokkal én birok:

Hegyen, völgyön, erdőkön a' vadakat

Esmérem, és birom a' madarakat.

5 Ha éhezném, sem mondanám néked,

Mert nekem e' föld és minden enged.

Azt véledé hogy ökör húst ézem,

Avagy a' bak vér italom nekem?

Az Istennek áldozzál hálá-adást,

Ö felségének tégy szívből fogadást.

6 Szükségben tölem segítséget kérj,

Es megsegítek, hogy engem ditsérj.

A' gonosznak mond Isten: De mire

Vézed törvényem a' te nyelvedre?

Kötésem fázddal vallod, de gyűlöled

Intésemet, és ígémet megveted.

7 Es mikoron te a' lopót látod,

Véle együtt futsz, dolgát javallod,

A' paráznákkal örömeft mulatsz,

Bujá társaságnak gyakran helyt adsz,

Szajaddal busítasz sok jámborokat,

Nyelveddel érzed sok háborúságot.

8 Leülz, és atyádfiát megfólod:

Az anyád fiátis rágalmazod.

Ezt miveled, de én csak hallgatok.

Azt véled hogy én is olyan vagyok
Mint kint te, de téged elő-vétlek,
Es zemlátomást bünödről megfeddlek.

9 Ezt mostan ezetekbe vegyéték,
Kik az Istenről elfelejtkeztek,
Hogy el ne rántsalak mentség nélkül,
A' ki hálátád, engem az betsül,
Mond Isten: Az illy ember jár jó úton,
Es néki fégedelmem jelen vagyok.

LI. SOLTAR. 69.

Külömbkülömb könyörgése Dávidnak.

U R Isten kegyelmezz-meg énnékem,

Kegyesléged szerint könyörülj rajtam,

Bűneimből töled megtisztíttassam:

Nagy irgalmaddal végy környül engem,

Töröld-el az én nagy bűnemet,

Mosogass jól meg fertelmeslégimből,

Kikkel ferteztettem életemet,

Tisztítsad-el nagy kegyelmeslégedből.

2 Mert jól esmértem gyarló vóltomat,
Es bűnöm mindenkor forog előtem,
Mellyet csak te ellened tselekedtem;

Ki

Ki miatt tézek én nagy siralmat.

Vétkeztem a' te űemeid előtt ,
Kiért engemet méltán megbűntethetű ,
Rám vethedd kemény ítéletedet ,
Mindazáltal igaz ítélő lehetű.

3 Mert im látom és nyilván jól értem ,
Hogy én a' gyarlóságban fogantattam ,
Es bűnben az én anyámtól űármaztam ,
Szűléim bűnös vérekből lettem ;
De te az igazságot űereted ,
Es igen kedvelled a' tizta űivet ,
Es a' te titkos bűltseűedet
Nagy kegyelmesen nekem megjelentéd.

4 URam hints-meg engemet Isóppal ,
Es én azontűl tiztán megűjűlok ,
Műs-meg engem , és űépen megtiztűlok ,
Es feűérű léűek a' tizta hűnál ;

Hogy űrvendezheűen az én űivem :
Add ismét értenem nagy irgalmazdűt ,
Es megvidűl minden én tetemem ,
Kiket a' te haragod űűverontott.

5 Rejtsd-el űinedet vűtkeim elűl ,
Fertelmes bűneimet ne tekintsed ,
Haragos ortzadűt rűlam elvegyed ,
Szabadíts-ki minden bűneimbűl.

URam teremts bennem tizta űivet ,
Minden dolgaimat jűra vezérűjed ,
űjűtsd-meg bennem az igaz lelket ,
Hogy életem kedves léűyen elűtted.

6 Ne vess-el engemet űined elűl ,
Es ne vedd-el Szent Lelkedet én tűlem ,
Sűt telűyes űrűmet űerezz én bennem :
Tűgy bizonyűsűű engedelmedrűl :

Indíts szívemben nagy vigaságot,
 Es vidám lélekkel engem erősíts,
 Hogy örömmel értssem irgalmadot,
 Kegyelmeffégeddel engem bátoríts.

7 Es példa lézek erről mindennek,
 A' bünösöket útadra tanítom,
 Bünökből hozzád térésre indítom,
 Hogy ők tsak te benned reménljenek.

Oh én Istenem, én idveffégem,
 Szabadíts meg e' vérrel buzgó büntől;
 Kiért örökké téged én nyelvem
 Ditsér, és énekel kegyeffégedről.

8 Nyisd-meg azért az én ajakimat,
 Hogy az én fájam ditsérheszen téged.
 Ha az áldozat kedves volna néked,
 Nem kimélleném áldozatomat;

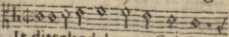
De nem kell néked égő-áldozat:
 Az alázatos lelket te léreted,
 Az te nálad a' kedves áldozat,
 A' töredelmes éivet meg nem veted.

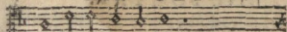
9 Jóvóltodból tégy jól a' Sionnal,
 Hogy köfalai a' Jérusálemnek
 Nagy ditsőségesen megépüljenek,
 Ekesüljenek magas tornyokkal.

Akkoron áldoznak igasságot,
 A' melly kedves lézen te felségednek,
 Es készítnek égő-áldozatot,
 A' te óltárodra tulkokat téznek.

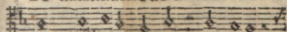
LII. SOLTAR.

Panaszkodása Dávidnak Döög ellen.

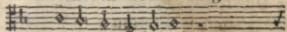
M
 It ditselkedel gonofságban

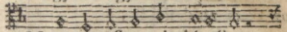
Te hatalmaskodó?

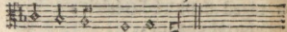
Mit fuvalkodói-fel magadban

Nagyra vágyakozó?

Mert az Istennek jóvólta

A' jókat megtartja.

2 Mint éintén az éles beretva,

Ollyan a' te nyelved,

Mert a' ziveket általjárja

Rágalmazó mérged:

Inkább kezerté hamisságot

Hogynem igazságot.

3 Te tsalárd nyelv éölé tsak nyavalyát,

Azértan az Isten

Téged kigyomlál és elzaggat,

Házadból kivézen,

Es az élők seregéből

Tégedet kitöröl.

4 Midön az hívek és a' éentek

Látándják e' vezélyt,

Ö magokban megfélemlenek:

Mindenek e' kevélyt

Megnevetik és tsúfolják,

Es végre ezt mondják:

5 Im ez az Istent megvetette,

Es benne nem bízott,

Gazdagsággal magát elhitte,

H

Ahoz

Ahoz ragaszkodott,
Es az ő álnokságához,
Bizott hatalmához.

6 De én, a' ki jó hittel bizom
A' nagy UR Istenben,
Az ő Házában plántáltatom,
Es zöldellem szépen;
Mint az ékes zöld olaj-fa,
Ki meg nem az soha.

7 En téged örökké ditsérlek,
Mert megtartál engem,
Es a' te nevedben reménlek,
Míg lézen életem;
Mert te a' te hivednek
Vagy jó segedelmek.

LIII. SOLTAR.

A' XIV. Solt: nótájára és értelmére.

A bolond így szól az ő szívében:
Nintsen Isten; azért gonofságban él,
Utálatos bünt tézen, semmit nem fél,
Ez egész földön a' ki jót tégyen
Senki nintsen.

2 Az UR az égből alá tekinté
E' földön az emberek fiaira,
Hogy meglássa ha kinek eze volna,
Ha az Istent valaki keresné,
Es tisztelné.

3 De azt jól látja ditsőségében,
Hogy a' jó útról eltértek mindenek,
Mindnyájan fertelmes bűnben hevernek,
A' ki az Istent tisztelné hiven
Tsak egy fintsen.

4 De az hámisak meg nem gondolják,
Hogy

LIV. SOLTAR.

115

Hogy népemet mint a' kenyért megézik ,
Meg nem térnek , sőt magokat elhiúzik ,
Az Istent segítségül nem hívják ,
Sem uralják.

5 Az hol nints félelem , ott rettegnék ,
Mert megtöri ő tsontjokat az Isten ,
Es bozút áll a' te ellenségeden ,
Töled , Sion , megűgyenítetnek ,
Kik rád törnek.

6 A' Sionról vallyon 's ki jövőnd-el ,
Ki a' űzent Izraelt megűzabadítja ?
Ha Isten fogságból népét kihozza ,
Örvend a' Jákób és az Izrael
Tellyes űzívvel.

LIV. SOLTAR.

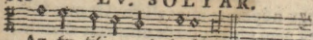
Dávid Könyörgése a' megűzabadításért.

T Arts-meg URam Isten engem ,
Es űzent nevedért védelmezz-meg ,
Artatlan ügyemet tekintsd-meg ,
Hatalmaddal támadj mellém :
Kérem te űzent felségedet ,
Hallgass-meg én könyörgésemben .
Es kegyesen vedd füleidben

H z

A z

Az én szájamnak bezedet.

2 Mert ellenségim kevélyen
Reám támadnak és kergetnek,
Es engem halálra keresnek,
Ezekbe sem jut az Isten.

De az Isten megtart engem,
Kegyelemességét megmutatja;
Es legedelmét hozzám nyújtja,
Jóra vezérli életem.

3 Ez nékem szánt nagy nyavalyát
En ellenségimre téríti,
Es ezt nékiük megfizeti,
Megmutatván igazságát.

Akkoron néked vig éivvel
Hála-adásokat áldozom,
Es szent nevedet magasztalom,
Mert ő tellyes kegyelsséggel.

4 Mert minden én inségemből
Te megszabadítál engemet:
Megbüntetéd ellenségimet,
Kit én megláték szememmel.

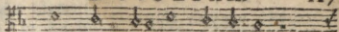
LV. SÓLTAR.

Dávidnak megszabadításért való könyörgése.

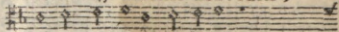
H Allgasd-meg az én könyörgésem

UR Isten ne fordúlj-el tőlem,

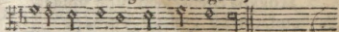
Imádságom vedd felcédben.

Mert nagy kínokat szenvedek ,

Szívemben igen kesergek ,

Előted panázlok rezketvén.

2 Mert fenyeget én ellenségem ,

Az hitetlen rettegtet engem ;

Mert én rólam tanácsot tartnak ,

En ellenem kötést téznek ,

Nagy haraggal rám gerjednek ,

Hogy engem megnyomorítsanak.

3 Nagy inségben kesereg szívem ,

Rettegtet halálos félelem ,

Telylestéggel elzomorodtam ,

Félek , rettegek , gyötrődöm ,

Rezketvén zörnyen veződöm ,

Ugy hogy immár sokszor kívántam :

4 Oh ha szárnyaim lehetnének ,

Mint a' galamb ha repülhetnék !

En elrepülnék mezze földre ,

Elmennék e' népek közzül ,

Puhtát keresnék ezentül ,

Az hol nyugalomom lehetne.

5 Elszaladnék nagy sietséggel ,

E' sebes forgó kélvél elöl ,

E' zurzavarból én elfutnék.

Ö nyelveket hasogasd-el ,

Kik hamis perlődésekkel

Ez egész várost bétöltötték.

6 A' nagy hamislag éjjel nappal

E' város köfalain nyargal ,

H ;

Kö.

Közepette vagyon álnokság,
Es köröskörnyül az útzák
Minden gyalázattal rakvák,
Eláradt köztök a' tsalárdság.

7 Hogyha ellenségem vólt volna,
Es szemlátomást gyűlölt volna,
Orizkedtem volna ő tőle:
Ha rám törött volna nyilván,
Es ha nem illy alattomban,
Eltérhettem volna előle.

8 De te a' ki én velem laktál,
Nálami nagy tisztességben vóltál,
Kivel tanátsomat közlöttem,
Titkaim megmondtam bátran,
Együtt jártunk a' templomban,
Nagy nyájasságban veled éltem.

9 Bécsnek az halál kezében,
Es a' föld alá elevenen,
A' nagy mélységbe bevettetnek,
Mert nagy az ő gonofságok.
De én Istenhez kiáltok,
Mert ő megtartója életemnek.

10 Mind estve reggel öt ohajtom,
Délkorbanis ötöt kiáltom;
Es meghallgatja könyörgésem,
Megtart engem békeségben,
Minden ellenségim ellen,
Kik seregbe gyűltek ellenem.

11. De az örök hatalmú Isten
Meghallgat engem kérésemben,
Es őket megbünteti végre;
Mert nem jobbúlnak éltekben,
Semmi gondjok nekik nintsen

Az Istennek tisztességére.

12 Az hitetlen kezét emelte
A' békeséges hü emberre,
A' barátság frigyét megzégte,
Bezéde sikos mint a' vaj,
Belől kegyetlen mint tolvaj,
Nagy ellenséges az ő zive.

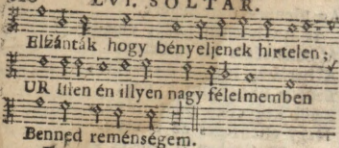
13 Mindenben ő tettetes zava,
Mint az olaj lágy és olly sima;
De mérgesebb az éles törnél.
Vesd Istenben reménséged,
Es nyilván megígít téged,
Az igazat ő nem hagyja-el.

14 De a' gonoszokat UR Isten
Te bétaízítod a' mély sírben,
Holott nagy vezély rájok terjed.
A' gyilkosok és hamisak
Eleteket félben hagyják;
En pedig bizom tsak te benned.

LVI. SOLTAR.

Könyörgése Dávidnak a' megszabadításért.

K Egyelmezz-meg nekem én Istenem,
Mert az ember igen kerget engem,
Nagy hatalommal támad ellenem,
Hogy engem elejthessen.
Sok ellenségim háborgatnak zörnyen,

Benned reménségem.

2 En az UR Istenben ditselkedem,
Szent igéjében nem kételkedem,
Mit tehetne az ember énnékem
A' melly kerget engemet?

Vízfa-fordítják az én befédeimet,
Es naponként abban hánnyák ezekeket,
Hogy nékem érezzenek védeelmet,
Tsak gonoszt gondolnak.

3 En ellenem ők öze járúlnak,
Hogy megkapjanak azon forgódnak,
Es életemtől megfoszthassanak,
Ez minden ő ándékok:

A' gonoszságban nagy ő bizodalmok,
Azt vélik hogy jól lézen minden dolgok;
De ha URam haragod esik rajtok,
Öket mind levered.

4 Minden futásimat megemlíted,
Könyhúllatásim tömlődben tizeded,
A' te lajstromodban feljegyzed
Minden én inségemet.

Midön hozzád nyújtom könyörgésemet,
Ottan futni látom ellenségimet,
Velem vagy, és te megtartasz engemet
Kegyelmes Istenem.

5 UR Isten felségedet ditsérem,
Es Szent igédet nagynak betsülöm,

Aldom az URat mig lez életem,
Bizván ö bezedében.

Reménségemet vetem az Istenben,
Irgalmaflágára nézek küntelen;
Azért félelmem senkitől nem lézen,
Ki árthatna nékem?

6 Fogadásom tartja azt énnékem,
Hogy jó-vóltodért neved ditsérjem,
Mert kegyelmesen megmentéd lelkem
Az halál köteleből.

Es lábaimat megtarrád eséstől,
Hogy én élhessek tenéked kedvesül
Az élők világosságán, és fentül
Járjak te előtted.

LVII. SOLTAR.

Megszabadításért való könyörgése Dávidnak

Irgalmazz URam irgalmazz nékem,
Mert te benned bizik az én lelkem,

Több segedelmem nékem nintsen sonol,
Szárnyad árnyékában nyugtzik fejem,

Miglen a' nép gonbózsága elromol.
2 En a' felséges Istenben bizom,

Ki jóra vezérli minden dolgom,
Segedelmet küld alá inségemben,
Az ellen lézen nékem óltalmom,
A' ki engem kergét hogy bényelheffen.

3 Az én lelkem oroſlánok közt ül,
Kik ſebes lánggal vötenek környül,
Fogok olly hegyefek mint nyil és dárda,
Naponként nyelvek úgy megélesül,
Mint a' jól megköſzörült éles zabllya.

4 Magaſztaltaſſál URam az égre,
Nagy ditsőséggel ez egész földre;
Mert én járálomra hálókat hánytak,
Szegény lelkemet elnyomták zinte,
Es én előmbe ök mély vermet ástak:

5 De önnön-magok belé estenek,
Kin tellyes éivemből örvendezek,
Az én éivem kéz mindennek előtté
Hogy ditséretit zent felségednek
Szüntelen énekelje életébe.

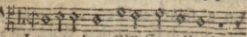
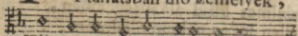
6 En nyelvem és lantom már ſerkenj-fel,
Iſten ditséretire zendülj-fel:

Jó hajnalban én ágyamból felkelek,
Es éneklek nagy ditsőségedről,
URam téged minden népnek hirdetlek:

7 Mert mind az égig felhat jó-vóltod,
A' felhöket éri igazságod.
Ditsőségedet láttasd-meg az égen,
Es jelentsd-meg nagy hatalmaſſágod
Minden embereknek ez egész földön.

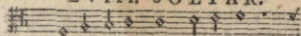
LVIII. SOLTAR.

Panaſſa Dávidnak a' Saul tanátſofi ellen.

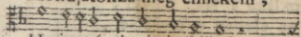
T
I tanatsban ülő zsemélyek,

Kik zugolódtok ellenem,

Mond.

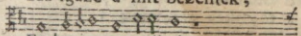

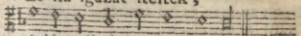
Mondjátok-za-meg énnékem ,

Ha igazé a' mit bežélltek ,

Es ha igazat itéltek ,

Adámtól zármazott népek ?

2 Sőt ha ember jól megtekinti ,

Szivetek jár álnoksággal ,

Kezetek mér hamis fontal ,

Nints dolgotoknak tökéleti.

A' gonoszok eltévedtek ,

Mihelyt annyoktól žülettek.

3 Az ő annyok méhétől fogva

Tsak hazugságot bežéllnek :

Az ő rágalmazó nyelvek

Merő kigyó méreggel rakva ,

Elnék fiket áspis módra ,

A' melly füleit bédugja ,

4 Hogy bűvölését ne hallhassa

A' bölts bűvölő mesternek.

Törd-meg fogokat ezeknek ,

Haragod UR isten megrontsa

Ő zápfogokat ezeknek

Az éh orožlán kölyköknek.

5 Adjad hogy žéllel lottsannyanak ,

Mint a' viz mellyet kiöntnek :

Mint nyilak kiket fellönek ,

Pozdorjánkint törve lehúllnak ;

Mint az ólyadt nyálas tsíga ,

224 LIX. SOLTAR.

Elfolyjon ezeknek dolga.

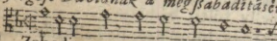
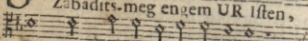
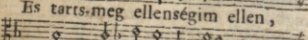
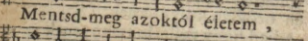
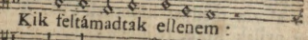
5 6 Mint az idétlen gyermek meghal,
Ki nem látta a' Nap fényét,
Mint az éretlen gyümöltset,
Elvezti Isten nagy haraggal,
Mint a' töviskék elveznek
Minekelötte felnőnek.

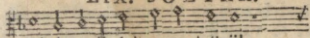
7 Bzen az igaz és hü ember
Igen árul ö zivében,
Midön látja hogy az Isten
Afféle népet igen megvér:
Lábait mossa az ilyen
A' gonoszoknak vérekben.

8 Végre innét mondhatja minden,
Hogy jó az igaznak dolga,
Sok és nagy az ö jutalma.
Azt minden itt vézi ezében,
Hogy Isten mindent megítél,
A' ki jól vagy gonozúl él.

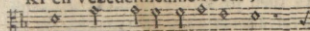
LIX. SOLTAR.

Könyörgése Dávidnak a' megszabadításért.

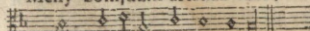
S Zabadits-meg engem UR Isten,
 Es tarts-meg ellenségim ellen,
 Mentsd-meg azoktól életem,
 Kik feltámadtak ellenem:
 Oltalmaz-meg az hamis néptől,

Ki én vezedelmemnek örül ,

Melly közjűzik ártatlan vért ,

Ments-meg attól ként nevedért.

2 Mert főrnnyen életemre törnek ,

Es én ellenem kötést téznek ,

Hatalmasok vagynak rajtam ,

Kiknek soha nem ártottam :

Azok készülnek én ellenem ,

Kik ellen semmit nem vétettem ;

Kelj-fel azért URam láss-meg ,

Es kegyelmesen őrizz-meg.

3 Zébaoth Isten téged kérlek ,

Oh Istene az Izraelnek ,

Látogasd-meg a' népeket ,

Visgálj-meg minden nemzetet :

Ne vedd azokat kegyelmedben

A' kik élnek hitetlenségben ,

Eltve mint az eb ugatnak ,

A' város környül futósnak.

4 Mint az éles kard az ő nyelvek ,

Mordályság minden ő beszédek ,

Sőt még főlnak illy bolondúl :

Ki hallja' a' mit nyelvünk fől ?

De őket URam megneveted ,

Es őket mind megzégyenited ,

A' pogányoknak jutalmot

Adt' zégyent és gyalázatot.

5 En ellenségimnek ereje

Kézedben minden tehetsége ,

Benned bizom én Istenem,
Mert te vagy én segedelmem.

Az Isten jó voltát jelenti,
Nyavalyámnak eleit vézi,
Es megláttatja én velem
Hogy elvész én ellenségem.

¶ 6 De őket URam ne vezessed-el,
Hogy népem ezt ne felejtse-el,
De megemlitse ezeket,
Hanem csak kergesd-el őket.

URam mi paisunk kergesd-el,
Szellezd-el őket nagy erőddel;
Azt érdemli hamisságok,
Kevélységek, éltkos fájok.

7 Önnön hálójokba eszenek,
Vetesse álnok kevélységek,
Fogja-meg átkozódások,
Es ő gyalázatos fájok.

Haragod azért gerjedjen-fel,
Es őket bünökért vezessed-el,
Törölteszenek-el szörnyen,
Hogy még csak hírek se legyen.

8 Ugy hogy tégedet esmérjenek,
Kit hívnak Jákób Istenének:
Hogy néked hatalmad legyen
Ez egész föld kerekiségén.

Estve midőn ők vízze-térnek,
Nagy haraggal fenekedjenek,
Mint az eb úgy ugassanak,
A' várasón futossanak.

9 Es végre meglátsák mindenek,
Hogy ők futva kenyért keresnek,
Es fekeenni mennek későn,

Morgolódnak nagy éhségben.

De én ditsérem hatalmadat,
Enekben áldom jó-vóltodat,
Es én felkelek jó reggel,
Magaftallak nagy örömmel.

10 Mert te vagy URam én óltalmom,
Reménségem és bizodalmom;
Azért óh én erőflégem,
Mindenütt neved ditsérem;

Hogy nékem az én Éükségemben
Segedelmem vagy inségemben,
Te vagy én erős kövárom,
Kegyeiséged nagy én hozzám.

LX. SOLTAR.

Könyörög az Izraelnek jó állapotjáért.

Minket UR Isten elhagyál,

Es reánk megharagudtál,

Tőled zellel elözlátánk,

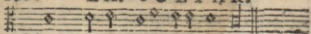
Terj kegyesen ismét hozzánk:

Mind e' földet meginditád,

Nagy hatalmaddal megrontád,

Epítsd-meg az ő nagy romlását,

Mert

Mert romlás miatt alig állhat.

2 Népedet keményen tartád,
Es igen megsanyargatád,
Minket mint egy tölös borral,
Ítálál keferü búval:

De a' kik tégedet félnek,
A' zárlót adád nékiek,
Mellyet ők felemelnek, bizván
A' té igaz fogadásodban.

3 Hogy a' nálad kedves hivek
Végre megmenekedjenek,
Jóbb-kezeddal tarts-meg engem,
Hallgais-meg és tégy jól velem,

Szóla Isten szentségében,
Örvendek ígéretiben:
A' Síchemet rézül elvézem,
A' Suchót völgyét megméréséklem.

4 Galaádotis ezennel
Megvézem erőszéggemmel,
A' Manassésis ekképen,
Efraimis enyím lézen.

Ezek a' nagy sereg népek
Fejémnek ereje léznek,
A' Júdais én örökségem
Es törvény szerzőm lézen nekem.

5 A' Moábis az én népem,
Mintegy láb-mosó edényem,
Kiben lábaimat mosom,
Ebben én nem gyanakodom.

Es azt én nyilván elhízem,
Edomra sarumát vetem,

Es kik Filisteában laktok
Győzedelmem vigadoztok.

6 Ki vihetne engem bátran

A' nagy kerített városban?

Utamat ki igazgatná

Az erős Edom országra?

Nem te tévedé UR Isten,

Ki minket üzt helyből helyben?

Hogy el nem jövé l sereginkkel,

Megüzetél ellenséginkkel!

7 Légy minékünk segítségül,

Őrizz-meg ellenségünktől,

Mert az emberi segítség,

Hijába-való epesség.

Az Isten által minékünk

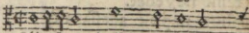
Lézen erős győzedelmünk,

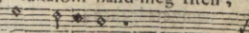
Es ő megszabadit bennünket,

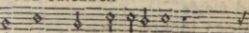
Megtapodja ellenséginket.

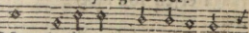
LXI. SOLTAR.

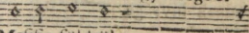
Könyörgése Dávidnak a' megszabadításért.

K Iáltásom halld-meg Isten,

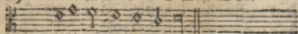
 Vedd füledben

 Az én könyörgésemet:

 Mert én zivem nagy inségből

 Mezze földről

Kiáltja felségedet.

2 Végy-fel engemet közálra
Magasságra,
Hol bátorságom légyen;
Mert te vagy én erős tornyom,
Vigaságom,
En ellenségem ellen.

3 Te hajlékodban lakásom
En kívánom
Es ohajtom füntelen,
Szárnyaidnak árnyékában,
Kivánkozván
Vagyok jó reménségben.

4 Mert meghallgatáz kérésemben
Oh UR Isten,
Nyújtván kegyességedet:
Örökségeket megadod
Es megáldod,
A' kik félik nevedet.

5 Naphoz napok adañának
A' Királynak,
Nagy fok nemzetségekre,
Sokasítsad eñtendeit,
Nyújtsd életét
Véghetetlen idökre.

6 Orzága érjen fok idöz
Isten előtt,
Szép tsendes békeességben,
Igafságodnak hivsége
Elöl-vegye
Es őrizze kegyesen.

7 Es oltán vigan éneklek
Szent nevednek,
Mostan és mind örökké:
Es a' melly fogadást tettem,
Megfizetem
Naponként önécie.

LXII. SOLTAR. a' 24, 95, III. nót.

Panaßsa Dávidnak a' Saul bolgái ellen.

AZ én lelkem szép tsendesen
Nyugszik csak az UR Istenben,
Mert csak ő az én idvességem,
Ö nékem erős kö-váram,
Megtartóm és én óltalmam,
Minden gonoztól megment engem.

2 Mig intselkedtek ennyire
Az ártatlan hü emberre?
Im megjövendölöm tinéktek,
Hogy mint a' régi romloutal,
A' melly már dülő félben áll,
Mind lerohantok, és elveztek.

3 Azon vagynak mindenképen,
Hogy a' kit felemel Isten
Azt ök vízontag lenyomhaísák:
Hazugság minden elméjek,
Atokkal rakva ő zivek,
Noha jó zavokat mutatják.

4 Azért zivem reménséged
Csak az UR Istenbe vessed,
Elj csak az ő segedelmével;
Ö nékem magas közálam,
Oltalmom és erős bálsyám,
Hogy soha ne tántorodjam el.

5 Az Isten én idvességem,

132 LXII. SOLTAR.

Erősségem, ditsőségem;
Bizzatok azért tsak ő benne,
Előtte ti ívetekeket
Töltsétek-ki lelketeket,
Ő légyen lelkünk hjedelme.

6 De lám a' földi emberek
Tsak hazugok minden rendek,
Hogyha valóban megláttatnak,
Es a' mértékbe vetetnek,
Nintsen semmi nehézségek,
A' fontban egy tsepet sem nyomnak.

7 Ne bizzatok hívságtokban,
Hamis ragadozástokban,
Mulandó dolgon ne kapjatok:
Hogyha fokasúl kintsetek,
Ahoz ne bizzék ívetekek,
Mert nem állandó gazdadságtok.

8 Az Isten egy ívét ívölt egy íver,
Mellyet én hallottam két íver,
Hogy nagy ereje vagyon néki.
URam a' kegyelmség tied,
Es te nyilván megfizeted,
A' kinek dolga mint érdemli.

LXIII. SOLTAR. a' 17. 70. nótájára.
Az isteni szolgálásban jelen lehetésért könyör:

Isten te vagy én Istenem,
Jó reggel kereslek tégedet,
Hozzád ohajtván elepedett
Szomjúság miatt én lelkem.

En testem hozzád áhétozik,
Szomjúságban elhólt éintén,
E' puzta és száraz földön,
Hol semmi víz nem találtaik.

2 Mert látni igen kívánja
 A' te erős ditsőségedet,
 Es Isteni tisztéletedet
 A' te ditső templomodba.
 Mert nékem kedvesb életemnél
 A' te nagy kegyelmeiséged;
 Kiért én ajakim téged
 Ditsérjenek szép énekléssel.

3 Magasztallak én tégedet
 Életemnek minden rendiben,
 En kezeimet felemelvén
 Aldom te ditső nevedet.
 Örül, mintha drága étkekkel
 Jól lakott volna én szívem,
 Szent felségedet ditsérem,
 Éneklek rólad nagy örömmel.

4 Rólad el nem felejtkezem,
 Még ágyambanis emlegetlek,
 Es midőn reggel én felkelek,
 Tsak te rólad emlekezem:
 Mert te én velem szokor jól töl,
 Es meg szabadítál engem,
 Azért mostis én életem
 Szárnyaid árnyékában örül.

5 Hozzád ragaszkodik lelkem,
 Soha el nem szakad te tőled,
 Mert megtart engem te jobb-kezed,
 Midőn kerget ellenségem.

Es a' kik engem háborgatnak,
 Hogy engem eltöröljenek,
 Azok hirtelen elvevnek,
 Mélyen a' föld alá borúlnak.

6 Ellenség miatt elhúlnak,

134 LXIV. SOLTAR.

Eles fegyver által elveznek,
O testek el sem temettetnek,
Kikkel a' rókák ostromoznak.

De a' Király az UR istenben
Örvendez e' győzedelmen,
Es dicsőíthetik minden,
A' ki esküzik Ént nevére.

7 Mikor on minden tsalárdok,
A' kik hazugságot becéllnek,
Valóban megfegyenítetnek,
Bédugatik az ő fájok.

LXIV. SOLTAR. az 5. nót:

Könyörgése Dávidnak megöltalmazásért.

H Allgasd-meg URam könyörgésem,
Tarts-meg ellenségem ellen,
A' melly reám dühödt örnyen,
Örizz-meg félelmétől engem,
Mentsd-meg életem.

2 Rejts-el engem a' gonoszoktól,
A' kik reám fenekednek,
Tsak gonosra igyekeznek,
Tarts-meg ő hamis tanátsoktól,
Háborgásoktól.

3 A' kik nyelveket élesítik,
Mint öldöklő fegyvereket,
Mint a' nyilat, becédeket
Az ártatlan emberre lövik,
Es azt megsértik.

4 Lövöldözik rejtek helyekből
Az ártatlant és igazat,
Hirtelen az ő nyilokat
El reá lövik kegyetlenül,
Vakmerőszégből.

5 Hamisságban hánnyák ezeket,
 Es tsak azon igyekeznek,
 Hogy ők tört titkon vessenek,
 Ditsekedvén főlnak illyeket:
 Ki látna minket?

6 Ez dologban förgalmatosok,
 Járnak okos ravazsággal,
 Elméjek sok fortélyt talál,
 Sok az ő álnok találmányok,
 Kikre nagy gyorsok.

7 De a' bozűálló UR Isten
 Hirtelen őket meglövi,
 Nyilaival megretenti,
 Nagy sebeket ejt ő testeken,
 Kit meglát minden.

8 Őket az önnön gonosz nyelvek
 Ejtí a' védelembé.
 Es kik eét vézik ezekben,
 E' dolgon igen megijednek
 Es elémülnek.

9 Es nagy-félelemmel mindenek
 Hirdetik az Isten dolgát,
 Bezzélik annak nagy vóltát,
 Mellyet innen ezekben véznek
 Es megértének.

10 De zive az igaz embernek
 Örvend az erős Istenben,
 Ki őt vötte kegyelmében,
 Örülnek a' jó zivü hivek
 Es ditsekednek.

LXV. SOLTAR.

Háládása az Izrael népének az Istennek
 Sokféle jó-téteményiről.

A Sionnak hegyén UR Isten

Fogadást téznek néked itten,

Tied a' dicséret :/:

Tisztelvén tégedet.

Mert kéréleket az hiveknek

Meghallod kegyesen,

Azért te hozzád az emberek

Jönek mindenünnen.

2 Rajtam a' bűn elhatalmazók

Terhelvén engemet :/

De nagy vólta kegyeslédnek

Eltörli vétünköt.

Bóldog a' kit te elválasztál,

Fogadván Házadban,

Hogy előtted nagy buzgósággal

Járjon tornáztodban.

3 Javaival a' te Házadnak

Megelégtetünk :/:

Szép dolgain te Templomodnak

Gyönyörködik Éivünk.

A' te tsuda igazságodból

Megfelel minékünk :

Hallgass-meg Isten, velünk tégy jól

Oh mi segedelmünk !

4 Mindenek tsak te benned biznak

E' föld

B' föld kerek ségin :/:

A' kik féllal mezze lakoznak

A' tengernek félin.

Te mondhatatlan hatalmoddal

A' magas hegyeket,

Környülfogod mintegy abrónfal

Erősítvén őket.

5 A' tengeri habok zúgását

Te megtsendesíted :/:

A' pogány nép zúgolódását

Ottan elenyéztet.

Nagy félelmekben elbádogyadnak

Mindenek e' földön

Nagy vóltán a' te tsodáidnak,

Kiknek számok nintsen.

6 Te megvigasztalj mindeneket

Reggel a' Nap fénnel :/:

Biztatj minden élő rendeket

Tsillagokkal éjjel.

Aldásíddal meglátogatod

Az elzáradt földet :

Hafnos esökkel meglágyítod

Gazdagítván őket.

7 A' te kútaidból a' vizek

Soha el nem fogynak :/:

Hogy a' szép földi vetemények

Szaporodhassanak.

A' barázdákat megítatod

A' szántó-földeken,

A' vetést szép esövel áldod,

Hogy bőven teremjen.

8 Megkoronázod az ektendőt

Nagy fok javaiddal :/:

138 LXVI. SOLTAR.

Lábaid nyoma kövérséget

Tsepeget nagy firral.

Lakó helyei a' puſztáknak

Folynak kövérséggel:

Hegyek és halmok vigadoznak

Nagy bőv termésekkel.

9 A' lép ſik mezők ékeſednek

Sok barom tsordákkal: /:

Villagnak a' lép ſántó-földek

Sűrű gabonákkal:

Az hegy oldalak, mező földek,

Szép búza nevéſſel

Örvendeznek, és énekelnek

Nagy gyönyörűséggel.

LXVI. SOLTAR.

Izraeliták Haládása a' megszabadulásért.

Orvendj egész föld az Istennek,

Es énekelj lép zengéſſel,

Nagy dicsőséget ſzent nevének

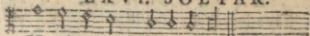
Mindenek dicsérjék zéſſel;

Mondjátok ezt az UR Istennek,

Tsudálatofok dolgaid,

Erőſséged nagy, hozzád esnek

Hízel.

Hízelkedvén ellenséged.

2 A' te Isteni felségedet
E' földön mindenek áldják,
Es ditsőséges fent nevedet
Enekléssel magasztalják.

Jertek, és ezt jól meglátsátok,
Minden jól ide figyelmezz,
Istennek melly tsudálatosok
Dolgai az emberekhez.

3 A' tengert és a' folyó-vízet
Megfáraztja, hogy a' népnek
Lábok fázazon általmehet,
Kin fíveink örvendeznek.

Orzága megmarad örökké,
Szeme lát minden népeket,
A' kik feltámadnak ellene
Elömenetek nem lehet.

4 Aldjátok a' mi Istenünket
E' földön minden emberek,
Ditsérjétek az ő fent nevét
Nagy zengéssel minden népek.

Mert életünket ő megadá,
Az ő nagy kegyességéből,
Lábainkat meggyámolítá
Oltalmazván eleséstől.

5 De minket igen megpróbálál,
Es megkefsergetél Isten,
Megolvasztál és megtisztítál,
Mint az ezüstöt a' tűzben:

Te minket fegény szolgáidat
Adál ellenség töriben,

Kik hevederrel ágyékinkat
Megköttözték nagy erősen.

6 Mi fejünkre népet ültetél,
Mint a' tevék terhelteténk:
Nagy árvizeket ránk ereztél,
Sebes tüzön általmenénk.

De te kivezérlél bennünket,
Megenyhítél, megnyugotál;
Templomodban azért tégedet
Ditsérlek szép áldozattal.

7 A' melly fogadást néked töttem
En siralmas ajakimmal,
Inségemben mire feleltem
Esfedezvén én szájammal;

Sok hizlalt szép kövér barmokat
Aldozatra adok néked,
Kosokat, ökröket, bakokat,
Megégetek te előtted.

8 Jertek, halljátok, hadd becélljem
Tinéktek Istenfélőknek,
A' miket Isten tölt én velem,
Melly kegyesen tölt lelkemnek.

Hogy szájammal hozzá kiálték,
Ottan meghallgata engem;
Azért becédével nyelvemnek
Mindenkor ötet ditsérem.

9 Hogyha hamisságot szivemben
Valaha gondoltam volna,
Soha engem könyörgéseimben
Ő meg nem hallgatott volna;

De bizonyára a' jó isten
Kérésemben meghallgata,
Es panaszimat jól megértvén

Könyörgésemnek helyt ada.

10 Légyen áldott a' nagy UR Isten
Az ő nagy kegyességéért,
Ki meg hallgatott kérésemben,
Es kegyelmesen hozzám tért.

LXVII. SOLTAR. a' 33. nótájára.

*Könyörgések az Izraelitáknak, az Istennek
kegyelmes vélek lakozásáért.*

UR Isten áldj-meg jó-vóltodból,
Es kegyesen fordúlj hozzánk, :/:
Oltalmaz-meg minden gonosztól,

Szent Éniedet fordítsd-reánk,

Hogy e' földön minden
Megesmérje Ézpen

A' te útadat,
Es a' pogány népek
Téged tiszteljenek
Megtartójokat.

2 Es akkoron ditsérnek téged,
Ditsérnek téged a' népek, :/:
Nagy tiszteliséget téznek néked,
A' pogányok is örülnek:

Midőn mindeneket
Es a' pogány népet,
Szent igasággal
Birod és itéled,
Es jóra vezérled
Nagy hatalmaddal.

3 Ditsérjen téged minden nemzet,
UR Isten téged ditsérjen, :/:
A' föld teremjen bő gyümöltset,
Aldjon-meg minket az Isten,
Adja Ént áldását,

Nyújtsa áldomását :

Es ő felségét

Félje és rettegje

E' föld kereksege ,

Mint ő Istenét.

LXVIII. SOLTAR. a' 36. nótájára.

*Könyörgése Dávidnak az Izrael népéért ,
Isteni dicséretre való intőssel egybe.*

H Ogyha felindúl az Isten ,

Elkergetetnek értelen

Minden ő ellenségei :v:

Es elfutamodnak féllal

Ő haragos éine elől ,

Minden ő gyűlölői.

Ugy elűzetnek hirtelen ,

Mint a' füst semmivé lézen ,

Elvez minden ő dolgok :

Mint viasz olvad a' tüztől ,

Ugy az ő kemény éinétől

Elveznek a' gonoszok.

2 De az igazak mindnyájan ,

Örvendeznek nagy vigságban

A' kegyes Isten előtt :v:

Es vig éivvel énekeinek ,

Hogy ő kevély ellenségek

Megféggyenült , elvezett :

Nagy örömmel az Istennek

Enkeljetek nevének ,

Ditsérjétek , áldjátok ,

Ki a' szép felhőkön mégyen ,

Kinek neve erős Isten ,

Ötet magasztaljátok.

3 Ő előtté vigadjatok ,

Mert

Mert ő az árváknak atyok ,
Kiket táplál kegyesen : /:
Az özvegyeknek óltalma
Az ő Isteni hatalma
Lakván ő ézsétségében :
Megáld egyes embereket ,
Ad nékik szép tselédeket ,
Ház-nép tenyízésére ,
A' foglyokat ő kimentí ,
A' pártütöket rekeéti
Pušta és parlag földre.
¶ 4 Hogy a' te néped kivivéd ,
A' puštán által-vezérléd ,
Es ő előttök menél : /:
A' föld rendüle , tsepege
Az egeknek veréjtéke ,
Hogy haraggal tekintél.
A' Sina hegy megrendüle ,
Hogy az Izrael Istene
Rá állá ditsőséggel.
UR Isten a' te földedet
Meglátod örökségedet ,
Harmattal és esökkel.
; Ez örök földet megáldod ,
Mihelyt puštúlását látod ,
Kin te seregid laknak : /:
A' ézegényeknek jószágát
Megöregbited marháját ,
Hogy ők megtartassanak.
UR Isten a' Éüz Éiveket
Felindítád elméjeket ,
Hogy erről bežélljenek ,
Kik hogy az ellenség futna

Es ő seregek faladna,

Ekképen éneklének:

6 A' Királyok nagy sereggel,
Gyalázattal, fégyenséggel
Megfutamának zörnyen:/:
A' kik otthon maradának
A' prédával oŕtozának,
Martalék réŕt vön minden.

Hogyha megnyomorodtokis,
Es ha minden gyaláznais,
Es lanyargatna zörnyen,
Hogyha a' köfal romlásban
Fekennétekis bádgyadván
A' kormos fényességben.

7 De mindazáltal ti léŕtek
Mint a' galamb zárny, oly zépek,
Melly mint ezüst fejerlik, :/:
Es tollainak zépsége
Mint aranynak fényessége,
Oly ékefen tündöklük.

Hogy a' Királyokat Iŕten
Meggyözé nagy erejében,
Nagy diadalmat zérze,
A' föld fejerlék oly zépen,
Mint a' Sálmon hegy környékén
Az hónak fejersege.

8 Az Iŕtennek ditső hegye,
A' gyümöltsős Bászán hegye,
Ki felhat a' felhökre:/:
Ti egyéb, és kisebb hegyek
Ez hegyre mit fenekedtek,
Mit törtök e' nagy hegyre?

Mert e' zent hegyet az Iŕten

Elválást jó kedvében
Önnön lakó helyének,
Es ez helyen mind örökké
Lakozásra vagyon kedve
Isteni felségének.

9 A' mennyei Ént Angyalok
(Sok tömény ezer ő Éámok)
Seregi az Istennek, :/:
Vélek vagyon az UR Isten,
Mint néha a' Sina hegyen,
Lakója a' Ént helynek.

URani felmenél magasan,
Es fogva vúd hatalmasan
A' te ellenségedet,
Kegyességednek nagy vólta
Az embereknek kiozta
Szép préda nyereséget.

10 Ellenségedet megbírod,
Köztök helyhetvén hajlékod
Lakozol ditsőséggel, :/:
Aldott légyen az UR Isten,
Ki velünk illy nagy jól tézen,
Látogar kegyességgel.

Isten a' mi segedelmünk,
Kegyessen lakozik velünk,
Öriz minket népeit.
Halál és élet kezében,
Ő az erős örök Isten,
Megtartja ő hiveit.

11 Az Isten ő ellenségét
Megveri, megtöri fejét
A' gonosz ellenségnek, :/:
Es mind agyon veri őket.

Kik nem jobbitják élteket,

Hanem tsak bűnben élnek.

Mond Isten: Az én népemet

Meghozom én feregemet

A' Bászannak földéből,

Meglátom nagy irgalmammal,

Kihozom nagy hatalmammal

A' tenger mélységiből.

12 Hogy oltán az ő vérekben,

A' kik levágnak zörnyen,

Moshaffad lábaidat, :/:

Ugy hogy a' fok ellenségnek

Véres sebeket az ebek

Nyalják sebes tagjokat.

Oh én URam, erős Isten,

Ki lakozol a' szent helyen,

Láták elmenésedet,

Elöl mentek az éneklők

Azután a' hegedűsök,

Ekesítvén szép rendet.

13 Középből mennek a' zűzek

Dobot vernek, zengedeznek,

Énekelnek mindnyájan:

Ti, a' kik mintegy kutyából

Származtok az Izraeltől,

Istent áldjátok vigan.

Ez szép feregnek közepin

Vagyon a' kised Benjámin,

A' felségesb táborral,

A' Júda és a' Zabulon

A' Naftalimis itt vagyon

Egyéb fő Hadnagyokkal.

¶ 14. Az Isten téged Izrael

Szeretett ez erősséggel:
Nagyobb erőt adj Isten, :/:
Hogy a' miként elkezdetted,
Es dolgunkat elővitted,
Vidd véghez kegyelmesen.

A' Jerúsálem városért
Es a' te szent Templomodért,
Néked szép ajándékot
A' Királyok vigan hoznak.
Seregít a' kopjásoknak
Veszed-el hatalmakot.

15 Töröld-el a' sereg tulkot
űzd-el az erős borjúkot
URam kik rád támadnak :/:
Verd-meg mind a' pártütöket,
Es hódoltasd alád őket,
Hogy adó pénzt adjanak.

Az Egyiptomi nagy Urak,
Es a' Szeretsenek nyújtják
Az Istenhez kezeket.
Országok és Fejedelmek
Istennek énekeljétek,
Es ditsérjétek ötet.

16 Énekeljétek Istennek
Ki lakója az Egeknek,
Kiket teremtett régen :/:
Holott nagy hatalmával ül,
Honnan záva úgy megdördül,
Hogy zeng és harfog minden.

Ditsérjétek nagy hatalmát,
Ki felséges méltóságát
Izraelen láttatja,
Kinek nagy erejét ottfenn

Az egeken és felhőkön

Senki nem tagadhatja.

17 Oh tudálatos az Isten

Az ő ditső föntségében,

Az Izrael népének

Erőt ad nagy kegyelmesen;

Azértan minden időben

Mi tőlünk ditsérfésék.

LXIX. SOLTAR. az 51. nótájára.

Iövendölés a' Christus benvedéfiröl.

UR Isten segíts, és tarts-meg engem,

Meré a' vizek föntén lelkemig érnek,

Közepin vagyok a' sáros mélységnek

Kiben tsak-nem elsüllyed én fejem.

Az árvizek özve ütnek rajtam,

A' kiáltás miatt torkom elrekedt,

En fömeimben megfogyatkozám,

Midön várom a' te fegedelmedet.

2 En hajam föálinál többen vagynak

A' kik engemet ok-nélkül gyölölnek,

En ellenségim förtelen erősek,

Es engem eltörteni akarnak.

Noha semmit nem vöttem senkitöl,

De mégis énnékem kell megfizetnem.

Nints URam elrejtve föined elől

Az én bolondságom, és minden vétkem.

3 Seregeknek URa, erős Isten,

A' ki vezérled a' te seregedet,

Kik benned vétették reménségeket,

Ne hadd mjiattam élni fögyenben

Izrael Istene, kik te benned

Sziböl biznak, ne fögyenítsd-meg öket.

Mert nagy födalmat benvedek érted,

A' gya

A' gyalázat elborítja ézenemet.

4 En rokonim idegennek tartnak,
Anyám gyermeki nem esmérnek engem :
Mert ézent Templomodó gerjedezt éivem,
Megemélt nagy ézerelme Háznak.

Téged gyalázóknak sok éidalmak
En reám esének : én pedig sírtam
Es böjtöltem ; de ök csak tsúfoltak
Engemet, noha minden jót kívántam.

5 Bánat miatt én sádba öltöztem,
De ök én rólam mesét költöttek ;
A' kapun-ülök , és a' rézegek
Tsúf énekléssel nevetnek engem.

De én te hozzád nagy buzgó éivből,
Oh kegyes Isten, könyörgök óránkint ,
Hallgass-meg URam kegyességedből ,
Es kegyelmezz-meg fogadásod éerint.

6 Végy-ki engemet e' fertös sárból ,
Hogy el ne süllyedjek , gyűlölöimtől
Ments-meg e' nagy vizeknek örvényiből,
Tarts-meg ellenségim haragjoktól.

Hogy a' mély víz engem el ne nyeljen ,
Se pedig felül reám ne borúljon ,
Ne merüljek tengeri mélységben ,
A' kútnak ézája engem bé ne zárjon.

7 UR Isten nagy a' te kegyességed,
Hallgass-meg azért a' mit töled kérek ,
Irgalmas ézemeid reám nézzenek ,
Hadd láthassam nagy kegyelmességed.

Ne rejtse el URam kegyes országát
Szegény éolgádtól, mert megnyomorodtá,
Ne késsél, halld-meg kiáltásomat ,
Add-meg kérésem, vigasztalj-meg URam.

8 URam hajolj űomorú lelkemhez,
Ez nagy inségből mentsd-meg életemet,
Ellenségim ellen tarts-meg engemet,
Mert tsak bizom kegyelmességedhez.

Miként gyaláznak engem, jól érted,
Látod melly űornyen engemet rútolnak,
Ellenségem nints rejtve előtted,
Minden ellenségim előtted vagynak.

9 E' gyalázatban elűakadt űivem,
Kefereg lelkem e' nagy ohajtásban,
Várván, ha találtnék, e' nagy kinban
A' ki űive űerint űánna engem;

De imé sohol egy ember sintsen,
A' ki engemet űánna nyavalyámban;
Epével étetnek éhségemben,
Etzettel itatnak űomjúságomban.

10 Adja Isten, hogy ő aűtalokon
Az önnön étkektől megfulladjanak,
Ő magok hálójokban akadjanak,
Békeflégek vezélyre forduljon,

Setétűljenek-meg az ő űemek,
Hogy azokkal egy tsepet se lássanak:
Törd-meg derekokat önékiek,
Hogy egyenesen fel se állhassanak.

11 Busúlt haragodat ontsd-ki rájuk,
Es nagy haragodban ragadd-meg őket,
Töröld-el minden ő lakó helyeket,
Hogy épen ne maradjon ő házok:

Mert igen kergetnek mindeneket,
A' kiket URam te immár megvertél,
Ha kire botsáttál vereséget,
Annak férelmit beűéllik örömmel.

12 Szedd őűve minden gonozű bűnöket,

Hogy

Hogy kegyelmedbe bé ne véteffenek,
 Az élő könyvből kitörölteffenek,
 Ne ird az igazak közzé őket.
 Mivelhogy én most nyomorúlt vagyok,
 Emelj bátorságos helyre engemet,
 Es néked tellyes szívvel vigadok,
 Hálá-adással mondok ditséretet.

13 Es az inkább tetűzik az Istennek,
 A' éarva indúlt és körmös tuloknál:
 Kit a' éegények meglátnak vigsággal,
 Es az ő éivekben örvendeznek.

Örvendez azoknakis ő éivek,
 Kik az UR Istent ohajtván keresik;
 Mert meghallgattatnak a' éegények,
 A' foglyokról ő el nem felejtkeznek.

14 Menny, föld, tenger az Istent ditsérje,
 Es minden benne való; mert megmenti
 A' Sion hegyét, Júdat megépíti,
 Szép városokkal lakó helyekre:

Ez helyet megülik ő éolgái;
 Békével lakják mint örökségeket,
 Es azoknak minden maradéki
 Birják, a' kik ézeretik te nevedet.

LXX. SOLTAR. a' 17 nótájára.

Iövendölés a' Christus benvedésiről.

S Ieš ments-meg URam Isten,
 Mert benned bizom tellyes szívvel,
 Azért hamar légy segítség
 Minden ellenségim ellen.

A' kik törnek én életemre
 Mind megégyenítteffenek,
 Kik nyavalyámon örülnek,
 Térjenek-meg nagy éégyenekre.

2 Szégyennel legyen futások,
A' kik izdalmaznak engemet,
Es reám kiáltanak he-he-hét,
Gyalázat legyen jutalmok:
Hogy azok benned örvendjenek,
Kik segedelmedet várják,
Es magokat reád bízzák,
Mondván: Dicsőség az Istennek.

3 En nyomorúlt férgény vagyok,
Tarts-meg azért oh én Istenem!
Mert csak te vagy én segedelmem,
Ne kétsél, mert majd elfogyok.

LXXI. SOLTAR. a' 31 nótájára.

Dávidnak szabadulásért való könyörgése.

TE benned bizom én Istenem,
Kérlek oltalmazz-meg,
Gyalázattól ments-meg;

Hogy örök férgénybe ne essem:

A' te nagy jó voltódból

Tarts meg minden gonosztól.

(gem.)

2 Hajtsd hozzám füled, tarts-meg en-

Mutasd segedelmed,

A' mint megigérted,

Hogy segítségül lélek énnékem,

Légy azért én köziklám,

Es én erős kövárom.

3 Ments-ki az hamisnak kezéből,

Es annak markából,

A' ki él tsalárdúl,

Oltalmazz-meg ez kegyetlentől;

Benned bízom URamban

Gyermekségemtől fogván.

4 Hogy tármazám anyám méhéből,

Legőz

Legottan énnékem
Valál reménségem,
Anyám méhéből engem kivöl;
Azért néked éneklek,
Es züntelen ditsérlek.

5 Engem tsudának tartnak fokban;
De te vagy énnékem
Erös reménségem:
Adj éneklest az én fájamban,
Hogy hirdessem nevedet,
Aldjam ditsöségedet.

6 Ez én nyavalyás vén koromban,
Erötlenségemben
Ne vess-el UR Isten:
Ne hagyj-el én nyavalyáimban,
Midön fegény testemben
Semmi erőflég nintsen.

7 Mert én ellenségim bezzéllnek,
Rólam tanátskoznak,
Alattomban járnak;
Es a' kik lelkemben kergetnek,
Noha nints semmi vétkem,
Kötést téznek ellenem,

8 Mondván: Jertek fogjuk-meg ötet,
Mert Isten elhagyta,
Nints semmi óltalma:
Várom a' te segedelmedet,
UR Isten ne légy mefळे,
Siefs segedelmemre.

9 Szégyenítsd-meg, kik életemet
Kergetik fértelen,
Borítsd nagy fegyenben,
A' kik várják vezedelmemet;

K 5

Mert

Mert én csak téged várlak,
Es ditsérettel áldlak.

10 Szüntelen hirdeti én nyelvem
Szent igafságodat,
Es nagy jó-vóltodat,
Jó-tétid minden nap befélek,
Sokságát nem titkolom,
Noha fámát nem tudom.

11 Az URnak erejére térek,
Es ő nagy hatalmát
Szemlélem jó-vóltát:
Nagy igafságát az Istennek
Mindenkor emlegetem,
Soha el nem felejttem.

12 Gyermekségemtől fogván engem
Híven tanítottál
Tsuda dolgaiddal;
Es hogy immáron megvénhedtem,
Es az hajam megözülni,
Légy mostis segítségül.

13 Miglen a' te karod erejét
Hirdetem mindennek,
Jövendő nemzetnek;
Es igafságodnak hűségét,
Mellyet nyilván lát minden,
Magaftalom füntelen.

14 Hozzád hasonló ki lehetne?
Engemet UR Isten
Ejtél nagy inségben;
De a' föld mélységéből végre
Ismét kivonál engem,
Es megadád életem.

15 Erőfégemet öregbítéd,

Es felmagasztalál,
Ditsőségre hozál;
Hozzám tére URam felséged,
Megvigasztala engem,
Midőn vala inségem.

16 A' te hűségedet UR Isten,
Hirdetem, éneklek,
Mindennek bezzéllem:
Ditsérlek czitera zengésben,
Oh éntek ditsősége,
Izraelnek éntsége!

17 Ajakimmal vigan ditsérem
A' te hatalmadat,
Es nagy irgalmadat:
Lelkemet te hozzád emelem,
Kinek megtartád éltét,
Hogy ditsérjen tégedet.

18 Szüntelen néked az én nyelvem
Vigan énekeljen
Nagy kegyességeden:
Mert te, a' kik gyűlölnék engem
'S várják vezedelmemet,
Megfegyenítéd őket.

LXXII. SOLTAR. a' 65. nótájára.
Iővendölés a' Christus országáról a' Salamon
semélyének példázatjában.

URam a' te ítéletidet
Adjad a' Királynak, :/:
Igasságodnak add értelmét
A' Király fiának:

Hogy ő a' te nagy seregedet
Igazán ítélje,
Es a' te sok fegény népedet

Törvénnel vezérle.

2 A' nép meglátja az hegyeken
A' békeesség firját, :/:

Az halmokon meglátja minden

Az igazság házát.

Erőszakról mególtalmazza

A' éegény köfféget;

Es nagy hatalmával megrontja

A' kegyetlenekeket.

3 Ditsér és retteg téged minden
Tenéked engedvén,

Mig a' Nap és Hóld tart az égen,

Szép fényességében.

Alábotsát lép kedves esőt

A' kazált mezőre,

Tsepegtet nagy lép nedvességet

Az elzáradt földre.

4 Az igazaknak jól lez dolgok,

Mert megvirágoznak;

Szép békeességben lez lakások

Jártáig az Hóldnak.

Uralkodik a' tenger Éélén,

Mind a' más tengerig,

Az Eufrátes vize környékén

A' föld határáig.

5 Elötte tērdet fejet hajtnak

Az idegen népek,

A' földet elötte tsókolják

Minden ellenségek.

A' tenger mellyéki Királyok,

Es űigetbéliek,

Es az Arabiai dúfok

Ajándékkal jönnek.

6 Nagy alázatosan imádják
Öt minden Királyok,
Minden népek ötet szolgálják,
Es ő lézen Urok.

Mert ő a' zegényt megfegíti,
A' ki ötet hívja,
Es a' nyomorúltat megmenti,
Kinek nints gyámola.

7 A' zűkölködöket megzánja
Nagy kegyességében,
Es a' zegényt hozzá fogadja
Megörizvén híven.

Brőzaktól megtartja őket
Es a' tsalárdságtól:
Nagyra betsüli ő véreket,
Megmenti gonosztól.

8 Eltében ajándékoztatik
Sébai arannyal,
Ditsőségesen köszöntetik
Nagy szép áldásokkal.

Teremnek szép sűrű gabonák
Az hegy oldalakon,
A' szép vetések ingadoznak
Mint fák a' Libánon.

9 A' városbéliék nagy Lépen
Nőnek, virágoznak,
Mint a' szép zöld pásit mezőben
A' füvek villagnak.

E' Királynak nagy ditsősége
Mind örökké megáll,
Kiterjed felségének neve
Míg a' Nap fény szolgál.

10 E' földön minden nemzetségek.

Ötet

158 LXXIII. SOLTAR.

Ötet áldják vigan,
Es zivek f'erint ditsekednek
E' kegyes Királyban.

A' pogányok is így ditsérik:
Ditsőség Isténnek,
A' ki nagy tsudát tselekezik,
Ura Izraelnek.

II Az ő neve nagy ditsőséggel
Mindenütt áldatik,
Szentségének ditséretivel
Mind e' föld eltelik.

LXXIII. SOLTAR.

*Vigasztalás az istenteleneknek jó-berentés
állapotjok ellen.*

B Izonyára jó az Isten,
Az Izraelnek jelesben,
A' kik ziveket tisztán tartják,
Az ő jó-vóltát azok látják;
De én tsaknem félen hajlék,
Ugy megtántorodék lábam,
Járásemban úgy megbotlám,
Hogy tsak-nem kőnyen ledülék.

2 Mert bízónkodom a' népre,
Kinek nagy eźtelensége:
Midőn látom hogy az hitlenek
Illy nagy jó őrentsében élnek,
Az halállal nem bajlódnak,
Semmi fájdalmat nem látnak;
Erős kövérek testekben,
Elnek nagy jó egészségekben:

3 Nints nekik, mint egyebeknek,
Semminémű gyötrődések;
Midőn más embert vér az Isten,
Ők élnek nagy jó békeségben.

Azért kevélység nyakokon
Mint arany-lántz környül vagyon,
Öltöznek mint szép ruhában
Negédségben, erőszakban.

4 Fénlik szemek kövérségtől,
Kidüllettek a' fejekből:
Nagyobb az ő jó őrentséjek,
Hogy nem mint kívánhatná fivék;

Azért gonosz az ő dolgok,
Kevélység minden szándékok,
Gonozságokkal kérkednek,
Nagy göggel fennyen bežéllnek.

5 Szájokat nagy káromlással,
Az égre tátják szitkokkal,
Gyalázatokkal rakva nyelvek,
Kik ez egész földre kiűtnék.

Azért az hívek gyakorta
Esnek nagy mély gondolatba:
Mert pohárjok őnékiek
Keferű vízzel töltetnek.

6 Mondnak végre: Az UR Isten

Lát.

Látjaé ezt a' mennyekben?

Mi nyavalyáinkat tudjaé,

Keserőségünket fánnyaé?

Imé az istentelenek,

Látjátok, élnek örömben,

A' mint kívánniák éivekben,

Gazdagok, jó szerentsédek.

7 Mit használ tehát énnékem,

Hogy tisztán tartom én éivem?

Es mitsoda használom van abban,

Hogy kezem mosom tisztaságban?

Imé mind hiába marad

Hogy én így kefergettetem;

Otan rajtam büntetésem

Reggel mihelyen megvirrad.

8 Tsak-nem énis ilyen szólék;

De látám hogy nem jól esnék,

Es ártalmas lenne azoknak,

Kik te fiaidnak mondatnak:

Azért jobban meggondolám,

Magamban meghányám vetém,

De sokkal nehezbnek lelém,

Hogy-nem végét találhatnám.

9 Miglen elbémenék végre

Az Istennek fent helyére,

Es végezetre vöm ezemben

A' gonoszok vége mi légyen:

Aztis jól megértém oztán,

Hogy őket te megbünteted,

Sikamló helyre helyheted,

Es veted a' puhtaságban.

10 Ugy hogy tsudálják mindenek,

Hogy ily hamar oda léznek,

Veszek, és esnek nagy inségbe,
Szégyenségbe és rettegésbe.

Minden ő gazdagságokat
Mulandó álomná téved,
Kiből ha ember felébred,
A' lelt jókban semmit nem lát.

11 Ezen vala nagy bánatom,
Es éivemben nagy fájdalmom,
Kinozám öörnyen veséimet,
Elhagyám hitetni elmémet:

Olly tunya és bolond valék,
Mert e' dologhoz nem érték,
Előtted lök olly tudatlan,
Mint a' barom melly oktalan.

12 De én te nálad maradok,
Noha sok nyavalyát látok;
Mert te megtartál jobb kezeddel,
Nagy inségemben nem hagyál-el.

Tanátsoddal vezérli engem,
Igazgass te ösvényedre,
Oktán végy-fel ditsőségre,
Tégy illy kegyesen én velem.

13 A' mennyekben te vagy nekem
Tsak egyedül én Istenem,
Ez egész földön senki nintsen
Kit kívüled lelkem kedvelljen;

Ha elfogy testem és lelkem,
Mégis vigasztaló éivemben:
Egyéb rézem nekem nintsen
Te náladnál, én Istenem.

14 Mert kik töled eltávoznak,
Azók elveznek, romlanak,
Elvesztet azokat hirtelen,

162 LXIV. SOLTAR.
Kik biznak bálvány Istenekben.

Azért én hozzád folyamom,
Fő boldogságom az nékem;
Hogy benned én reménségem,
Es jó-téted magasztalom.

LXXIV. SOLTAR.

Izraelitáknak könyörgések a' szabadításért,

Mért veté minket így el UR Isten,

Mire haragzol mi reánk ennyire?

Miglen gerjede haragodnak tüze

Juhaidnak nyájára illy igen?

2 Emlkezzél-meg te seregdről,
Mellyet régenten magadnak szerzettél,
Felvőt örökségedről emlekezzél,
A' Sion hegyén lakó helyedről.

3 Kelj-fel, és végre jövel UR Isten,
A' gonoszokat töröld és pusztítsd-el;
Kik vakmerőképen ő seregekkel
Pusztaságot téznek szent helyeden.

4 Holott dicséreted hirdettetett
Most ellenségid ott ordítanak szörnyen,
Es a' tenéked szenteltetett helyen
Az ő zárlójok felemeltetett.

5 A' te Templomodra nagy erővel
Felhágtanak, hogy ök azt el letörjék,
Törik, vágják, fénlenek ő fejzéjek,
Mintha erdőt vágnának sereggel.

6 A'Tem-

6 A' Templom, melly előbb ékes vala
Szép táblákkal, és czifra dezkázattal,
Vagdaltatik fejzékkel és bárdokkal,
Es dorongokkal hánnyák tétova.

7 Ez te Templomodat felgyújtották,
Te ézent helyedet tüzzel megégették,
Drága lakó-helyét te ézent nevednek
Tövestől fogva mind elrontották.

8 Noéa hozzá, mondják ö-magokban,
Pužtitsuk-el őket nagy éörnyüséggel.
Az Istennek Szentegyházait ézéll
Mind megégették e' tartományban.

9 Nem látjuk már jeleit erődnek,
Közöttünk immáron nintsen Próféta,
Nints jövendő-mondó, a' ki tudhatná,
Ha lézen vége e' nagy vezélynék.

10 Oh UR Isten, ezt meddig engeded,
Hogy ellenségink minket nevéssenek?
Örökké hagyodé gyűlöldöidnek,
Hogy ekképen ingerljék ézent neved?

11 Miért fordítod-el kezeidet?
Jóbb-kezedet mit dugod kebeledben?
Vajha egyžer kinyújtánád ismétlen,
Mutatván néküink segedelmedet!

12 De az Isten éni Királyom régen,
A' ki engemet birt és jól vezérlett,
Hatalmát jelentvén e' világ előtt,
Hogy ö a' segedelem mindenben.

13 Te válažtád kétfelé a' tengert,
A' Sárkánynak te rontottad-meg fejét,
A' tzethalaknak megtörted fejeket,
Nagy tagjok ézéll a' parton hevert.

14 Kiket ožtán eledelül küldél

A' népeknek a' nagy puzta helyekben :
 Patak vizet és forrást tsudaképen
 Az erős köziklából ereztél.

15 Megtáraztád a' folyóvizeket.
 Tiéd a' nap , és tiéd az éjtzaka :
 Hogy a' sötétséget világosítsa
 Arra teremted a' Napnak fényét,

16 Te nagy Isteni böltségeddel
 Bizonyos határt vetettél a' földnek ,
 És külömbséget a' nyártól a' télnek ,
 Eloztád hévséggel és hideggel. (got,

¶ 17 Emlkezzél-meg, lásd-meg e' dol-
 Ellenségid mint rutolnak , nevetnek,
 Melly zörnyen e' tunya és bolond népek
 Szent neveden téznek gyalázatot.

18 A' te geriltze galambotskádat
 Ne hadd a' gonosz vadaknak megenni ,
 A' éegényeket ezedből ne vesd-ki ,
 Hanem kegyesen viseld gondjokat.

19 Emlkezzél URam kötésedrül ,
 Mert ez egész föld merő sötétséggel
 Elkölt, és rakva tsalárd gonosz néppel ,
 Mindent nyomorgatnak kegyetlenül.

20 Ne hadd hátra térni éegyenséggel
 A' te éegény nyomorúlt szolgáidat ;
 Fordítsd hozzájuk te nagy jó-vóltodat ,
 Hogy nevedet ditsérjék vig éívvel.

21 Kelj-fel URam , és forgasd igyedet ,
 Te nagy gyalázatodról emlekezzél ;
 E' bolond népnek ezt ne engedjed-el ,
 Kik naponként rutolnak tégedet.

22 Ne felejtse-d-el üvöltéseket
 Ellenségidnek, kik reád támadnak ,

Es ellened dühösen patvarkodnak,
Nagy kiáltások éri az eget.

LXXV. SOLTAR.

Fogadás-tétele Dávidnak az ő regnálásáról.

D Itsérünk téged Isten,

Ditséret légyen néked:

Mert a' te ditső neved

Hozzánk közel jött hiven;

Mi azért csudáidat

Hirdetjük jó-vóltodat.

2 Ha idöm leŕ valaha

En igazán itélek:

Ha feneke e' földnek

Egyŕer's-mind ierohanna,

En mégis ő oŕlopját

Jól állatnám gyámolát.

3 A' bolondokat intern,

Ne bolondoskodjatok,

A' kik pedig gonozok,

Térjeteŕ-meg, úgy kértem,

Szarvat ne emeljeteŕ,

Illy fenn ne beŕzélljeteŕ.

4 Mert a' tiŕt és az erő

Nem a' Napkelet felől,

Sem a' Napenyőŕzetről,

Sem nem a' puŕtából jő, L; Min

Minden az Istenen áll,
 Ő aláz 's ő magaſztal.
 ; A' pohár ő kezében
 Kiben vagyon veres bor,
 Kit ő teli tölt fokſor
 Minden népnek e' földön;
 De végre a' gonofak
 A' ſeprejét megifſſák.

6 En örökké ditsérem
 A' Jákóbnak Iſtenét,
 Hirdetem ditsöségét;
 Es ſarvokat megſzegem
 Az iſtenteleneknek,
 Hogy a' jók felkeljenek.

LXXVI. S O L T A R. a' 30. 139. nót.
*Hátadáſa a' Iúda népének az Affiriuſok
 ellen való győzedelemért.*

E Sméretes az UR Iſten
 A' Júdában, és ſzent neve
 Az Izraelnek földében,
 Meſſze terjedt ditsösége,
 A' Sálemben ſép ő ſátora,
 A' Sionon lakó hajléka.

2 Ott meglátja minden ember,
 Hogy Iſteni hatalmával
 Megtörik iv, pais, fegyver,
 Hadat megſállít azonnal,
 Nagyobb ſeſégednek ereje,
 Hogy-nem a' kóborlók fok hegye.

3 Az ellenség eldúlaték,
 Reájok mély álom esék,
 Kiket vitézeknek véltek,
 Tudatlan lön az ő kezek:
 Mihelyen feddéléd hallatik,

Mind

Mind ékér 's mind ló elaluzik.

4 Ki állhatna-meg előtted,
A' ki illy rettenetes vagy
Midön haragod felgerjed?
Mennybéli sententziád nagy,
Mellyet hallatŕ az emberekkel;
A' föld megrémül tsendességgel,
5 Midön felkél az UR Isten,
Tartván kemény ítéletit,
Hogy a' éegényeket iten
E' földön megtartsa népit.
Ditséretedre fordul néked,
Ha a' nép haragzik ellened.

6 Még egyŕ nyílván elvezted
E' maradék dúlót-fulót.
Jer ditsérjük Istenünket,
Megállván fogadástokot,
Kik mindenkor vagytok ő véle,
Es el nem távoztok ő töle.

7 Adjatok éép ajándékot
E' rettenetes Istennek,
Ki megtöri hatalmakot
A' gonosz Fejedelmeknek:
A' nagy Királyok itt e' földön
Elötte léznek rettegésben.

LXXVII. SÓLTAR.

Tanúság a' kísértetben való vigasztalásból.

A Z Istenhez az én éómat

Emelém kiáltásomat,

Hogy felkiálték hozzá,

Beo

2 Lelkem nagy bánatba esett,
 Mind vigasztalást megvét:
 Az Isten rettent engem
 Ha róla emlékezem.

Noha Istennek szívemben
 Panaszlok nagy inségemben;
 Lelkem még sem találhat
 Semmiben nyugodalmat.

3 Szemeimet nyitva tartod,
 Alunni ejjel sem hagyod:
 Erőmben úgy elfogyék,
 Hogy egy szót sem szólhaték.

Gondolám a' régi időt,
 Es forgatám szívem előtt
 Az elmúlt esztendőket,
 Hányám és vetém őket.

4 Megemlítém hegedűmet,
 Néhai éneklésimet;
 Szívem egész éjtizaka
 Ezt mind előforgatja.

Ennek hogy értelmét jeljem,
 Azon igyekezik lelkem;

Elmélkedvén erősen,

Végre szólék ekképen:

5 Ez harag mindenkor tarté,

Az UR örökké elvété?

Nintsené önégie

En hozzám semmi kedve?

Elfogyotté nagy kegyelme,

Es ő atyai szerelme?

Es immáron hátra-tért,

A' mit minékünk ígért?

6 Tellyességgel elfogyotté

Hozzánk való nagy szerelme?

Elalutté irgalma

Az ő nagy haragjába?

Végre mondék: Oda vagyok

Az én életem immáron,

Isten megvonta kezét,

Nem nyújtja segedelmét.

7 De meggondolám ismétlen

Miket mivelteél régenten,

A' te nagy tsudáidot,

Kiket sok ember látott.

Tsudáidról gondolkodván

Kiket láték dolgaiddban,

Elmélkedvén erősen,

Végre szólék ekképen:

8 Oh erős és kegyes Isten,

Szent vagy tselekedetiddben,

Es sohól senki nintsen

Hozzád hasonló Isten.

Tsuda Isten a' te doigod,

A' mint gyakran megmútatod,

Minden népek jól látják

170 LXXVII. SOLTAR.

Nagy vóltát hatalmadnak.

9 Népedet te kimentetted,
Nagy inségéből kivetted,
Jákóbnak és Jófefnek
Nemzetét mind kettőnek.

Hogy a' viz téged megláta,
Otan nagy félelme juta,
Es a' tenger mélysége
Legotan megrendüle.

10 A' felhők esöt ejtének,
Es nagy mennydörgések lönek,
A' magas ég harfoga,
Széllel minden tsattoga:

Sűrű nyilak repülének,
Sebes köesök esének,
Olly villámások lönek,
Hogy az egész föld-fénlék.

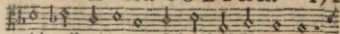
11 A' föld megrendüle förnnyen,
Utad lön a' nagy tengeren,
Altalmenél a' vizen,
Lábad nyoma még fintsen:

A' te ézerelmes népedet,
Mintegy nyájat, vezérletted,
Kihozád hatalmaddal,
Móses és Aron által.

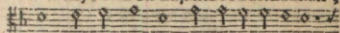
LXXVIII. SOLTAR.

*Előszámlálása Istennek az Izrael népéhez
külömbkülömb jó-téteményinek és oltorinak.*

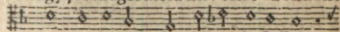
H

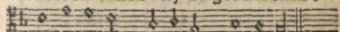
A' mellyek az én szájamból szarmaznak ;

Hogy jól megérthesd mivóltát azoknak:

Mert én néked olly dolgot bezzéllek ,

Kit titoknak tarthatnak mindenék.

2 Olly dolgot , a' kit a' mi atyáinktól
Hallottunk , és megértettünk azoktól ;
Nem hogy csak mi arról megfélekeznenk,
De fiainkakis megfélellenénk.
Hirdessük azért nagy dicsőségét ,
Es az ő fok tsuda-téteményét.

3 A' Jákóbbal ő erős kötést szerez ,
Az Izraelt törvénnyel kötelezé ,
Hagyván , hogy az atyák ezt megfélelljék,
Es előszámlálják ő gyermekeknek ;
Hogy ezt azokis nyilván tudhassák ,
Kik az ő nemzetekből szarmaznak.

4 Hogy ők az Istenben reménylenének,
Es ő dolgait el ne felejténék ,
Törvénye szerint életeket szabnák :
Hogy ők végezetre úgy ne járnának ,
Mint az ő roz természetű atyok ,
Az Istentől hirtelen elhajlók.

5 Mint az Efraim fiai régenten ,
Fegyverrel , nyillal , felkészülván szépen ,
Mindazáltal semmit nem használnak ,
De nagy szégyenséggel hátat adának ;
Mert Istennek kötésit nem tarták ,
Es ő törvénye szerint nem jártak. 6 Ha-

6 Hamar elfelejtkeztek az Istenről,
 Es az ő nagy fok tsuda-tételiről,
 Kiket azelőtt láttatott ő vélek,
 Es a' mellyek az Egyiptomban lettek,
 A' Zoán mezőn melly tsudákat tött
 Az ő atyoknak zeméi előtt.

7 Látták hogy a' tenger kétfelé válék,
 Hogy azon által szárazon mehettek,
 A' tengert ő kétfelől felemelé:
 Nappal őket köd oázissal vezérlé,
 Es midőn nagy sötétség vőlt éjjel,
 Őket vezette világos tüzzel.

8 A' puštán a' köziklát meghasítá,
 Es a' vízzel, a' melly abból kifolya,
 Népét megitatá, és azon helybe
 A' köziklából kútfejet erezte,
 Kiből olly bővséges víz buzdúla,
 Melly mint a' patak sebesen folya. (el,

9 Gonofságokat de még sem hagyák.
 Az UR Istent ingerlék nagy bűnökkel,
 Es a' puštában megkisérték őtet,
 Hogy tőle kértek csak gyönyörűséget,
 Etelt kívánván ő éhségekben,
 Kiért zugódtak az Isten ellen, (ban

10 Mondván: Eredj-el hidd-el té magad.
 Hogy az Isten nekünk e' puštásban
 Áztalt kézttsen: Mert láttuk jóllehet,
 A' köziklából hogy vizet ereztett,
 De a' kenyér és a' hús hol vagyon,
 E' népnek illy étket hogy adhasson?

11 Hogy az Isten ezt hallá megbusúla,
 Tüzes haragja Jákóbra buzdúla,
 Megindúla az UR nagy haragjában
 Az Izrael népéreis, azértan

Hogy

Hogy ők az UR Istenben nem bíztak,
Sőt ő segédelmét megutálták.

12 Mert mihelyen ezt a' néptől meghallá
A' felhőknek legottan parantsola,
Es megnyitá a' mennyei kapukat,
Honnan a' Manna mint eső leomlott,
Hogy a' nagy éhségben kiáltának,
Mennyei eledelt találának.

¶ 13 E' népnek itt nagy lön ő ézerentséje,
Angyali kenyért eledelül lele;
Ugy hogy ebben minden eleget évék:
Parantsola a' napkeleti félnek,
Melly onnan felül alá zudúla,
A' déli nagy félis megindúla.

14 A' hús mintegy eső alá-rohana,
Mint a' sűrű por kinek nintsen záma,
Madarak hullának nagy sűrűséggel,
Mint a' főveny a' tenger parton féllel,
Számptalan sok a' sátorok között,
Ugyan ellepte az egész mezőt.

15 Ekképen ők olly igen eltélének,
Hogy nem tsak az éhség ellen évének,
Hanem gyönyörködtették magokat;
Mégsem hagyták-el erkölcsös vóltokat,
De hogy a' hús még fájokban vólna,
Es a' hafok még meg nem tölt vólna:

16 Ottan az UR haragja felgerjede,
A' népnek javát köztök megemézté,
Jó ifjait elvezté Izraelnek;
De ők ezután ismét vétkezének,
Előbbi erkölcsökben elmentek,
Az Isten tsudáinak nem hittek.

¶ 17 Azért sok tsapás miatt ő életek
Megrövidüle napjok, éztendejek, Mi.

174 LXXVIII. SOLTAR.

Midőn az halált szemek előtt néznék :

Az Istenhez ők ismétlen térének ,

Ö benne veték reménségeket ,

Jó reggel tőle kérvén kegyelmet.

18 Ez inségben az Istent megemlétek ,

Ötet erős közálokna efmérék ,

Es ötet hatalmas Istennek vallák ,

Egyedül ötet megtartónak mondák ;

De tsak hamis szó jöve szájokból ,

Es nyelvekkel szólnak tsalárdúl.

19 Mert az ő szivek nem valának tiszták ,

Es az ő kötése szerint nem jártak ;

De mégis kegyelmesen tőn ő vélek ,

Nem hagyá hogy e' bűn ártson nékik ,

Kedveze nékik , szűnék haragja ,

Es ő büntetésit hátra-hagyá.

20 Meggondolván hogy az ő természetek

Gyarló test , elmulandók az emberek ,

Mint a' szél , a' melly hirtelen elzudúl ,

Es ő fuvallása hátra nem fordúl ;

De ők mégis haragra indíták

A' pusztában ötet megbusiták. (szűnék ,

21 Ez hitlen és gonosz nép meg nem

Az erős Istent gyakran megkisérték ;

Az Izraelnek ő szent Istenének

Majd ugyan parantsolnia kezdének ,

Ö erős karját meg nem gondolták ,

Mellyel ellenségtől megtartattak.

22 Es a' ki Egyiptomban tött tsudákat ,

Es a' Zoánban mivel nagy dolgokat ,

Tsuda-tétellel hatalmát mutatá ,

Mikor a' vizet vérré változtatá ,

Azt mivelé minden folyóviznek ,

Hogy azokból senki ne ihaték. 23 Sok

23 Sok undok férgeket küldé rájok :
 Mardosák őket legyek és lúnyogok ,
 Közükbe erezte sok rút békákat ,
 Es gyümölts vező tsere-bogarakat ,
 A' faskák mind ellepék a' földet ,
 Es elvezték a' veteményeket.

24 A' élőlk köeső miatt vezének ,
 A' fige-fakis nem teremhetének ,
 Barmokat elvezte a' köesökkel ,
 Ö tfordájokat tüzes fergeteggel ,
 Minden haragját rajtok kiönté ,
 Haragjának tüzét rájok düjté.

25 Megfizete nékiek valósággal ,
 Megveré ő gonosz Angyali által ,
 Kiket öldöklésre rájok botsáta ,
 Az ő nagy haragjának útát nyitá ,
 Még életekeris nem kíméllé ,
 Minden barmokat döggel elvezte.

26 Minden első-ülött az Egyiptombā
 Megöleték a' Chámnak sátorában ,
 Az első nevendékeny kedves ifjak ,
 Kik erejekben már nőni indultak :
 Elhozá a' puztán az ő népit ,
 Vezérle őket mint nyáj juhait.

27 Bátorsággal ő seregét kivivé ,
 Az ellenséget a' tengerbe vezte :
 Mindenütt szabadon viseltetének ,
 Míg a' bent föld határába érének ,
 Mind a' nagy hegyig a' ditsért földön ,
 Mellyet erős jobb-kezevel megvön.

28 A' népeket ő elöle kihajtá ,
 Hogy e' földet népe örökül birná ,
 Ö sátorokat adá Izraelnek ;
 Mégis ellene ártak az Istennek ,

Kísérték és busíták az Istent,
Nem örzék az ő tőle vött törvényt.

29 De gonosz erköltsöknek engedének,
Es mint az ő atyok, hátra-esének,
Mintegy rosz kéziv vízbe fordúlának,
Es felindíták haragját az URnak,
Bálvány imádással őt busíták,
Bőszűálló völtát megindíták.

30 Mihelyt Isten ezt felőlők megérté,
Ő nagy haragja ottan felgerjede,
Es meggyűlölé az Izrael népét,
Elhagyá Silót ő válaftott helyét,
Holott az ő őzent sátora állott,
Kiben ő az emberek közt lakott.

31 Ő erejeket fogva elviteté,
Es az ő ditsőségeket erézté
Az ellenség kezébe, és ezeknek
A' véres tört adá az hitleneknek,
Ugy megharagvék örökségére,
Es megbusúla az Izraelre.

32 Az ifjú népek tűz miatt veszenek,
Es a' szép tüzek nem tiszteltetének,
Tisztetiséggel férjnek nem adatának:
A' Papok fegyver által elhúllának,
Kiknek özvegygé lott feleségek
Eretek gyákba nem öltözhetnek.

33 De az UR Isten felkele ismétlen,
Mint a' ki a' mély álomból felferken,
Es mint a' ki sok bort ivott, és kiált,
Akképen ő az ellenségre talált,
Es hátúl rajtok nagy sebet vágott,
Rajtok örök gyalázatot hagyott.

34 Őztán a' József sátorát megveté,

Az Efraim nemzetét sem kedvellé,
De elváltá a' Júda nemzetét,
Véle együtt a' kedves Sion hegyét;
Az ő palotáját ott építé,
Ő felségének ditsőségére.

35 Ez lesz, mint a' föld, olly erős palota,
A' melly helyéből ki nem mozdúl soha,
Azután elváltá a' Dávidot
Ő szolgájának, szegény rendből valót,
A' juh nyáj' mellől hívá szolgáját,
Nem utálá szegény állapotját.

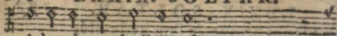
36 A' szoptatók közül hozatá őtet,
Hogy legelte a' Jákóbnak népét,
Az Izraelt mint örökét rá bizá:
A' mint őztán arra vólt néki gondja,
Hogy őket legelte, birhassa,
Es kezével hiven igazgassa.

LXXIX. SOLTAR.

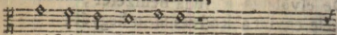
Könyörgése a' Sidó népnek a' megszabadításért

O Röködbe URam pogányok jöttek,
Es ént Templomodot megferteztették,
Jerúsálem városát elrontották,
Es féllal nagy kö-rakásokra hánvták:
Szolgáidnak testek,
A' kik megölettek,

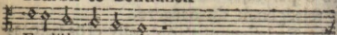

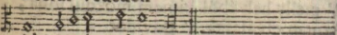
Adattak az hollóknak,

Húfok te ézentidnek

Etelül vettetek

A' mezei vadaknak.

2 A' városon nagy fok vért kiontának,
A' fok vér, mint vizek, féllal folyának,
Tövének olly éörnyü öldökléseket,
Nem lön ki eltemetné a' testeket.

A' mi éömzédságunk
Tíufságot üz rajtunk,
A' kik környülünk laknak
Minket nem betsülnek,
Söt tfak megnevetnek,
Tsúfolnak és rútolnak.

3 Míg haragzol URam reánk ekképen,
Haragod miglen gerjedez illy igen?
Meddig terjezted bozzú-állásodat,
Ki minket mint a' sebes tűz elfogyat?
Bozzúdat azokra

Ontsd a' pogányokra,
Kik téged nem ésmérnek,
Döjts az országokra,
Hol nevedet soha
Nem tisztelték a' népek.

4 Mert Jákóbot ők megötték, elnyelték,
Az ő nemzetségét megemélteték,
Minden házait földre lerontották,

Kit-

Kietlen puftaságra fordították.

Botsásd-meg bününket,
Ne említsd-meg őket,
Nagy haragod tű-jék-meg,
Mert igen gyötretünk;
Jövel mi Istenünk,
Es kegyelmesen tarts-meg. (gedet,
5 ; Tekintsd-meg URam kegyelmessé-
A' te fzent nevedért segits-meg minket,
Szabadíts és tarts-meg minket kegyesen,
Büneinket botsásd-meg fzent nevedben.

Hogy ne nevetessünk,
Kérdvén: Hol Istenünk?
Verd-meg a' pogány népet,
Vérét folgáidnak
Kit ök kiontának,
Nékik el ne engedjed.

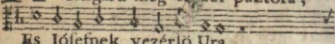
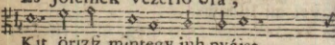
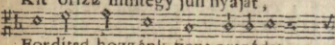
6 Jussön elődbe siralmok azoknak,
Kik a' rabságban ohajtnak és sirnak:
Siefs mentsd-meg hogy ök el ne vezéressék,
Kik immár halálra ítéltetnek.

Szomzédknak épen
Fizesd-meg hétképen
A' mit rajtunk miveltek:
Hogy téged UR Isten
Szidalmaztak főrnyen
Fizesd-meg önékiek.

7 Es mi, úgymint te nyájad és fereged,
Magaftaljuk és ditsérjük fzent neved,
Ditséretedet mindenkor hirdetjük,
Es nemzetről nemzetre kiterjeftjük.

LXXX. SOLTAR.

Könyörgések a' sidóknak a' szabadulásért.

H Allgasd-meg Izrael páztora ,
 Es Jósefnek vezérő Ura ,
 Kit őrizz mintegy juh nyáját ,
 Fordítsd-hozzánk űzent ortzádat ,
 Ki űlő a' Kérubimokon ,
 Jelenjél-meg világodon.

2 Mútasd-meg URam nagy erődöt ,
 Láttasd-meg az Efraim előz ,
 Mútasd-meg Benjáminnakis ,
 Így tégy a' Manassénakis ,
 Tarts-meg minket tellyességgel ,
 Nagy inségünkben ne hagyj-el.

3 UR Isten térj hozzánk ismétlen ,
 Őrizz-meg minden gonosz ellen ,
 Világosságotat nyújtsad ,
 Irgalmadat ránk fordítsad ,
 Térítsd hozzánk űzent ortzádat ,
 Es semmi nekünk nem árthat.

4 Oh UR Isten , vallyon míg tartod
 Mi rajtunk a' te nagy haragod ?
 Ha adod-meg kérésünket ?
 Könyhúllatást kenyér helyett
 Adál nekünk , és itatál
 Minket nagy könyhúllatással.

5 Te minket feddődésel e ejtél ,
 Szomzédinkkal-nem betsi lletél ,

Az

Az ellenségnek lönk tsúfja :
Tarts-meg seregeknek Ura,
Világosítsd éined rajtunk,
Es nem lesz semmi bántásunk.

5 6 A' Éölö-tövet Egyiptomból
Elhozád a' sovány országból,
Es a' jó földben plántálád,
Honnan a' népet kihajtád :
Es tágas helyen nagy mezőre
Ö gyökere kiterjede :

7 Ö Ééles árnyékja kiterjedt,
Béfedte a' magas hegyeket,
Az ö vezérei magasak,
Felnöttek mint a' czédrus-fák,
Agait mind a' nagy vizig
Kiterjeszté a' tengerig.

8 Miért tördeléd-el gyepűjét,
Hogy ereztél belé más népet,
Ki közleite lezaggatá ?

Az erdei kan kitorá,
A' vadak kinyövék éörnyen,
Hogy engedéd ezt UR Isten ?

9 URam ismétlen térj mi hozzánk,
Mennyekből éemed fordítsd reánk,
Es látogasd-meg a' Éölöt,
Mellyet jobb-kezed ültetett :
Nézd-meg e' tsemetét végre,
Kit Éerzél ditsőségedre.

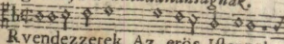
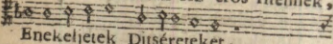
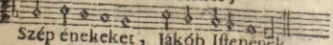
10 Tüzzel megint megégettetik,
Telylességgel elpusztítatik
Haragodnak nagy tűzében :
Nyújtsd kezedet, óh UR Isten
Az emberre, kit kezeddél
Magadnak erősíteniél.

182 LXXXI. SOLTAR.

11 Es mi el nem térünk te töled,
Tsak életünket erősítsed,
Es ditsérjük ént nevedet.
UR Isten vigasztalj minket,
Világosítsd ézied rajtunk,
Es mi nyilván megtartatunk.

LXXXI. SOLTAR.

Hála-adása az Izraelnek a' jo-téteményért,
és megvallása a' háládatlanságnak.

Örvendezetek Az erős Istennek,

Énekeljete Ditséreteket,

Szép énekeket, Jákób Istenének.

2 Szép ditséretet

Néki mondjon minden:

Lantokban ötet

Es cziterában,

Ditsérjük vigan

Néki zengedezvén.

3 Most ez új hóban

Néki örvendezzünk,

Trombita szóban,

Rendelt időnkben,

Vig innepünkben

Illik énekelnünk.

4 Mert Izraelnek

Isten parantsolá,

H' a' Jófefnek,

Hogy ök ekképen

Elnének hiven,

Jelül nekik hagyá.

5 Illy kötést érze
Isten a' Jóseffel,
Midön kijöve
Az Egyiptomból,
Holott a' nép él
Esméretlen nyelvvel.

6 A' terch alól
En kihozám ötet,
Hogy sár gyurástól,
Tégla vermekből,
Es inségekből
Kimentsék kezeket.

7 Hozzám kiáltál
Te nagy inségedben,
Es megtartatál:
Imádságodot
Meghallgatám ott
A' nagy mennydörgésben.

8 A' Méribánál
En megkisértélek,
Látám azonnal
Nagy keménységed;
Mégis tenéked
Illyen szóval szólék:

9 Hallgasd-meg népem,
Es közlöm te veled
Erös kötéseim,
Halld-meg Izrael
A' mit éám bezzél,
Es azt jól megértted:

10 Néked ne légyem
Idegen Istened,
De egyedül én,
Tlak engem tisztelj,

184 LXXXI. SOLTAR.

Senkitől ne félj,
Nevemet betsüljed.

11 En vagyok néked
Istened egyedül;
Inségben téged
En megtartalak,
Es kihozálak
Egyiptom földébül.

¶ 12 Tátsd-fel csak szavadat
Es megtöltöm bőven,
Menten meglátod,
Hogy nagy bővséggel
Lez az eledel
Tfudálatosképen.

13 De az én népem
Engem nem hallgata;
Noha intettem
Gyakor beszéddel,
De az Izrael
Füleit bédugta,

14 Kin megbusúlék
Es őket elhagyám,
Hogy bár mennyenek
Önnön kedvekre,
Es ösvényekre,
Szabadon botsátám.

15 Ha népem szívvel
Szót fogadott volna,
Es ha Izrael
En útaimban,
Es tanátsomban
Járni akart volna,

16 En is legottan
Az ő ellenségét

Nagy hatalmomban
Elvertem volna,
Vettettem volna
Rájok én kezemet.

17 Ö ellenségét
Néki adtam volna,
Jó szerentséjét
En önékie

Nagy sok időkre
Terjesztettem volna.

18 Búzát nékie
Szépet adtam volna
Eledelére,
Es nagy bővességgel
A' közöklából

Mézet adtam volna:

LXXXII. SOLTAR. a' 46 nótáj.

Panaſſa Iſtennek a' Birákra és Regnálókra.

AZ Iſten áll ő ſeregében,
A' Birák gyülekezetében,
Közöttök igazat itél,
Es nékiek ilyen felel:

Miglen ítéltek ti ekképen
A' törvényi igazſág ellen?
Hogy ſzemélyét a' hamisnak
Nézitek, kedvezvén annak?

28 Szegényt ítéljetez igazán,
Es könyörüljetez az árván,
Ügyét a' ſükölködőnek
Erőszaktól megmentsétek.

A' nyomorúltat az hamistól
Kiſzabadítsátok markából;
Hogy a' ſzegény erőt végyen
A' hatalmaskodó ellen.

M ;

3 De

186 LXXXIII. SOLTAR.

3 De intésemet nem fogadják,
Sőt értetlenül megutálják,
Nagy sötétségben mennek-el,
Kin a' föld csak-nem süllyed-el.

Imé én mondom hogy ti vagytok,
Kik Isteneknek hivatottok,
Es a' magaságos URnak
Ti mondatok fiainak.

4 De mindnyájan megkell halnotok,
Mint egyebek tiis kimúltok,
Végre ti mind oda léžtek
Ugy mint egyéb Fejedelmek.

Támadj-fel azért óh UR Isten,
Es ítélj-meg mindent e' földön,
Mert néked hatalmad vagyon
Minden népen e' világon.

LXXXIII. SOLTAR.

Könyörgése az Isten népének az ellenség ellen

U Ram ne hallgals illy igen,

Ne maradj e' vezteglésben,

Ne nyugodjál, óh erős Isten!

Mert ellenséged dühösködnék,

Es a' kik tégedet gyűlölnék,

Felemelték fejeket fennyen.

2 Kiváltképen néped ellen

Tsalárd árúztatásképen

Sok álnok tanácsokat lelnek ,
Es a' kikre te gondot tartasz ,
Es rejték helyedben óltalmazsz ,
Azok ellen öfve-esküznek ,

3 Mondván : Jertek im-ezeket
Vezessük-el e' nemzetet ,
Töröljük-el őket e' földről ,
Fogyassuk-el e' népet színtén ,
Hogy emlékezet se lehessen
Az Izrael népe nevéről.

4 Gonosz tanácsot végeztek ,
Te ellened kötést tőttek
Az Edomi Ismaéliták ,
A' Moábnak és a' Hágárnak
Nemzeti te ellened járnak ,
Gébáliták és Ammoniták.

5 Filistéus és Amálek ,
Es mind a' Tírusbéliek ,
Nagy erővel felkészültenek ,
Az Affuris ezekkel együtt
Segíteni a' Lót fiait
Minden erővel igyekeznek.

6 E' népekkelis azt tegyed
Mint a' Midiánt elvezéred
A' Kísson patakznál régenten ;
Mint Sisár és Jábin elveze ,
Az Endornál éltek elkele ,
Ollvak lönek mint sár a' földön.

7 Ő Fejedelmi mint Oreb ,
Ugy járjanak mint a' Zéeb ,
Mint ama' Zébah és a' Sálmán ,
A' kik mondták nagy kevélyen ,
Az Istennek hajlékit menten

188 LXXXIV. SOLTAR.

Elfoglaljuk nagy hatalmunkban.

8 Tedd forgó kerékké őket,
Mint fél a' pozdorja tsepüt,
Mint a' sebes tűz megégeti
A' nagy erdőt, és elpuztítja,
Es mint a' sebes tűznek lángja
A' magas hegyet megemészti.

9 Kergesd-meg forgó féleddel,
Nagy rettegéssel ijeszd-el,
Szélvészél háborítsd-meg őket,
Ö ortzájokat éggyenisd-meg;
Hogy tégedet esmérjenek-meg,
Es bészüljék te fént nevedet.

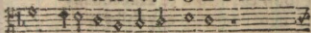
10 Takítsd őket nagy éggyenben,
Es ejtsd-bé nagy félelemben,
Töröld-el: hogy innét mindenek
Esmérjék, hogy te az Isten vagy,
A' kinek hatalma igen nagy,
A' kit felségesnek neveznek.

LXXXIV. SOLTAR.

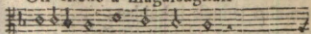
*Kivánsága Dávidnak az Isteni tiszteltben
való jelen-lételre Ierusalémben.*

O H seregeknek Istene,
Melly kedves gyönyörösege
A' te fereselmes hajlékidnak!
Az én lelkem foházkodik,
Tornáztodba kívánczik,

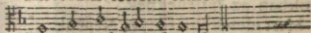
Oh

Oh Isten a' magasságnak

Ahétozik testem lelkem

Te hozzád élő Istenem.

2 A' verébnek vagyon fészke,

Es honnyában költ a' fetske ;

En Királyom Zébaoth Isten,

Hol vagynak a' te óltárid,

Es te fenséges hajlékid ?

Hol ditsértetel felségefen ?

Bizony bódog az olly ember,

Ki téged Házadban ditsér.

3 Oh bódog az ember nyilván,

A' ki a' te útaidban

Kiván járni éivvel lélekkel,

Menvén a' síralom völgyén,

A' hol merő fázaz minden;

Ottis ő nagy híjedelemmel

Kutatás, tfinál tñatornát,

Kibe eső vizet botsát.

4 Nyereségről nyereségre,

Mennek erőről erőre,

Míg hozzád jutnak a' Sionra.

Oh erős Zébaoth Isten

Hajtsd hozzám füled kegyesen,

Figyelmezzél imádságomra

Jákób Istene, nagy Isten,

Hallgass-meg én zűkségemben.

5 Mi paisunk óh UR Isten,

Kenettedre nézz kegyesen:

Mert

190 LXXXV. SOLTAR.

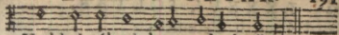
Mert jobb egy nap a' te Házadban,
Hogy-nem ezer nap egyébütt :
Az Isten tornátza előtt
Kapun-álló lennék inkább,
Hogy-nem mint sok időt élnék
Házokban az hitleneknek.

6 Mert minékünk fényes Napunk
Az Isten, és mi paisunk,
Nagy ditsőséggel éret minket :
Azokkal kegyelmet tézen,
Kik járnak a' jó ösvényen,
Sok javaival áldja őket :
Bódog az ember éltében,
Ki bizik az UR Istenben.

LXXXV. SOLTAR.

Könyörgése a' Sidsó népnek a' szabadításért.

Nagy kegyelen töl URam földeddel,
Jákób nemzetivel a' fogságban,
Kiket rabságból haza ereztél :
Megengedél nekik irgalmasan,
Bűnöket megbotsátád, elfedéd,
Ellenek haragodat enyhítéd.
URam, kegyelen végy hozzád minket,
Vedd-

Vedd-el rólunk haragodnak tüzet.

2 Nemde mind örökké haragzolé?

Mind éltig nyújtodé haragodat?

Népedet már meg nem enyhitedé,

Hogy benned lelhesfen vigaságot?

Es noha nagyok a' mi bűneink,

Mégis mutasd kegyelmed minékünk,

Es noha tettünk sok gonofságot,

De töled kérünk irgalmasságot.

3 En meghallgatom mit szól az Isten

Az ő népének és ő fentinek;

Békességet bezzéll kegyelmesen,

Hogy bolondságból ne vétkezzenek.

Kik ötet félik, minden meghidgye,

Közel azokhoz ő legedelme,

Hogy ditsősége lakják földünkben,

Minden inséget rólunk elvézen.

4 Jóság hűséggel özve békéllik,

Békesség, igazság, egymást szépen

Tsókolják: E' földön nevededik

Az hit: látzik igazság az égen.

Mindennémű jót ad az UR Isten,

Es sok jó gyümöls terem e' földön.

Az igazság mégyen ő előtté,

Es ő járása tart mind örökké.

LXXXVI. SOLTAR. a' 77. nótáj.

Könyörgése Dávidnak a' meg Babadításért.

H Ajtsd hozzám URam füledet,

Es hallgasd-meg kérésemet;

Mert igen szegény vagyok,

Az én szükségim nagyok.

Tartsd-meg testemet lelkemet, Nézd

Nézd ártatlan életemet,
Szolgádhoz térjen kedved,
Ki bizik csak te benned.

2 Hozzád minden nap ohajtok,
Nagy szükségemben kiáltok,
Te nagy irgalmad szerént
Kegyelmezz-meg óránként.

Szolgád lelkét vigasztald-meg,
URam kiáltásom halld-meg;
Mert szívemet e' végre
Emeltem-fel az égre.

3 URam jó-kedvű 's édes vagy,
A' te irgalmasságod nagy,
Minden emberhez pedig,
Ki hozzád esedezik:

Hallgasd-meg azért kéréssem,
Es nézd-meg esedezésem,
Tekintvén kegyelmedre,
Figyelmezz beédemre.

4 Nagy szükségemben ohajtok,
Te hozzád szívöl kiáltok;
Es engem te meghallgaté,
Nyavalyámban el nem hagyé.

Ugyan sints sohol több Isten
Ki hozzád hasonló legyen,
Nintsen több erős Isten
Ki illy dolgot tehesen.

5 E' világon minden népek
Kiket teremté, eljönek,
Es imádnak tégedet,
Ditsöítik nevedet.

Mert te nagy és hatalmas vagy,
Tfuda-tételeid sok és nagy,

Te vagy egyedül Isten,
Sohol Isten több nintsen.

6 Vezérli URam útaidban,
Hogy járjak igazságodban,
Es tsak arra hajtsd szívem,
Hogy ént nevedet féljem.

Néked URam hálát adok,
Es tellyes szívöl vigadok,
Mind örökké nevednek
Ditséretet éneklek:

7 Mert megkegyelmezél nékem,
A' pokolból kivöd lelkem,
Feltámasztál újonnan
A' mélységből kihozván.

Imé az istentelenek
URam reám dühödtenek,
Kik tsak hatalmaskodnak,
Semmit rajtad sem adnak.

8 De te irgalmas UR Isten
Igaz vagy természetében,
Jó, hív, és engedelmes,
Haragra késedelmes.

Tekints reám, kegyelmezz-meg,
URam szolgádat segítsd-meg,
Szolgáló-leányodnak
Fiát foglald magadnak.

9 Add jó jelét mivóltomnak,
Kit ellenségim lássanak,
Es égyenljék, hogy engem
Megsegítez Istenem.

LXXXVII. SOLTAR.

Öröme a' Sídó népnek az új Templomon.

A Z UR Isten az ő lakó-hajlékát

Az ő föntséges hegyén helyheti,

Es a' Siont ő inkább szereti,

Hogy-nem Jákóbnak akarmelly tátorát.

2 Te felőled nagy ditséretnek léznek,
Oh Isten városa! Egyiptomat,

Mond Isten, és a' Babilóniát
Azokhoz tudom, kik engem esmérnek.

3 A' Filistéusról még így becéllnek,
A' Tírusról, és a' Szeretsenről

Ekképen szólak, és egyéb népről:
Ezek a' Sion hegyén születtenek.

4 Az Isten jól megerősíti őket,
Mikor népeit öze-zámlálja,

Akkor ezek felől is azt mondja:
E' népis a' fönt Sionról született.

5 Azért ott énekelnek szép éneket,
Mond az Isten, és itt örvendeznek,

Mert én ditsőségére e' helynek
Támasztok nagy szép élő kút-fejeket.

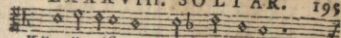
LXXXVIII. SOLTAR.

Könyörgés a' kísértetben és lelki hartzban.

U R Isten én idvelségem,

Ejjel nappal kiáltok hozzád,

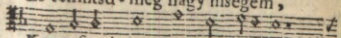
Köny.

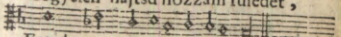
Könyörgésemet meghallgassad,

Es tekintsd meg nagy inségem,

Kegyelen hajtsd hozzám füledet,

Ertsd-meg én esedezésemet.

2 Az én lelkem nyavalyákkal

Tellyességgel eláradt, eltölt,

Mint a' ki már a' sírbe kézült,

Es a' pokolra alá áll,

Vagyok ahoz zinte hasonló,

A' kinek már kéz a' koporsó.

3 Megfoztattam életemtől,

Mint a' kiket agyon vertenek,

Kik a' halottak közt hevernek,

Kikről már nem emlekezel,

Kik eltemettetvén fekezőnek,

Es te kezedből kiestenek.

4 A' koporsóba töl engem,

Bévetél a' letét mélységben,

Holott haragod nyom keményen:

Elborítád szegény fejem

Nagy árvizednek habjaival,

Kik rám rohannak nagy zugással.

5 Engem te megutáltatál,

Es tölem én esmérőimet

Mézőre vüd, elhagytak engemet,

Es a' tömlőtze takítál,

Holott kemény fogságban vagyok,

Kiből ki nem szabadúlhatok.

5 Elkeferedtek zemeim,
Fájdalom miatt elbádogyadtak;
Naponként URam téged hivlak,
Hozzád terjeztvén kezeim:
Halottaknak tévőé tsudákat,
Nékik mutatfő nagy dolgokat?

7 De feltámadé az halott
Hogy tsuda-tételed hirdesse?
Es a' koporsóban vagyóné
Ki említse jó-vóltodot?
Es igazságodat a' firben
Ki ditsérné vezedelmében?

8 A' fetétben ki esmérné
A' te tsuda téteményidet?
Az hol elfelestek tégedet,
Igazságod ki értené?
De én tsak te hozzád üvöltök,
Minden reggel néked könyörgök.

9 URam miért vetf-el engem,
Miért rejted-el zemeidet?
Szegény vagyok, erőm elvezett,
Jaj melly igen gyötrettetem!
Ez én régi nagy inségemben
Előtted vagyok rettegésben.

10 Nagy haragod reám borúlt,
Nagy rettegés engem környülvött;
Es tellyességgel elmerített,
Mint az árviz reám tódúlt:
Sanyargat engem minden dolog,
Valamelly én környülem forog.

11 Te vízed távól én tölem
Minden esmérő barátimat,

Akarmint hívjam rokonimat,
Nintsen semmi hü emberem:
Régi társaim ez inségben
Izonyodnak jöni előmben.

LXXIX. SOLTAR.

*Panaßok a' Sidsknak, az ő nyomorúlt álla-
patjokról, az Istennek előbbeni jótéteményi-
nek előß ámlálásával egyetemben.*

A ZURNak irgalmát örökké éneklek,

Es hívséges vóltát mindenkor hirdetem:

Mert mondom hogy megáll mindörök-

ké irgalma, Mellyet úgy megépít,

hogy megálljon mindenha, Es hogy

mind az éig erősited, megtartod, Te

szent igazságod, és a' te fogadásod.

2 Mond Isten, az én elválasztott szolgámmal
Prigyet szerzettem, és kötést a' Dáviddal,
Kinek erősen megesküdtem én nevemre,
Hogy az ő magvának örökkétart nemze.
Es az ő királyi-űzékenél firól fira (te,
Mindenkor megmarad a' királyi korona.

3 Az egek hirdetik tsüda dolgaidat,
A' szent Gyülekezet te igazságodat,

N 3

Mert

Mert vallyon's kitsoda volna ott fen az
 égben, (légyen?)

Ki nagy hatalommal hozzád hasonló
 Az erős Angyalok seregiben vagyone
 Ki e' ditső URhoz hasonlatos lehetne?

5 Igen rettenetes e' felséges Isten,
 Ötet féli minden a' űzent gyűlésekben:
 Oh Zébaoth Isten minden enged tenéked,
 Te nagy erős Isten vallyon ki érne veled?
 A' te igasságod, melly lakozik te nálad,
 Soha el nem mulik, de örökké megmarad.

6 Az háborús tenger vallyon hatal-
 madban,

Feltámadt hajjait lenyomod legottan:
 Egyiptom országát levágád fegyvereddel;
 Te ellenségedet elkergetéd erőddel;
 Tiéd a' menny és föld, és e' űzéles világot
 Te fundálád, űzerzéd, és a' benne valókat.

7 Tőled űtínáltatott az Eűzak és a' Dél,
 Hermon, és Tábor hegy nevedről énekel:
 Erős a' te karod, hatalmas a' te kezéd,
 Jóbb karod felindúlt, és űzéked előtt néked,
 Igasság, kegyesség, hajlékodbā rád néznek,
 Kegyelem és hűség te űzined előtt mennek.

8 Bóldog a' nép, a' melly tenéked ör-
 vendez,

Minden dolgát, URam, ez vízi jó véghez,
 Fényes ortzád előtt ezek járnak mérészen,
 Es a' te nevedben örvendeznek űüntelen;
 Mert nagy ditsőségre őket felmagasztalod,
 Es jó-téteményed rajtok megűzaporítod.

9 Te vagy ékessége az ő erejeknek,
 Minden hatalmakat te adtad nékiek:

A' te

A'te kegyelmedből várunkat felemeljük,
Te töled UR Isten mi paifunkat vettük ,
Es a' mi Királyunk a'te fegyvered nélkül,
Oh Izrael Ura, nem lehet segítségül.

¶ 9 Szent végezésedből mert te egy-
szer szólál,

A* te hü ölgádnak fényes látás által,
Midőn kegyelmesen néki mondál ilyen
Éót:

Egy embert választék, néki adék hatalmot,
Az én népē közöttül választám én e' főemélyt
Dávidot főlgámat, kit az én fivē kedvelt.

10 En ötöt megkenem szentséges olajjal.
Hogy hatalmas legyen az én kezem által,
En erős karomtól ő olly hatalmat vézen,
Hogy mindé ellenség az ellenfelemi lézen,
Semmi ellensége erőt nem vézen rajta,
Es a' gonosztévő ötöt nem nyomorgatja.

11 Az ő ellenségét előtte megtöröm,
Minden gyűlölőt e' földről eltörölöm,
Az én kegyességem és hűségem lesz véle,
Hogy az én nevemben ő árvát felemelje;
Mert én egyik kezét téstem a' nagy ten-
gerre,

Es az ő jobb-kezét a' nagy folyó-vizekre.

12 Es ő illy bezzéddel szól oztán énné-
kem :

Te vagy az én Atyám és erős Istenem.
En ötet felvézem első-zülött fiammá,
Es ez egész földön tézem erősb Királlyá:
Irgalmamat néki mind örökké megtartom,
Es én kötésemet ellene fel nem bontom.

9 13 Es én az Ő magvát örökké ter-
jezttem, N 4 Es

Ö ellenséginek felemeléd kezeket,
 Es megvidámitád gyöölösi fíveket;
 Az ő fegyverének élit hegyit elvöved,
 Es ötet a' hadban egy fálné sem segitéd.

18 Minden ékefféget nevének eltörléd,
 Es királyi-űékit a' földre levetéd,
 Es megröviditéd napját ifjúságának,
 Nagy űégyen gyalázat ő reá borúlának,
 Míg rejted-el magad? Örökké haragűölé,
 Haragodnak tüze mind éltig gerjedeze?

19 Gondold-meg életnek ő rövid idejét;
 Hijába űerzédé mind az embereket?
 Kitsoda az ember a' ki halált ne lásson?
 Es a' koporsóból elkiűabadú! haffon?
 URam hol vagyon most a' te régi kegyel-
 med,

Kiről a' Dávidnak töl eskütt ígéretet?

20 Gondold űolgáidnak nagy gyalá-
 zatjokat,
 Es hogy fok népeknek iűonyú űidalmát
 Keblemben hordozom, kik tégedet boű-
 űontnak, (odnak,

Gyalázván nyomdokát felkenett Király-
 Dicsűség tenéked, és áldaffál UR Isten,
 Kire minden néptől mondaffék: Amen,
 Amen.

X C. S O L T A R. a' 78 nótáj:

Tanűság ez életnek meggondolásáról.

T E benned biztunk eleitől fogva,
 URam téged tartottunk hajlékunk-
 nak,

Mikor még semmi hegyek nem vóltanak,
 Hogy még sem ég sem föld nem vólt for-
 málva, N ; Te

Te vóltal és te vagy erős Isten,
Es te megmaradé minden időben.

2 Az embereket te meghagyod halni,
Es ezt mondod az emberi nemzetnek:
Legyetek porrá, kik porból lőtetek.
Mert ezer éltendő előtted annyi,
Mint a' tegnapnak ő elmúlása,
Es egy éjnek rövid vigyázása.

3 Kimúlani hagyod őket olly hirtelen,
Mint az álom, melly elmúlik azontól,
Mihelyt az ember felférken álmából,
Es mint a' zöldfüvetske a' mezőben,
A' melly nagy hamarsággal elhervad,
Reggel virágzik's este megzárad. (ket,

4 Midőn URam haragodban veré min-
Ottan meghalunk és földre leesünk,
A' te kemény haragodtól rettegünk,
Hogyha megtekinted nagy bűneinket,
Titkos vétküinket ha előhozod,
Es éined eleibe állatod;

5 Haragod miatt napja életünknek
Menten elmúlik olly hirtelenséggel,
Mint a' mondott élet elragadja a' zél.
A' mi napink kiket nekünk engedtek,
Mintegy hetven éltendei idő,
Hogyha több tehát nyóltzvan éltendő.

6 Es ha kedves vóltis valamennyire,
De többire vólt munka és fájdalom:
Elkél élünknek minden ékessége,
Elmúlik mint az árnyék és az álom.
De ki érti a' te haragodat?
Csak az, a' ki féli hatalmadat.

7 Taníts-meg azért minket kegyelme-
(sen, Hogy

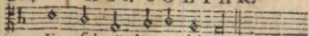
Hogy rövid vóltát életünknek értsük,
 Es ezefféggel magunkat viseljük.
 Oh UR Isten, fordúlj hozzánk ismétlen!
 Míg hagyod hogy éltünk nyomorogjon?
 Könyörülj már a' te szolgáidon! (dal,
 8 Tölts-bé minket reggel nagy irgalmad.
 Hogy jó kedvvel vigyűk véghez éltünket
 Ne terheltefsünk szorgalmatosággal.
 Vigasztalj minket, és adj könnyebséget,
 Es haragodat fordítsd-el rólunk,
 Mellyel régulta ostromoztatunk.

9 Szolgáidon láttassád dolgaidat,
 Ditsőségedet ezeknek fiain:
 Add értenünk felséges hatalmadat;
 Mi kegyes URunk, óh irgalmas Isten,
 Minden dolgunkat birjad, forgassád,
 Kezeink munkáit igazgassád.

XCI. SOLTAR.

Vigasztalás a' veszedelemben.

A

Es tšlak ő benne bizom.

2 A' vadáſznak ő tőritől
Téged megment féltedben,
Az hamis nyelvek mérgétől
Mególtalmaz kegyesen:

Téged ő kedves ſárnyával
Takargat és befedez,
Es az ő igazſágával,
Mint paíſsal, védelmez.

3 Nem léſzen néked félelmed
Ejjeli irtózáſtól:/:
Szived nappal meg nem ijed
A' repülő gyors nyíltól:

Nem árt néked ſemmiképen
Az éjjeli döglet,
Az halálos dög dél-ſzinben
Néked ſemmit nem tehet.

4 Ha te mellőled egy felől
Ezren elesnénekis,
Es tiz ezren jobb-kéz felől
Nem árthat néked mégis;
Sőt megnézélled kedvedént
Őket ſemeid előtt,
Mondván: ő érdemek ſzerént
A' vezély rajtok esett.

¶ Summa ſzerint, az Iſtenben
Vetem hiedelmemet:
A' ki ül a' magas helyben,
Ebben vesd reménſégedet;
Es ſemmi kár téged nem ér,
Sem nem eſel vezélyben,
Es minden gonqſz hátra-tér,

Házad-felé sem mégyen.

6 Mert az ő fént Angyalinak
Megparantsolta nyilván,
Hogy téged óltalmazzanak
Minden te útaidban:

Ezek tégedet nagy fépen
Ö kezekben hordoznak,
Hogy lábad ne üsd a' köben,
Olly hiven igazgatnak.

7 Orozlánon és sárkányon
Minden kár nélkül járhaté,
Orozlán kölykön és kigyón
Lábaiddal tapodhaté.

Mond Isten: Ötet megtartom,
Mert engem éivből féret;
En ötet mególtalmazom,
Mert ditséri nevemet.

8 Mihelyt hiv könyörgésében,
Ötet menten segitem,
Véle lézek féükségében,
Kiből hamar kivézem:

Es nagy ditsőségre ötet
Emelem, magasztalom,
Es az én segedelmemet
Önéki megmutatom.

XCII SOLTAR.

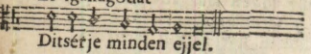
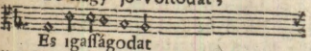
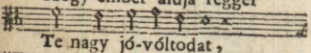
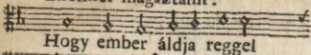
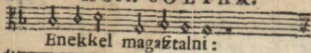
Háladás az Istennek gondviseléséről.

E Kes dolog ditsérni.

URam felségedet,

Es a' te nevedet

Enék.

2 Lantban és hegedűben,

Es szép czimbalmokban,

Hangos cziterákban,

Ditsérteffél zengésben.

Dolgaidon örvendek

Hatalmadat látván,

Kezednek tsudáján

Örömben éneklek.

3 Sok és nagy tsudálatos

Te tselekedeted,

Mélység böltseséged,

Bezéded drágalátos.

E' dolgot az eztelen

Egyzálné sem érti,

Es meg sem tekinti

Hogy ez miképen legyen:

4 Hogy a' gonoszok nőnek

Mint a' fű a' mezőn,

Virágoznak szépen

A' fok istentelenek:

Hogy örökké eflenek

A' vezekedelemben.

Te vagy örök Isten
Felette mindeneknek.

5 Mert im az hitetlenek
A' te ellenségid,
Minden gyűlölőid
Szörnyűképen elveznek,
Szarvamat felemeled,
Mint az egy-szarvúnak;
Hogy én vigadhassak
En Istenem te benned.

6 Megkenik én fejemet
Zöldellő olajjal;
Hogy diadalommal
Lássam ellenségimet.

Vége én fülcimmel,
En ellenségimről
Es gyűlölőimről
Uj hirt hallok örömmel.

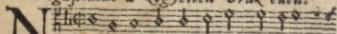
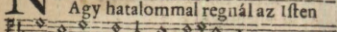
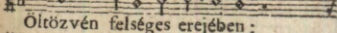
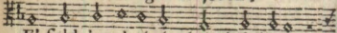
7 Virágoznak az hivek,
Mint a' szép pálma-fák,
Es mint a' czédrus-fák
Kik a' Libánon nőnek.

Es az UR hajlékában
Ezek plántáltatnak,
Szépen virágoznak
Az Isten tornáczában.

8 Hogyha megözülnékis,
De mindazonáltal,
Nagy záporasággal,
Gyümölsöt hoznak mégis.

Hogy igazságát hiven
Mindenütt hirdessék
Az én Istenemnek,
Kiben hamisság nintsen.

Vigasztalás a' kegyetlen Urak ellen.

N Agy hatalommal regnál az Isten
 Öltözvén felséges erejében :
 E' föld kerekiségét úgy helyhette,
 Hogy mozdulása nem lesz nékie.

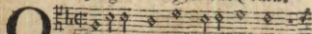
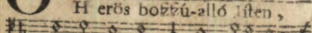
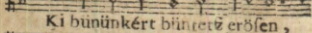
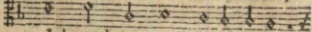
2 A' te féked kezdettől fogván vólt,
 Istenséged örökké orzágolt.
 A' folyó-vizek erősen zúgnak,
 A' magas habok igen haragnak :

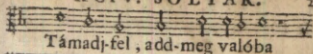
3 De bár a' tenger zúgjon erősen,
 És az habok hánykódjanak fennyen ;
 De ök mind semmik az Isten ellen,
 Mert ő hatalmas a' magas mennyben.

4 URam megmarad a' te mondásod,
 Merő hűség a' te tudományod,
 Házadnak szétség ö ékeffége,
 Kinek örökké nem lézen vége.

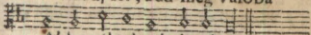
XCIV. SOLTAR.

Könyörgés a' kegyetlenek ellen.

O H erős bontó-álló Isten,
 Ki bününkért büntető erősen,
 Jelentsd-meg már hatalmadat :
 Mind e' világnak Birája, Tá-

Támadj-fel, add-meg valóba

A' kevélyeknek jutalmát.

2 Miglen marad ez büntetetlen ?

Mig fuvalkodnak-fel kevélyen

A' gonoē istentelenek ?

Mig élnek illy vigasággal,

Es az ő gonoēságokkal

Vallyon meddig ditselkednek ?

3 URam a' te népedet rontják,

Örökségedet sanyargatják

Minden irgalmafság nélkül:

Özvegyet árvát megölnek,

Szegény jövevényt elveétnek,

Még ezt mondják űemtelenül:

4 Az Istene' dolgot nem látja,

A' Jákób Istene nem tudja

A' miket mi űerzünk mostan.

En tsudálok ti rajtatok,

Hogy illy oktalanok vagytok,

Hánnyátok-meg magatokban.

5 A' ki a' fület teremteté,

Es a' látó űemet űerzette,

Hogy-ne látna sem hallana?

A' pogányok büntetője

Egyebet hogy-ne büntetne ?

Ki mást tanít, hogy-ne tudna ?

6 Az Isten minden űivnek titkát

Jól tudja minden gondolatját,

Hogy semmire kellők, látja.

Bóldog a' kit te igazgaté,

O

Es

Es törvényedre tanítasz,

Es kinek vagy oktatója.

7 Hogyha gonoszúl lézen dolga,

Es érkezik háborúsága,

Mindent elzenved tsendesen.

Míglen az istentelennek

Vermet, koporsót készítnek,

Hol örömében vég lézen.

8 Mert nem hagyja Isten ő népét,

El nem felejtí örökségét,

Sőt vagyon rájuk nagy gondja:

Es midőn ideje eljő,

Mindent igazán ítél ő,

Es az hiveket megtartja.

9 Ki ment a' gonosztól meg engem?

Es ki támad-fel én mellettem

E' gonosz-tévő nép ellen?

Ha Isten nem őrzött volna,

Már régen meghóltam volna,

Es most fekünném a' sírben.

10 Midőn mondom: Im elkell esnem,

Legottan megfegítez engem

Te nagy irgalmaságodból:

Mikor nagy bánatban volnék,

Es zivemben kesergének,

Megvigasztalál azontúl.

11 Itéletedhez hogy férhetne

Az istentelenek törvénye,

Kik jót hamisra fordítanak?

Nagy sereggel öze-gyűlnek,

Hogy az igazat megöljék,

Es ártatlan vért ontanak.

12 De én csak az Istenben bízom,

Ő énnékem erős kövárom,

Es

Es ezeket megbünteti,
 Az ő számtalan bűnökért,
 Es gonosz téteményekért
 Az Isten őket elvezti.

XCV. SOLTAR. a' 24 nótáj:

Intés az Isteni ditséretre, és befogadásra.

JErtek örvendjünk mindnyájan
 Az Urban mi köziklánkban,
 Vigadozzunk szép énekekkel,
 Mennyünk fine eleiben,
 Es magasztaljuk kegyesen
 Örvedetes ditséretekkel.

2 Mert ő az hatalmas Isten,
 Es nagy Király mindeneken,
 O a' Fejedelmeknek Ura:
 Ez egész földnek mélységét,
 Es a' hegyeknek erejét,
 Hatalmas kezébe foglalja.

3 Övé a' tenger, a' mellyet
 Erős kezével teremtet:

A' Éaraztis ő szerzé szépen.
 Az URnak jer imádkozzunk,
 Néki térdet fejet hajtsunk,
 A' ki minket teremtet böltsen.

4 Mert ő Istenünk és URunk,
 Mi pedig juhain vagyunk,
 Ő legeltet minket, mint nyájját.
 Lágyítsátok éiveteket,
 Hogyha hívánd ma titeket,
 Legottan hogy halljátok éavát.

5 Mint a' Méribánál régen
 Es a' Massa pušta helyen,
 Mond Isten: a' népek mint jártak,
 Holott a' ti eleitek

Engemet megkísértetek,
Es tsuda dolgaimat látták.

6 Hol negyven éltendeiglen
Engem busítottak főrnyn
Az ő kemény természetekkel.
Mondék végre: Imé ezek
Gonoságokban elmennek,
Az én ösvényem nékik nem kell.

7 Kiért rájok megharagvám
Hogy tőlök így botzontatám:
Mivelhogy ők meg nem térének,
En megesküvém nékik,
Hogy soha örökké ezek
Nyugodalmomba bé nem mennek.

XCVI. SOLTAR.

Intés az Isten ditséretre.

E Nekeljetek minden nepek

Uj éneket az UR Istennek,

E' földön önéki minden

Ditséretet énekeljen,

Jó-voltát hirdesse mindennek.

2 A' pogányok közt ditsőségét

Hirdessétek jó-téteményét:

Mert nagy és erős az Isten,

Hát inkább tisztelje minden,

Hogy-nem mint egyéb Isteneket.

3 A' pogányoknak sok Istenek

Merő bálványok, ha megnézzük;
De Isten mennyet teremte,
Nagy hatalom jár előtte,
Minden dolgai felségesek.

4 Nagy ditsőségét látja minden
Az ő tiszteletes űzent helyén;
Jertek tehát minden népek
Adjunk hálát az Istennek,
Mert nagy az ő ditsőségében.

5 Az URnak ditsőség adassék,
Es az ő neve ditsérteffék:
Adjunk őnéki hálákat,
Minden kedves ajándékot,
Kapui előtt űzent helyének.

6 Jer mennyünk az UR eleiben,
Es imádjuk figyelmetesen
Templomában űzentségének,
Töle mindenek féljenek
Ez egész föld kerektségében.

7 Ne rejtsetek a' pogányoktól,
Hogy e' nagy UR Isten országol;
B' földet megerősíti,
Hogy ne lehesse enefeti,
Népit itéli igazságból.

8 Örüljön az ég hangosfággal,
A' föld örvendjen vigasággal,
A' tenger zúgjon, a' mező
Zengedezzen, és az erdő,
Az UR előtt nagy haladáffal.

9 Az Isten eljö törvényt tenni,
Es e' földön mindent itelni,
B' világot igazsággal
A' népeket tiztasággal
Itéli, 's a' jókat megmenti.

Intés a' Christusnak tiszteletire.

A Z UR Isten regnál,
 Ö az erős Király,
 Kin mind e' föld örvendjen,
 Minden tizet örüljön:
 Felhő áll előte,
 Es homály környüle,
 Ö törvény-űzeknek
 Es ítéletinek
 Igallág ereje.

2 Tüz mégyen előte,
 Mellyel ellensége
 Szörnyen megégettetik,
 Es hamuvá tétetik,
 Hírek sem lesz soha:
 Az ő villámása
 Fénlik világoson
 Ez egész világon,
 A' föld fél ha látja.

3 Az Isten éinének
 Elöte az hegyek,
 Mint viaz, elolvadnak,

Mert

Mert Ura e' világnak,
Hirdetik az egek
Mindenféle népnek
Az ő igazságát,
Es nagy ditső vóltát
Az ő hatalmának.

5 4 Hát pironkodjanak
Kik bálványt imádnak,
Es tisztelnek képeket,
Kikre vetik ziveket.
Ti minden Istenek
Ötet tiszteljétek
Allván Ééki előtt,
Kit a' Sion hallott,
Es örült ez hirnek.

5 URam a' Júdának
Leányi vigadnak,
Ditsérvén ítéleted:
Mert magasán felvivéd
A' te ditsőséged
Minden népek felett;
Minden Isteneknél
Fellyebb emeltetél,
Nagy a' te felséged.

6 Ti Isten szeretők
Gonoszt gyűlöljetek,
Hamis tselekedetben
Hogy részetek ne legyen;
Mert az ő szolgáit
Megmenti hiveit
Gonoszok kezéből,
Ő nagy erejéből
Megtartja népeit.

7 Szentéhez világát
Nyújtja nagy irgalmát,
Es a' tiéte zivűek
Tőle örömet nyernek.
Szent hivek ez Urban
ÖrüljeteK vigan,
Es az ő bentségét
Ditsőséges nevét
Aldjátok mindnyájan.

XCVIII. SOLTAR. a' 66 nótáj:

Intés a' Christushnak ditséretire.

E NekeljeteK új éneket
Az UR. IstenneK örömmel,
Mert nagy tsudákat tfelekedett
Erös karja erejével.

Mivelünk az ő idvességet
Kétség nélkül megérteté,
Igasságát és kegyességet
Minden népnek kijelenté.

2 Meggondolá irgalmaságát,
Es kegyességet tekinté,
Es az ő nagy hűséges vóltát
Az Izraelhez téríté.

A' nekünk küldött idvességet
Ez egész föld kerektségén
Nyilván meglátta minden nemzet;
Örvendjen hát néki minden.

3 ÖrüljeteK és vigadjatok,
Mondjátok szép énekeket,
Czimbalmokkal hangítsáljátok,
Zenditsetek hegedűket,

A' trombitákat fujjátok-meg,
B' Király előtt zengjeteK,
TsendüljeteK zuduljátok-meg

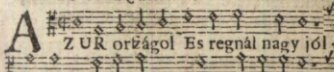
Tengeren földön mindenek.

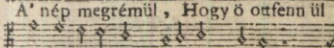
4 Az UR előtt a' folyóvizek
Örvendezzenek mindnyájan,
A' magas hegyek az Istennek
Tapfoljanak vig vóltokban:

Mert imé eljő törvényt tenni,
Megítél e' földön mindent,
Mind e' világot jól rendeli,
A' tizta igazság szerént.

XCIX. SOLTAR.

Intés az Urnak dicséretére és imáadására.

A Z UR országol Es regnál nagy jól,

A' nép megrémül, Hogy ő ottfenn ül

A' Kérubimon, Kie előtt nagyon

Félnek és rettegnek E' földön mindenek.

2 Nagy az UR Isten Ö erejében
A' Sion hegyen, Minden népeken
Vagyon hatalma. Öt minden áldja,
Mert nagy az ő neve, Es dicső fensége.

3 Ez erős URnak Mint jó Királynak
Nem kell hamisság, Tí fak kell igazság.
Jó ítéletet A' Jákóbbal tőtt,
Kit ő igen szeret, Mint választott népét.

4 Istent áldjátok, Magasztaljátok,
Hajtsatok térdet Sámolya előtt;
Mert a' fenséges Aron és Móses,
Az ő fent Papjai, Könyörgöttek néki:

O ;

; Es

5 Es a' Sámuel Könyörgésével
Istent keresé Nagy Zűkségébe:
Es kérésekben Meghallá Isten,
Magadá nékiek A' mit tőle kértek.

6 Fenn a' felhőben Oázis képében
Öket vezérlé A' pušta helybe,
Kik ő törvényét Es Ént igéjét
Hiven megőrizték, Frigyét kedvellették.

7 Meghallád Isten Ő kérésekben,
Hozzájok térél Es megengedél
Kegyeslégedből: De hogy bűnökből
Ők ki nem térének, Megbüntettetének.

8 Aldjátok őtet Mint Istenünket,
Térdet hajtsatok, Es imádjatok
A' Sion hegyén, Ő lakó helyén:
Díszértetik itten, Mert Ént az UR Isten.

C. SOLTAR.

Hála-adás lelki jó-téteményekért.

E földön ti minden népek
Az Istennek örvendjétek,
Előtte szép énekekkel
Szolgáljátok őt vig éjvel.

2. Tudjátok hogy ez az Isten
Ki minket teremtet böltsen:
Es mi vagyunk ő népei,
Es ő nyájának juhái.

3. Ő kapuin mennyetek-bé,
Hálát adván éjvitekbe,

Jer mennyünk-bé tornáztiban
Néki nagy hálákat adván.

4 Mert nagy az ő kegyelése
Es megmarad mind örökké,
Es az ő szent igasága
Megáll, és el nem fogy soha.

C I. S O L T A R.

Fogadása Dávidnak az ő országlásáról.

M Indennek előtte irgalmasságról,
Lézen éneklésem az igaságról:
Es dicséretet mondok szüntelen
Néked Isten.

2 Okosággal járok minden útamban,
Miglen eljő ez országot rám bizván,
Hogy házamat híven vezérlehessem,
Igyekezem. (lek,

3 Semmi gonosz dolgot én nem kedvel-
De minden gonoszúl élet gyűlölök,
Ezekre semmiképen nem vetem
Az én szemem.

4 Az hamis szívű távól mennyen tölem,
A' gonosz emberhez nem lézen kedvem,
Nem jő a' tsalárd ember előmben
Semmi helyen.

5 Ki ő feleit titkon rágalmazza,
Annak nálam nem lézen maradása:
A' fuvalkodó kevélyt előtem
Nem szenvedem.

6 Az

6 Az én zemeim azokra nézzenek,
A' kik ez országban igazán élnek,
Nálam ezek lakjanak, 's hű zolgák
Szolgálnak.

7 A' tsalárd ember soha nékem nem kell,
En házamban annak nem adatik hely:
Az hazudozó zemeim elől
Távól kerül.

8 Jó reggel kiírtom a' gonoszokat,
Eltörlöm e' földről az hamisakat;
Az Isten városát megtisztítom,
Tisztán tartom.

CII. SOLTAR.

Nyomorúságban lévőknek könyörgések.

H Allgassd-meg URam kéresem,

Tekintsd-meg esedezésem,

Bezédem jusson hozzád,

Ne rejtse el tőlem ortzád,

Hajtsd én hozzád te füledet,

Enyhítsd-meg nagy inségemet:

Midőn kiáltok UR Isten,

Siegs, hallgass-meg kegyesen.

2 Mert napjai életemnek

Olly

Olly hirtelen elkelének,
Mint a' füst és a' pára,
Es mint a' tűzhely pora,
Minden tfontom úgy elzáradt,
Szivem mint a' fű elhervadt;
Ugy hogy az én ételemet
Elfelejtém kenyeremet.

3 Böröm tfontaimhoz ragadt
Keserves siralmom miatt,
Ez ifonyú inségben,
Ollyatén lötem éintén
Mint Pellikán a' puztában:
Siralmas kiáltásimban
Ollyá lötem mint a' bagoly
Ki a' kietlenben huhol.

4 Ollyan vagyok mind-untalan
Mint veréb az ežterhában,
A' melly egyedül maradt:
Ellenség reám támadt,
Gyaláznak engem naponként,
Es kik božžontnak óránként,
Ha kinek vezélyt kívánnak,
En rólam példát formálnak.

5 Por hamu nékem kenyerem,
Mellyet étel gyanánt éžzem,
Italom könyveimmal
Elegyítem, mint vízzel,
A' te nagy haragod miatt,
Kinek tüze úgy fellobbant,
Hogy engemet felemelél
Es ismét a' földhöz ütél.

6 Az én időm ím elmúlék,
Mint az árnyék elenyéžék,

Minden testem eláza,
 Mint a' lekaézált zéna,
 A' melly meg nem éled többé.
 De te megmaradz örökké,
 Es a' te emlekezeted
 Mind örökké megtart hired.

7 Azért kelj-fel óh UR Isten,
 Haragod ne gerjedezzen,
 Sion városát éänd-meg,
 Es néki kegyelmezz meg:
 Mert már im az idő eljött,
 Es a' melly már sokat kélett,
 Jelen vagyon az az óra,
 Hogy dolga forduljon jóra.

8 Hogy a' te fölgaíd végre
 ÖÖve-gyülvén e' ézent helyre,
 Elpuztúlt kö-rakásit,
 Kedvellék épülését.
 Es oztán a' pogány népek
 URam, nevedet rettegjék:
 E' földön minden Királyok
 Megvallják hogy te vagy Urok.

9 Mert az UR jól megépíté
 A' Siont megékesité,
 Es ditsőségét itten
 Megmútató ismétlen:
 A' nyomorúltak panaszát
 Meghallgatá nagy siralmát,
 Kéréseket meg nem veté,
 Söt kegyelmesen tekinté.

¶ 10 Ezt ember hiven felírja,
 Hogy megmaradjon mindenha,
 Légyen emlekezetre

Nemzetségről nemzetre ;
 Hogy a' jövendő nemzetek
 Kik még e' földre születnek
 A' mennybéli Istent áldják ,
 E' dologért magasztalják.

11 Hogy alá néz onnan felül
 Az ő magas szent helyéből ,
 A' mennyből alá nézel ,
 E' földre letekintél ,
 Hogy meghallja kéréseket
 A' foglyoknak inségeket ,
 Es azokat ő megtartja ,
 Kiket ítéltek halálra.

12 Hogy szent neve az Istennel
 A' Sionban dicsértessék ,
 Es a' Jérusálembe
 Aldassék dicsősége :
 Midőn a' népek seregben
 Ötve-gyülnek e' szent helyben ,
 A' Királyok is itt lesznek ,
 Es szolgálnak az Istennek.

¶ 13 Leveré az én erőmet
 Ez útban , és életemet
 Megrövidité , és én
 Így szólék keservesen :
 Ne hagyj elveznem UR Isten
 Életemnek közepiben ;
 Mert mind örökké megvagynak
 Éltendeid el nem fogynak.

14 E' földet te teremtetted
 Es ekképen helyheztetted ,
 Tílak te kezed munkája
 Az égnek alkotmánya.

224 CIII. SOLTAR.

De ezek mind elvezendők,
URam, te megmaradél; de ők
Mint a' ruha, mind elkopnak,
Szépségeiben meg nem állnak.

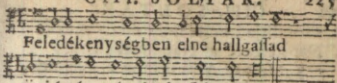
15 Es midőn URam akarod,
Öket úgy elváltoztatod,
Mint az elviselet ruhát,
A' melly téltúl megfakadt.
Te vagy a' ki régen valál,
Vóltod változás nélkül áll,
Te cőtendeidnek vége
Nem lézen soha örökké.

16 Azért a' te szolgáidnak,
Fiaik megfaporodnak,
Es megmaradnak végig,
Az-az, örök időkig;
A' néked szolgáló hivek
Es egész ő nemzetségek
Megállnak és megmaradnak,
Es örökké el nem fogynak.

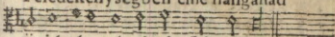
CIII. SOLTAR.

Halá-adás a' blün botsánatért.

A Ldjad lelkem Uradat istenedet,
Minden én bennem ditsérje kent nevét:
Es az ő mondhatatlan jó-vóltát,
No ditsérd lelkem, és az URat áldjad,
Fele-

Feledékenységhen elne hallgatlád

Ö jó-téteményinek fok vóltát.

2 Adj hálát ennek, a' ki büneidet
Megbotsátja, gyógyítja sérelmidet,
Kiment minden nyavalyádból hiven,
Es életedet vezélytül megmenti,
Az halál vezedelmitől megörzi,
Irgalmával megkoronáz szépen.

3 Ki életedet kegyesen táplálja,
A' mi éádnak kell, bövséggel megadja,
Mint a' sást megifjit, és megújjet:
Es a' kik méltatlanságot szenvednek
Azok tőle kegyesen megmentetnek,
Hozzájok nyújtja az ő jó-kedvét.

4 Ö útait megmútatá Mósesnek,
Azonképen az Izrael népének
Megjelené nagy tsuda dolgait:
Mert ő irgalmas, kegyes, és kegyelmes,
Nagy-tűrhető, jó, hü, és engedelmes,
Haraggal nem terheli szolgáit.

5 Es hogyha bününkkel ő megbántatik,
Néha kegyelme tőlünk megvonatik;
De nem haragzik reánk örökké,
Es nem olly hirtelen perel mivelünk,
Nem büntet a' mi bününk szerint bennünk,
Olly hajlandó ő a' kegyeiemre.

6 Ugy felépíti azokhoz irgalmát,
Kik őtet szeretik, félik hatalmát,
Melly magas a' szép ég e' föld felett:
Minden bününket mi tőlünk olly méltó

P

Ö el-

Ö elfordítja, Éinte mint melly meſſze
A' Nap keletől a' Napenyézet.

7 ¶ Mint az Atya fiaihoz kegyelmes,
Öis azokhoz igen engedelmes,
Kik őt igazán félik, tisztelik:
Mert jól tudja melly gyarló a' mi vóltunk,
Es hogy mi olly romlott éberek vagyunk,
Mint a' por, melly a' Ééltől hintetik.

8 Ember élete a' fűhöz hasonló,
Felnő, és zöldül, de hamar elmúló,
Mint a' gyenge virág a' sík mezőn,
Mellyet mihelyt megfuvall a' meleg Éél,
Eihúll és hervad, ékeſſége elkél,
Ember nem tudja hol vólt 's hová lön.

9 De az UR kegyelme örökké megáll,
Azokon kik őt félik igazſággal,
Es firól fira terjed irgalma,
Azokon kik megtartják ő kötésit,
A' kik gyakran megemlítik törvényit,
Es azok Éerint járnak mindenha. (kit,

10 Az UR a' mennyben helyhezttette Éé-
Kiben gyakorlja igaz itéletit,
Országſága kihat minden rendre.
Iſten Angyali áldjátok az URat,
Ti erős lelkek, kik ő akaratját
TÉÉzitek, és jártok ő kedvére.

11 Ditsérjétek őt minden ő seregi,
Kik a' mennyekben Éólgáltok őnéki,
Es kik Érzitek Ézent akaratját.
Aldjátok az URat minden állatok,
Ő nagy birodalmát magafÉtaljátok.
Aldjad lelkem örökké az URat.

Isten ditséreti a' teremtet dolgok rendiről.

A Ldjad lelkem az URat és tiszteld,
 Ditsőségével rakva menny és föld,
 A' te felséged, URam, nagy és erős,
 A' te ékeiséged nagy szép és fényes.
 Te öltöztetted ékes és tiszta,
 Szép világossággal kármazik róla:
 Az eget kezei kiterjesztéd,
 Mintegy kárpitot úgy felékesítéd.

2 A' vizet környüled mint kamarát,
 Elfel alkottad mint szép palotát,
 A' felhőkön úgy jár az mintegy ékeken,
 A' élekek kármayokon hordoznak szépen.
 Angyalidat sebes kéllé téved,
 Mint kárguldo postákat kiküldöd,
 Mennydörgés, tűz láng, villámás előted,
 Mint kéz szolgáid úgy függnek te töled.

3 A' föld fundamentomát megvetéd,
 A' mellyre erősen helyhezteréd,
 Hogy azon mindenkoron megállana,
 Es helyéből soha ki ne mozdúlna:
 Ki azelőtt a' nagy mélységekben,

Vizzel, mint ruhával, vólt elfedvén,
 A' nagy vizek ő rajta felül folytak,
 Kik a' nagy hegyeken is felül multak.

4 De mihelyen te megfeddéd ököd,
 Megfutamának feddésed előtt, (nak,
 Hogy meghallák mennydörgésit te föld-
 A' földről sietvén elzsaladának :
 A' nagy hegyek felemelkedének,
 És a' mély völgyek mind kitetkézének,
 Minden megtartja ő tulajdon helyét,
 Mellyet felséged nékiek engedett.

5 Határát a' nagy tenger megtartja,
 Azt semmiképen által nem hágja,
 Hogy többé e' felemelkedett földek
 Ö vize miatt el ne merüljenek.
 A' kút-fejeket a' szép völgyeken
 Te felséged rendelte nagy szépen,
 A' patakok kik innen kifordúlnak,
 Az hegyek között zengedezve folynak.

6 Arra hogy a' mezőn járó barmok
 És az erdőn lakó vad állatok
 És vizekben, és e' szép kút-fejekben
 Igyanak és megújúljanak szépen.
 Ez helyen ember hall ékes zengést,
 Egi madaraktól szép éneklést,
 A' kik az hives zöld ágakon ülnek,
 És gyönyörűségesen énekelnek.

7 A' nagy hegyeket te onnan felül
 Megnedvesítéd a' magas égből,
 Hogy a' te jó bővséges kezeiddel
 És földet betöltséd szép gyümölcssekkel,
 És a' baromnak ézenát add bőven,
 Kiket teremte az érzéssel a' rétten,

Es ő munkája által az embernek,
Füvet és búzát adő életének.

8 Vigaságra bort adő az embernek,
Es kenyért adő, kitől erősödjék,
Olajtis bőven engedő önékie,
Hogy az ő fine szépen fénljék tőle.
Te megöntöződ az élő-fákat,
Es a' lép nevendék czédrusokat:
Kiket a' Libánus hegyen ültetél,
Még nedvesited szép hasznos esőkkel.

9 Holott a' mardárcák fézket raknak;
Es kiköltésre fézkekben tojnak:
Az ežteragis ő fézkét ott rakja,
A' jegénye-fákon vagyon hajlékja.
A' magas hegyekben a' vad ketskéek
Es a' zarvalok helyet keresnek.
A' köziklák közt laknak a' patkányok,
A' hörtsököknek ott az ő barlangjok.

10 A' Hóldat helyhez tetted az égre,
Hogy az ežtendőt ožza rézékre:
Tudja a' fényes Nap hol kell lemenni,
Es tudja útát oda vezérteni.
Te ferzetted a' nagy setétséget,
Hogy megválaszta naptól az éjjel:
Es éjtéaka az erdei sok vadak
Az ő barlangjokból elő-ballagnak.

11 Azonképen az orožlán kölykek,
Az UR Istentől ételt keresnek,
Ordítanak a' prédára éhség miatt,
Hogy megtölthessék az ő éh gyomrokat:
De mihelyt a' fényes Nap felvirrad,
Kiki mind ő barlangjába falad,
Es ott léznek, és fekežnek tsendesen,

Miglen ismétlen letét eslve lézen.

12 Az ember reggel felkél idején,
Es tizti szerint munkára mégyen,
Szántó-foldre, rétre, kertbe, fölőben,
Es ott munkálódik mind estvéiglen.
URam melly nagy a' te böltéseséged,
Es böltéséséges tselekedet!
Nagy dolgaidnak URam nintsen fáma,
Kikkel mind e' föld kereksege rakva.

13 Ha meggondoltatik a' nagy tenger,
Meg nem fámlálhatja ott az ember
Az halakat, és a' fok állatokat,
Külömb formákban aprót és nagyokat.
Azon elmennek a' fok nagy hajók,
A' nagy czethalak úznak alattok,
Kiket arra szerzettél a' tengerben,
Hogy ők ott játsszodjanak jó kedvekben.

¶ 14 Minden állat URam te reád néz,
Szemeit emelvén felségedhez,
Eledelt adz nékik ő idejekben,
Elődbe gyűlnek néked esedezvén:
Es te mind megelégitéd őket,
Ha megnyitod bővséges kezedet,
Nem lézen senkinek semmi fűksége,
Mert te jól tudod kinek mi fűksége.

15 De ha elrejtéd ortzádat tőlek,
Megrettennek és ottan ledülnek,
Ha lehelletit megvonsszod azoknak,
Ottan elhúllnak és porrá változnak;
De ha rájok lehellez ismétlen,
Legottan mind megelednek fépen:
Mert te töled ők megelevenednek,
Es te megújítod zínét e' földnek.

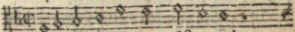
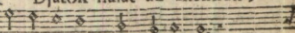
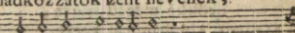
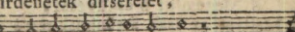
16 Az URnak legyen örök tisztesség,
 És övé legyen minden ditsőség.
 Örül az UR ö tsuda dolgaiban,
 Gyönyörködik teremtetett állatiban.
 Tekintésétől e' föld megrémül,
 És az ő haragjától megrendül,
 Rezketvén a' nagy hegyek füstölögnek.
 Hogyha az URtól ők megilletetnek.

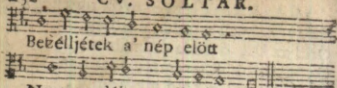
17 Az URnak ditséretet éneklek,
 Valamíg én e' világon élek,
 Az UR Istent én egész életemben
 Ditsérem és áldom szép éneklésben:
 De vízontag azt kérem ő tőle,
 Hogy éneklésem jó kedvvel vegye;
 És oztán tellyes szívemből örvendek,
 Szép énekeket mondván szent nevének.

18 Az Istent utáló bűnös népek
 E' földről zörnyen eltöröltetnek,
 Ugy hogy közzülök senki meg nem marad.
 Oh én lelkem a' nagy UR Istent áldjad.

CV. SOLTAR.

Hála-adása az Isten népének.

A
 Djatok hálát az Istennek,

 Imádkozzatok szent nevének,

 Hirdeffétek ditséretét,

 És minden jó-téteményét:

Bezélljétek a' nép előtt

Nagy tsudáit, mellyeket tölt.

2 Néki vigan énekeljétek,
Tsuda dolgait ditsérjétek,
Magaftaljátok ént nevét
Kik éivből félitek ötet,
Örüljön azoknak éivek
Kik az URról értekeznek.

3 Keresétek e' kegyes URat,
Es annak éinét és hatalmát;
Meggondoljátok dolgait,
Ne felejtsetek tsudáit,
Itéletit hirdessétek,
Mellyek ö éájából jöttek.

4 Ti Abrahámnak nemzetségi,
Istennek válaftott éolgái,
Kik Jákóbtól éármaztatok,
Es válaftott fiak vagytok;
Mi URunk e' kegyes Isten,
A' ki regnál mindeneken.

5 Megemlekezik éünetlenül
Az ö éentséges kötéfirül:
Es az ö igaz igéje,
Ezer, és több nemzetségre,
Mind örökké megáll frigye,
Mellyet Abrahámmal éerze.

6 Megemlíti ö esküvését,
Mellyet az Isák atyánknak tett,
Es megígérte Jákóbnak,
A' ki bizonnyal hün annak,

Hogy

Hogy az Izrael kötése
Megmaradna mind örökké.

7 Mondván: (vedd ezedbe ez igét,)
Néked adom a' Kanán földét,
Te azt örökségül birod,
Sinoroddal rézre oltod:
Noha kisdéd volt seregék,
Kevelek, és idegenek:

8 Ottan népről népre térének,
Orzágról orzágra menének,
Es az UR mind vélek vala,
Hogy népe kárt ne vallana;
Ugy hogy az ő nagy ereje
A' Királyokat elverte.

9 En kenetimet ne bántsátok,
Profétáimnak ne ártstátok.
A' földre küldé éhséget,
Elfogyatá kenyereket;
Oltán egy embert botsáta,
A' ki ő előttök járna.

10 Ez vala József, ki egy Urnak
Szolgául eladaték annak,
Es ő békóba vetteték,
Ő testére vas vereték:
Miglen az idő eljöne,
Hogy Isten őt kimentené.

11 Az ő nagy bölts jövendölése
Az ő nevét hirellé tette;
A' Király érette küldé,
Es fogságból kivétete,
A' népnek regnáló Ura
Rabságból őt kioldozta.

12 Az ő házában őt tellyességgel

Urrá tévé nagy tiűtetséggel,
 Hogy néki mind nagy és kitsém
 Alája vettetvén légyen,
 Hogy a' fő-fő népet birja,
 Es a' véneket oktaffa.

13 Oztán béméne az Izrael
 Az Egyiptomba tselédivel,
 A' Jákób ott jövevény lön,
 A' Chám földén nagy néppé lön;
 Ugy szaporodék népével,
 Erősb lön ellenségínél.

14 De az UR Isten ő ziveket
 Ugy elforditá elméjeket,
 Hogy az ő népeit ezek
 Szörnyen gyűlölnie kezdék;
 Hogy őket nagy álnoksággal
 Elfogyatná hamissággal.

15 A' Mósest hozzájok botsátá,
 Ki ötet hűséggel szolgálá,
 Az elválasztott Aronnal:
 Es nékiek ezek által
 Nagy tsudáit megmútatá,
 Az egész Chám tartományba.

16 Setétséget küldé a' földre,
 Ki minden helyeket ellepe:
 Ezek ketten mind megtévék,
 Mit Isten hagyá nékiek,
 A' vizet vérré forditá,
 Az halakat mind megfojtá.

¶ 17 A' földre békák rohanának,
 Ugyannyira hogy elmázának
 A' Király kamarájában:
 Es mihelyt szóla, legottan

Számtalan rut féreg terme ,
Sok tetű omla a' földre.

18 Eső helyett hánya köveket ,
Tűz lánggal a' élő-vezetőket
Elvezte , a' fige-fákat
Kiírta itt minden fákat:
Es mihelyt ismétlen éola ,
Számtalan sok fáska juta.

19 A' fűvet e' földön ez férgék
Es a' gyümölcstől mind elévék.
Első-ülteket megöle
Ez országban , és kivivé
Ö népét nagy gazdagsággal ,
Sok ezüsstel és arannyal.

20 Ö táborokban az emberek
Semmi betegségbe nem estek :
Ugy hogy az Egyiptomiak
Kimenéseken vigadtak ,
Hogy tőlök legyen mentségek ,
Kik miatt volt nagy félelmek.

¶ 21 Egy köddel befedezte őket ,
Mellyet felettük kiterjesztett :
Az égen tüzet támaszta ,
Ki éjjel világot tartá :
Sok fűrtet ada nékiek ,
Mihelyen ő tőle kértek.

22 Egi kenyérrel őket tartá ,
Es a' köziklát felzakaasztá ,
Kiből a' viz a' szárazra ,
Mintegy patak kibuzdúla ;
Mert emlité ígéretét
Mellyet az Abrahámnak tett.

23 Népét vigszággal ő kihozta ,

236 C VI. S O L T A R.

Választott népet vigasztalta :
A' pogányok tartományát,
Ezeknek adá jószágát,
Kit kezekkel munkálódván
Szerzetek vólt ez országban.

24 Ezt nékiek azért mivelte,
Hogy gondjok lenne törvényire,
Hogy fogadnák az ő szavát,
Es tennék parantsolatját,
Es örökké megörzenék ;
Kiért ditséret Istennek.

C VI. S O L T A R.

*Előszámlálása az Isten sok jó-téteményinek
az Izrael népéhez, és büntetésének.*

A Z URat áldjátok, mert jó,
Irgalma örökké való ;
Vallyon 's kitsoda mondhatná ki
Az ő nagy erős hatalmát ?
Sok és nagy az ő ditséreti,
Kinek ki tudhatná számát ?
2 Bóldog a' ki az UR szavát,
Megörzi parantsolatját.
URam rólam emlekezzél-meg
Népedhez való kedvedért,
Kérlek engemet látogass-meg

Idvezítő szerelmedért.

3 Hogy javaival élhessek
Te válaztott hivednek,
Es hogy éivem örvendezhessem
Örömén a' te népednek,
Es a' te nagy ditsőségeden
Örök népeddel örvendjek.

4 Atyáinkkal egyetemben
Vétkeztünk felséged ellen,
Tettünk nagy sok gonosságokat,
Eltünk rút hamis életben:

Eleink nem nézték dolgodat
Az Egyiptomnak földében,

5 Hozzájok kegyeflégedet
Nem nézték sok jó-tétedet,
Ellened sokszor tselekedvén
Ama' veres tenger mellett;
Mégis megsegíté az Isten,
Megmútató nagy erejét.

6 A' veres tengert megfeddé;

8 menten elzárada vize:
Altalvivé a' nagy mélységen,
Es az iőnyű nagy pužtán,
Megmenté gyűlölöi ellen
Kegyetlen kézből kihozván:

7 Ellenségek birtokából
Kizabadítá markokból;
Viz elnyelé az ellenséget,
Egy sem marada közzülök.
Ott vövék ežekbe igéjét,
Hivék, és nevét ditsérék.

8 Hamar elfelejték ismét
Az ő sok tsuda-tételét,

Segédséget tőle nem kértek :
 Kivánságokra indultak ,
 A' puftán Istent megkísérték ,
 Es nagy hatalmát próbálták .

9 Ott kivánságok bétölték ,
 Sok étel nékik adaték ,
 Ugy hogy végre ugyan megunták :
 A' tárborban Móses ellen
 Es az Aron ellen támadtak ,
 Kiket válaftott az Isten .

10 A' föld felnyílék , és Dátánt
 Elnyelé és az Abiránt :
 A' patvarkodókra hirtelen
 Tűz esék , 's elvezté őket .
 Borjút öntének Oreb hegyen ,
 Annak tönök tiztességet .

11 Tizteket úgy elcsérelék
 Mintha volna ő Istenek ,
 Barom képben ki zénát ézik ;
 Elfelejték a' Megmentőt ,
 Istenre nem lön gondjok nékik ,
 Ki Egyiptomban tsudát tött .

12 Ő tsudáit Chám országban
 Nem gondolták-meg magokban ,
 Melly nagy rettenetes dolgokat
 Tön a' veres tenger mellett ;
 Kin megindítván nagy haragját ,
 Megölni akará őket :

13 Ha az elválaftott Móses
 Nem látott volna a' néphez ,
 Es ebben ellent nem tart vala ,
 Es ha Istennek haragját
 Ő el nem fordította volna ,

Elvezti vala táborát.

14 A' jó földet megutálák,
Kit azelőtt ohajtottak,
Ő befédinek nem hívének:
Morgolódtak sátorokban,
Es az ő zavát nem követték
Ő kemény nyakú vóltokban.

15 Kin megharagvék az Isten,
Ő kezeit felemelvén,
Hogy a' puztán őket leverje,
Es őket magvokkal együtt
Egy helyről másikra kergesse,
Es elözlasa mindenütt.

¶ 16 Ottan hamar az ő zivék
A' Bálpéorra tsüggedtek,
Evének halott áldozatot;
Kiért ismétlen az Isten
Rájok botsáta tsapásfokot,
Mert megbusíták zertelen.

17 Miglen Fineás felkele,
Es ő bünöket megfeddé,
Ki által a' tsapás megzünék:
Igaságára nékie
E' dolog tulajdonítaték
Mind örökkön és örökké.

18 Ismét haragra indíták
Kútjánál a' háborgásnak:
Kin a' Móses fok gonózt látott,
Es tölök fok bút szenvedett,
Szívében úgy megbuslakodott,
Hogy nyelve tsak-nem vétkezett.

¶ 19 Pogány népet el nem törlek,
Mint Isten hagyta nekik;

Hanem azokkal elegyültek,
 Az ő dolgokat tanúlták,
 Es ő bálványokat tisztelték,
 Kik fogdosó hálók voltak.

20 Mert ők az önnön fiokat
 Es az ő szép leányokat
 Az ördögöknek feláldozták:
 Artatlan vért kiontának,
 Fiokat áldozatra adták
 A' Kanáni bálványoknak.

21 A' földet megfertezteték
 Ö öldöklő véres kezek,
 Ö magokatis megmotskolák
 Sokféle gonofságokban;
 Mert mélyen el-béborúlának
 A' bálványi bujaságban.

22 Az Isten rájok haragvék
 Es megindúla ellenek,
 Örökségétől elirtózik,
 Öket adá pogány kézben:
 Kik őket zertelen gyűlölték,
 Urrá tévé az ő népén.

23 Kik őket keményen gyötrék,
 Nehéz kezekkel terhelék:
 Gyakran kimenté e' veszélyből,
 Mégis ellene járanak:
 Hogy fanyargának illy vezetől
 Hamisságok oka annak.

24 De mégis a' kegyes Isten
 Megtekinté inségekben,
 Meghallgatá ohajtásokat,
 Ö kötést megemlité:
 Megfáná nagy nyavalyájokat,

CVII. SOLTAR.

241

Es nékik megkegyelmeze.

25 Hozzájok enyhité ismét,
Kik fogságban tarták őket.
Segíts UR Isten, és hozz öze
A' pogányok közzül féllél;
Es ént nevedet örvendezve
Ditsérjük nagy ditsőséggel.

26 Az UR felmagasztaltátlék
Istene az Izraelnek,
Ditsértessék az ő ént neve:
Es hogy örökké úgy légyen,
Minden nép igyen szóljon erre:
Ditsőség az URnak, Amen.

CVII. SOLTAR.

*Előszólálja az Isten szabadítását, melyet az
embereknek sokott gyakran megmutatni.*

D Itsérjétek az URat,

Mert nagy ő jó-vólta,

Es örökké megmarad

Az ő nagy irgalma.

A' kik megváltattak

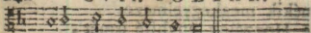
Ő általa kegyesen,

Kintől megtartattak,

Q

Ötet

Otet ditsérjek niven.

2 Kiket ő Támadatról

Es Napenyézetről,

Dél-felől és Északról

Bégyújte fok foldról.

Kik a' Zörnnyü puztán

Idestova bújdoftak,

Semmi várost ottan

Lakásra nem találtak.

3 Holott nékik nem vála

Etelek italok,

Kin lelkek elbádgyada,

Nagy bu Zállá rájok:

Ez ő inségeken

Istenhez kiáltának,

Kitől nagy kegyvesen

Megzabadítottának.

4 Es igaz úton őket

Nagy Zépen hordozá,

Holott lelnének helyet

Városra jutatá;

Ezek hát vig Zívvel

Az UR Istent ditsérjék,

Minden népnél Zéllel

Nagy tsudáit beZélljék.

5 Hogy a' Zomjú lelkeket

Megitatá vízzel,

Es mind az éhezöket

Bétölté étellel:

Kik a' nagy fetétben

Fogságban hevertének,

Halálos inségben
Nagy vasakat viseltek.

6 Mert az Isten igéjét
Ök meg nem gondolák,
Es az ő jó tanátsit
Megveték, tsúfolák;
Kíért ők keményen
Megostoroztatának,
Segedelmek nem lön,
Midőn így kinlódnának.

7 De hogy ő zűkségekben
Kiálták az URat,
Megmenté őket menten
Viselvén gondjokat:
Ö nagy hatalmából
Felbontá köteleket,
Halál árnyékából
Elkibotsátá őket.

8 Aldják ezek az Istent,
Ditsérjék kegyelmit,
Minden nép közt naponként
Hirdefflek tsudáit.
Ö törí fel menten
Az erős értz kapukat,
Eltörí nagy könnyen
Az ő nagy vas zárjokat.

9 A' bolondok kinlódnak
Az ő bűnök miatt,
Az Isten haragjának
Erzik benne sűllyát,
Sem étel, sem ital
Nem kell semmire nékik:
Mert a' zörnyü halál

Szemek előtt forgódik.

10 Mihelyt ők kiáltának
A' kegyes Istenhez,
Tőle megtartatának,
Nékik lön kegyelmes.
Mihelyt ő egy éőt szól,
Megjőbbül az erőtlén,
A' beteg meggyógyúl,
Mert megmenti az Isten.

11 Aldják ezek az Istent,
Dítsérjék kegyelmit,
Minden nép közt óránként
Hirdeffék tsudáit:
Istennek éivekből
Aldozzanak hűséggel,
Tsuda-tételiről
Enekeljenek élével.

12 Kik az hajókon járnak
A' ééles tengeren,
Nagy vezélyben forganak
Kereskedést üzvéen,
Azok értik dolgát,
Es nagy hatalmát látják,
Számptalan tsudáját
A' mélyiségről gondolják.

13 Hogyha ő a' éélnek szól,
Mégindúl legottán,
Nagy hirtelen felzudúl
S habokat ééllel hány,
Mellyek felütköznek,
Es az eget verdesik,
Ismétlen ledülnek,
Retegnek a' kik nézik.

14 Ugy tántorganak féllél
Mint egy rézeg ember,
Semmihez nem kaphatnak,
Mert féles a' tenger;
De ha e' vezélyben
Az Istenhez kiáltnak,
Megmenti kegyesen,
Hogy el ne borúljanak.

15 Jó időt támazt ismét,
A' tengert enyhíti,
A' felemelt hab vizét
Szépen lefekteti.
Ott igen örvendnek
A' tenger tsendességén,
Ha a' partra érnek,
A' kit kívántak szintén.

16 Aldják ezek az Istent,
Ditsérjék kegyelmit,
Minden nép közt naponként
Hirdessék tsudait:
Es ditsérjék ötet
A' Gyülekezetekben;
Magaftalják nevét,
A' Vének seregében.

¶ 17 Ő a' folyó-vizeket
Szintén kiáraztja,
A' tsorgó kút-fejeket
Szárazra fordítja:
A' gyümölsös földet
Meddő parlaggá tézi;
Mert itt sok bünöket
Töttek, és azt bünteti.

18 Esőkkel nedvesíti

A' száraz földeket,
 Folyással ékesíti
 A' fovyány helyeket.
 Es ez illy földeket
 Adja éhezö népnek;
 Hogy itt lakó helyet
 Es várost építsenek.

19 Kik e' földet bévetik
 Es zölöt ültetnek,
 Is szép fü nevededik
 Hasznokra a' népnek:
 Es őket megáldja
 Hogy szaporodhassanak,
 Es fogyatkozála
 Ne legyen a' tsordáknak.

20 De elfogynak ismétlen
 Es fanyargattnak,
 Elnyomatnak zertelen
 Es szorongattnak.
 A' Fejedelmeket
 Megvetetettek tézi,
 A' puztában őket
 Ut nélkül széll-el-vízi.

21 Kegyesen felemeli
 Ő a' nyomorúltat,
 Tfelédit kiterjeszti
 Mint a' sereg nyáját.
 A' jók, kik ezt látják,
 Örvendez az ő zivek;
 De szájokat dugják,
 A' kik hamisan élnek.

22 A' kinek ebbe vagyon
 Megnézze ezeket,

Es meglátja jó módon

Az Isten kegyelmét.

CVIII. SOLTAR. a' 6o nótáj:

*Könyörgése Dávidnak, királyságának
egész és teljes birodalmáért.*

UR Isten kéz az én szívem,
Es azon vagyon én lelkem,
Hogy tenéked énekeljen,

Hegedűben zengedezzen:

Noza lantok és cziterák

Zendüljetekek fel muzsikák;

Mert igyekezem én szívemben

Igy menni az UR eleiben.

2 Ditsérlek URam tégedet

Minden nemzetségek előtt,

Tisztellek szép énekekkel

Minden nép előtt vig szívvel:

Mert a' te kegyelmességed

A' széles égre kiterjed,

Felségednek fent igassága

A' felhőket mind felülmúlja.

3 Magasztaltassál az égre,

Ditsőséged nyújtsd e' földre:

Szerelmes népedet tartsd-meg,

Nyújtsd kezéd, engem hallgas-meg.

Az Isten ő fenttségében

Megvigasztala kegyesen,

Hogy a' Sikemet én megvézem,

Es a' Sukóth völgyét elmérem.

4 A' Galádotis akképen

Megvézem én nagy erőmben:

A' Manassésis mind enyim,

Azonképen az Efraim.

248 C V I I I. S O L T A R.

Mind e' seregek enyimek ,
Erőflegek én fejemnek ,
Júda lez királyi országom ,
Es én törvény szerző regnálóm.

5 A' Moáb lézen énnékem
Mintegy láb-mosó edényem ,
Kiben lábaimat mosom :
Es azt én bizonynal tudom ,
Es tellyefféggel elhižem
Edomra sarumot verem ,
Filistéusok örvendjete
Az én ditső gyözedelmeknek.

6 Ki vinne engemet bátran
E' nagy kerített városban ?
Engemet ki vezérlene
Az erős Edom földére ?
Nem te tévedé UR Isten ,
Ki minket üzéz helyből helyben ?
Hogy el nem jövéi sereginkkel
Megüzetél ellenséginkkel !

7 Légy minékünk segédségül ,
Örizz-meg ellenségünktől ;
Mert az emberi segédség
Hijába való epeşég.
Az Isten által minékünk
Lézen erős gyözedelmünk ,
Es ő megfabadit bennünket ,
Megtapodja ellenségünket.

C I X. S O L T A R. a' 28 nótáj:

*Könyörgéşé Dávidnak Dóeg ellen, Christu-
nak lúdás ellen.*

OH UR Isten, én ditsőségem,
 Ne hallgass, ne felejts-el engem;
 Mert rágalmaz az istentelen,
 Száját reám táotta zörnyen,
 Hazugságot szól ellenem,
 Nyelvével sérteget engem.

2 Ok nélkül rólam gonoszt szólnak,
 Es nagy ellenségeknek tartnak:
 Azért hogy én őket szerettem,
 Kegyetlenül gyűlölnék engem;
 En csak Istennek büntelen
 Imádkoztam ez inségben.

3 Jókért nekem gonoszt fizetnek,
 Jó szeretetemért gyűlölnék.
 Támadék az én ellenségemre
 Istentelen büntetésére,
 A' Sátán álljon mellette
 Jóbb-keze felől nékie.

4 Önéki minden ítéletben
 Nehéz kárhoztatása legyen,
 Es mindennemű könyörgése
 Bünre forduljon ő ellene,
 Hozzú élete ne legyen,
 Más álljon az ő tisztiben.

5 Fiai legyenek árvákká,
 Felesége özvegy a' özönynya,
 Gyermekei c' földön büntelen
 Elbújdossanak helyből helyben,
 Házokból kipuhtúljanak,
 Es ők féltel köldüljanak.

6 Az usorás ennek marháját,
 Ellenség vegye-el jószágát,
 Ne legyen segedelme néki,

Inségében ne éánnya fenki,
 Az ő árváin e' földön
 Semmi nép ne könyörüljön.

7 E' földről minden maradéki
 Eltörölteffenek önéki,
 Nemzete elfogyjon más részben,
 Es el ne felejtse az Isten
 Bűnöket ő elejek nek,
 Mellyet ők tfelekedtenek.

8 Istentől ne légyen elfedve
 Az ő annyának undok vétke,
 Sőt minden bűnök önékik
 Isten eleibe érjenek:
 E' földön ő hire neve,
 Eltörölteffék örökké.

9 Azért hogy soha semmiképen
 Ő nem könyörült a' fegényen:
 A' nyomorúlt embert nem kánta,
 Sőt a' nyavalyást fanyargatta,
 Es azt halálra kergette,
 A' kinek nagy vólt sérelme.

10 Az átkot mindenkör kívánta,
 Azért méltán megelik rajta;
 Az áldás nem kellett önéki,
 Azért méltán azt el nem vézi:
 Ő magát mintegy ruhában
 Öltöztette az átokban.

11 Az átok mint a' viz ő belé
 Ugy folyjon, kivel tellyék béle,
 Minden tfontját az ő nagy átka
 Mint az ható olaj megjárja,
 Atokban mint öltözetben
 Övedzék minden időben.

12 Illy jutalmat ád Isten nékik,
 Kik az én lelkemet kergetik,
 Es reám zörnyen agyarkodnak,
 Eletemről sok gonózt zólnak,
 Te pedig kegyelmes Isten
 Légy jelen nagy inségemben.

9 13 Irgalmaddal biztatom lelkem,
 Szent nevedért őrizz-meg engem,
 Mert zégény zükölködő vagyok,
 En zivemnek fájdalmi nagyok.
 Im ei kell múltom hirtelen,
 Mint az árnyék a' setétben.

14 Egy helyről másikra kell mennem,
 Mint a' fűskát, kergetnek engem,
 Az én térdeim ellankadtak,
 Bőjtölés miatt tántorognak,
 Minden testem úgy elzáradt,
 Semmi kövére nem maradt.

15 Ez én nagy keserűségemben
 Tsúfolnak és gyaláznak zörnyen,
 Fejeket rázzák midőn látnak,
 Es engem gunyolnak, bozzontnak:
 Azért UR Isten segits-meg,
 Nagy kegyességedért tarts-meg.

16 Midőn én ellenem felkelnek,
 Tőled megzégényítettessenek,
 Hogy én örvendezzek zivemben,
 Ezek essenek nagy zégényben,
 Es érdemlett gyalázatban
 Öltözzenek mint palástban.

17 Az UR Istent én az én zám-mal,
 Dicsérem zép ének mondással,
 Magzaltalom ötet züntelen:

Mert

Mert ő könyörül a' fegényen,
Es azok ellen megtartja,
A' kik itélik halálra.

CX. SOLTAR.

Iővendölés a' Christus orfágáról.

A Z UR Isten monda az én Uramnak :
ülj az én hatalmomnak jobbjára,
Mig ellenségedet, kik rád támadnak
Sámoly-űzekül vetem lábad alá.

2 Az UR a' Sionból küldi páltzádat
Birodalmodnak erőffégére ;
Ellenség közt mütasd orfáglásodat,
Uralkodját a' népnek között.

3 Ditsőségére a' te fentségednek,
A' nép örvendez győzedelmeden :
Olyk fok fiaid tenéked fűletnek,
Mint az hajnali harmat a' földön.

4 Mert az UR Isten megesküött tenéked,
Mellyet meg nem hán soha örökké :
Melkisédek rendi fzerint (ezt értféd)
Te vagy a' fő Pap most és örökké.

5 Az UR a' ki ül a' te jobb-kezeden,
Ha megharagfzik egykor valóban,
Az hatalmas Királyokat erőfőn
Hatalmával megrontja legottan.

6 A' pogányokon itéletit tartja,
Megtölti a' földet holt testekkel,

Ellen-

Ellenségidnek fejéket megrontja,
Orzága kihat e' földre féllal.

7 Az úton ízik ő a' folyamatból,
Kinek vize foly nagy harsogással:
Ennekokáért ő nagy hatalmából
Fejét felemeli méltósággal.

CXI. SOLTAR. a' 24 nótájára.

Hála-adása az Izrael népének.

H Alát adok URam néked,
Tellyes ézből áldlak téged,
Az hiveknek ő seregiben

Megvallom ditsőségedet,
Hirdetem ditséretedet
Életemnek minden rendiben.

2 Nagyok az URnak tsudái,
Es a' ki azt megtekinti
Örvendez annak az ő éive,
Az ő ditső méltósága
Es az ő éent igassága
Megmarad örökkön örökké.

3 Tsuda dolgait az Isten
Szerzete emlekezetben,
Kegyes és irgalmas kedvéből
Etelt ád azoknak böven,
A' kik őtet félik hiven,
Megemlekezik kötéfiről.

4 Népével nagy tsudákat tett,
Hogy a' pogányok örökét
Önékiek kezekbe adá:
Merő hűség és tisztaság
Es állhatatos igasság
Minden dolga az ő kezének.

5 Minden ő parantsolatja

Igaz minden ő hagyása,
 Kiben semmi változás nincsen.
 Az ő népet ő megmenté,
 Es ő vélek kötést írte,
 Ki megmarad minden időben.

6 Szent és ditső az ő neve,
 Es az URnak ő félelme
 A' jó böltsésgnek kezdeti:
 Ki megtartja ő törvényét,
 Es megőrzi bent igéjét,
 Annak megmarad ditséreti.

CXII. SOLTAR.

Tanúság az Isteni félelemről.

B Oldog ember a' ki az Istent

Félti tiszteli zive szerént,

Es az ő törvényit szereti;

Nagy lesz e' földön ő nemzete,

Oregbül az hivek serege,

Mert az UR megáldja és őrzi.

2 Gazdagsággal ötet meglátja,
 Kivel bővelkedik ő háza,

Igazsága megáll örökké:

Az hiveknek a' sötétségben

Világot támaszt a' jó Isten,

Hogy láttassék rajtok kegyelme.

3 Az hü ember költsönt ad szívvel,
 Hamissággal senkit nem terhel;
 Ez el nem dül, megáll végiglen,
 Ki az igazságot kedvelli,
 És életét ahoz rendeli,
 Örök emlékezetben lézen.

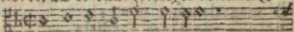
4 És ő egy szívat sem fél azon,
 Hogy róla gonosz hirt támadjon:
 Reménsége néki az Isten,
 És bátorságos az ő szíve,
 Míg meglátja, hogy ellensége
 Megbüntetnek, ésnek vezérlében.

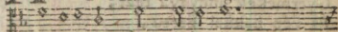
5 Javait híven osztogatja,
 A' szükölködöket nem hagyja,
 Kiből őregből igazsága:
 Az ő szíve meg nem hanyatlik,
 Sőt ékefen felemeltetik
 Betsületes nagy méltóságra.

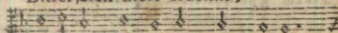
6 Hogy ezt látja az istentelen
 Döfönkökik rajta szívében,
 És ő nagy gonosz haragjában
 Tűkorgatja fogait szörnyen;
 De ha megepedis mérgében,
 De elvész minden kívánsága.

CXIII. SOLTAR.

Ditséreti az Istennek felséges voltának.

A
 Z ÚR-at ti ő szolgái

 Ditsérjétek mert érdemli,

 Aldjátok szent nevét mindnyájan:

Ditsér-

2 Napkelettül Enyézetig
 Aldásflék neve mind végig;
 Mert az UR a' magas mennyekben
 Regnál minden pogányokon,
 Nagy ditső hatalma vagyon,
 Melly felül-hat a' szép egeken.

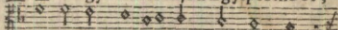
3 De ki vólna hasonlatos
 E' mi hatalmas URunkhoz?
 Kinél felségesb sohol nintsen,
 A' ki mélyen el-alá néz,
 Mindenre, valami hol lez
 Itt e' földön, és fenn az égben.

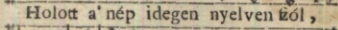
4 A' fegényt porból felvéti,
 Es a' sárból felemeli,
 Allapatját felmagasztalván,
 Felülteti végezetre
 A' nagy Fejedelmek közzé
 Az ő népe közt hazájában.

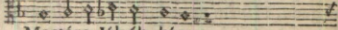
5 Az aífzony fkomorúságát
 Ö magtalansága miatt,
 Bóldog vigaságra fordítja,
 Gyermekek annyává tézi,
 Es szép fiakkal fzereti,
 Házát gyümöltstsel faporítja.

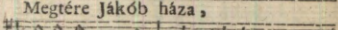
Háládása az Izrael népének.

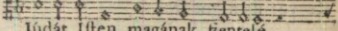
H Ogy Izrael kijött Egyiptomból,

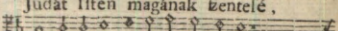
 Holott a' nép idegen nyelven szól,

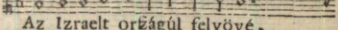
 Megtére Jákób háza,

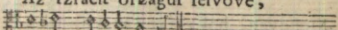
 Júdat Isten magának zentelé,

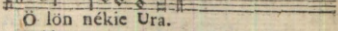
 Az Izraelt országúl felvövé,

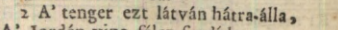
 Ö lön nékie Ura.

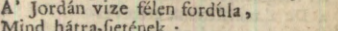
 2 A' tenger ezt látván hátra-áll,

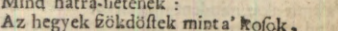
 A' Jordán vize félen fordúla,

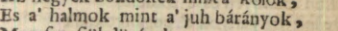
 Mind hátra-sietének :

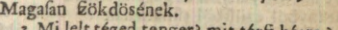
 Az hegyek fökdöstek mint a' kosok,

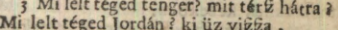
 Es a' halmok mint a' juh bárányok,

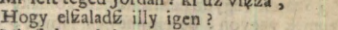
 Magasan fökdösének.

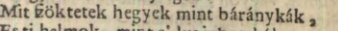
 3 Mi lelt téged tenger? mit térz hátra?

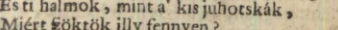
 Mi lelt téged Jordán? ki üz vízzé,

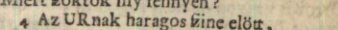
 Hogy elzalatz illy igen?

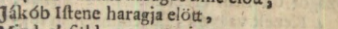
 Mit föktetek hegyek mint báránykák,

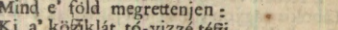
 Es ti halmok, mint a' kis juhotskák,

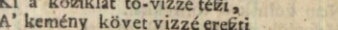
 Miért föktök illy fennyen?

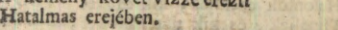
 4 Az URnak haragos zine előtt,

 Jákób Istene haragja előtt,

 Mind e' föld megrettenjen :

 Ki a' köziklát tó-vizzé tézi,

 A' kemény követ vizzé erezti

 Hatalmas erejében.

Könyörgés a' megszabadításért, és vigasztalás
a' bálvány-imádó ellenség ellen.

NEm nekünk, URam, nem nekünk
engedd, Hanem nevednek adj dicsőséget
Kegyes igazságodért,
Mit tsúfolnának a' pogány népek?
Mondván; hol vagyon az ő Istenek,
Ki megmentené őket?

2 De a' mi Istenünk erejével
Valamit akar mindent megmível
Mind mennyen és e' földön:
De sok bálványok a' pogányoknak
Aranyból ezüftből tfináltattak
Embereknek kezekben.

3 Szájok vagyon nekik, de nem szólhatnak,
Szemek vagyon, de semmit nem látnak,
Nints elevenség benne:
Fülök vagyon, de mégis nem hallnak,
Orrokis vagyon de nem szagolnak,
Szagot ők nem éreznek. (nak,

4 Kezek vagyon, de semmit nem fog-
Lábokis vagyon, még sem járhatnak,
Nem szólhatnak ő torkokkal.
Hasonlók ezekhez, kik ezeket
Tfinálják, és kik tisztelik őket,

Egyen-

Egyenlőek egymással.

5 De te Izrael Istenben bizzál,
Es az UR Istenhez ragaszkodjál,
Ő paisod tenéked:

Aronnak háza Istenben bizzál,
A' nagy UR Istenhez ragaszkodjál,
Ő megsegíthet téged.

6 Istenfélok, bizzatok Istenben,
Hidgyetek az ő segedelmében,
Bizzatok e' paisba:
Megemlit az UR, mert szeret minket,
Es Izraelhez nyújtja kegyelmét,
Aron házát megáldja. (nagyot,

7 Ő megáld mind kitsinyt és mind
A' kik őtet félik mint Urokat,
Es kik űolgálják őtet:

Az UR titeket bőven megáldjon,
Sok áldással megőzaporítson,
Es minden nemzetekeket.

8 Megáld a' nagy UR Isten titeket
A' ki teremtete mennyet földet
Minden szép ékeességgel.

Az eget ő magának megtartja,
Földet ember fiainak adja,
Hogy azt meglakják űélel.

9 Senki téged URam nem magaőztal,
Sem ditsér, a' ki halállal meghal,
Es tétetik a' firben:

Mi annakokáért, a' kik élünk,
Téged UR Isten áldunk ditsérünk
Most es minden időben.

CXVI. SOLTAR. a' 74. nótájára.

Hála-adása Dávidnak, a' veszedelemből
való megszabadulásért. R 2 SZC.

S Zeretem és áldom az UR Istent,
Mert meghallgatá az én bezedemet,
Könyörgésemre hajtá kegyes fülét,
Kiért imádom ötten naponként.

2 Midőn az halál környűlvön engem,
Es tsak-nem föornyű kötelibe ejte,
Pokolnak kinja engem rettegettete,
Nagy vólt bánatom és nagy sérelmem.

3 Segítségül hívám az UR nevét,
Tartsd meg lelkemet: 's ottan mesegíte.
Az UR hiv, igaz, és nagy ő jó kedve,
Ő megörzi az együgyűeket.

4 Mikor én nagy nyavalyában vólnék,
Ottan megmenté nyomorúlt életem:
Légy tsendességben te azért én lelkem,
Látván segedelmit felségének.

5 Te megmentél az haláltól engem,
Szemem sírástól, lábamat eséstől:
Az élők földén járok föünetlenül
A' te föined előtt én Istenem.

6 Hittem Istenben, mikor így föölök,
En föegény lelkem vala nagy inségben,
Es ezt mondám félelmes föetségben:
Hífüem hazugok minden emberek!

7 Mit adjak az URnak jó-tétiért?
Az hálá-adó pohárt én felvéfüem,
Es az UR jó-téteményit hirdetem,
Szent nevét áldom segítségiért.

8 Fogadásom az egész nép előtt
Hálá-adással megadom nékie.
Az hiveknek halálok (minden hidgye)
Drágalátos az UR föeme előtt.

9 Imádlak téged Idvezitömet,

Ki engem válaftál szegény szolgádnak,
Fia lévén szolgáló leányodnak,
Feloldozád minden kötelimet.

10 Aldozom néked hálá-adással,
Nevedet minden nép előtt hirdetem:
Es a' melly fogadást azelőtt tőtem,
Megállom minden előtt vigsággal.

11 A' te Háznak ö pitvariban
Es egész Jérusálemben tisztellek:
Velem együtt az URat ditsérjétek,
Mondjatok Alleluját mindnyájan.

CXVII. SOLTAR.

Intések minden népeknek Isten ditséretire.

A Z URat minden nemzetek
Ditsérjétek minden népek;
Mert nagy az ő kegyessége,
Kit rajtunk megerősíte,
Es megmarad igazsága
Mind örökké, Alleluja.

CXVIII. SOLTAR. a' 66 nótájára.

Tanúság a' Dávid és Christus országáról.

A Djatok hálákat az URnak,
Mert nagy az ő kegyessége,
Es nagy volta szent irgalmának
Megmarad most és örökké.

Izrael bátorsággal mondjad,
 Hogy megáll kegyelmessége,
 Irgalmas vóltáról azt valljad,
 Hogy megmarad mind örökké.

2 Mondjad bizvást Aronnak háza,
 Hogy az URnak ő jó kedve,
 Es megmarad irgalmassága
 Most és örökkön örökké.

Isten-félők mondjátok mostan,
 Hogy az URnak kegyessége
 Megmarad ő tellyes vóltában,
 Ettől fogva mind örökké.

3 Az URhoz én nagy inségemben
 Könyörögvén felkiálték.
 Es meghallgata kérésemben,
 Tőle segedelmet nyerék.

Az UR Isten vagyok én velem,
 Es tőlem másuvá nem tér;
 Hát kitől kelljen nékem félnem?
 Mit ártson nékem az ember?

4 Jelen vagyok velem az Isten,
 Es a' kik jómnak örülnek:
 Megvetem őket, félen nézvén,
 A' kik engemet gyűlölnék.

Sokkal jobb az Istenben bizni,
 Hogy-nem valamelly emberben,
 Sokkal jobb benne remélni,
 Hogy-nem a' Fejedelmekben.

5 Környül-vötenek a' pogányok,
 De az UR nevében bizom,
 Es olly jó reménségben vagyok,
 Hogy őket mind el-levágom:

Mint a' méhek környül-vötenek,

De őket elverem menten,
Vélek együtt oda lez nevek,
Mint azzú tövis a' tűzben.

6 Köröskörnyül fogtak engemet,
Es kerengnek környülöttem;
De én reménlem Istenemet,
Hogy őket én mind elvežtem.

Te ellenség én rám támadál,
Es meg akarál ejteni;
De tsak híjába munkálódál,
Mert éltemet Isten örzi.

7 Az UR énnékem erősségem,
Es én ő róla éneklek,
Tsak ő énnékem segedelmem,
Es én ő benne reménlek.

Az hivek vígan énekelnek
Az ő hajlékjokban éllel;
Mert jobb-keze az UR Istennek
Nagy erős dolgokat mivel.

8 Az UR megmútatja hatalmát,
Jóbb karját ha felemeli,
Es tselekedik nagy dolgokat,
Kiket nyilván kell ditsérni.

En ellenségim megértsétek
Hogy az én dolgom ilyetén,
Hogy én meg nem halok, de élek
Az UR dolgait hirdetvén.

9 Az UR megbüntete engemet,
Es igen megostoroza,
De nem akará elvežtemet,
Es az halálnak nem ada.

Nyíllátok-meg azért kapuit
Az igazság Templomának,

264 CXVIII. SOLTAR.

Hogy bémenvén, nagy ditsőségit
Ditsérhessem a' nagy URnak.

10 Mert tsak ez kapuja az URnak,
Kin a' hivek el-bémennek,
Kik felnyitnak tsak azoknak
A' kik igasságban élnek.

Ditsérlek téged énekekben,
Hogy engemet megalázál,
De ismét felvövél kegyesen,
Es engem megőzabadítál.

11 Ez Kő, a' kit az Ház-építők
Ítélték megvetendőnek,
Az épületben úgy helyheték,
Feje lön a' fejeletnek.

Ez pedig az UR Istentől lőtt,
A' ki ezt ilyen rendelte:
E' dolognak feneink előtt
Tsudálatos hozzá, vége.

12 E' jeles napot ő magának
Készítette az UR Isten,
Azért e' nap jelen vóltának
Vigadjunk, minden örvendjen.

URam, kérlek, hogy megőrizzed
E' te Királyodat mostan,
Birjad és fereintséssé tegyed
Mindennémű dolgaiban.

13 Aldott a' ki az UR nevében
Eljöve nagy ditsóséggel;
Aldunk ditsérünk egyetemben
Az URnak háza-népével.

Erős az Isten, a' ki minket
Igyen megvilágosíta.
A' feláldozandó ökröket

Köszök az óltár éarvára.

14 Te vagy az én erős Istenem,
Téged örökké tisztellek,
Te vagy jó Istenem énnékem,
Kit én küntelen ditsérek.

Adjatok hálát e' nagy URnak,
Mert nagy az ő kegyeslége,
Es nagy vólta ézent irgalmának,
Megmarad most és örökké.

CXIX. SOLTAR.

Tudomány az Istennek a' ézent írásban fog-
laltatott igéjéről, és ézent törvényéről.

1. N Aleph 1.

A Z olly emberek nyilván bóldogok,

A' kik igazsággal járnak élteken,

Isten törvényire vagyon gondjok,

Es az ézerint élnek minden időben:

A' kik ézent bizonyságit megörzik,

Es az Istent ézivek ézerint keresik.

2 Bóldogok azokis, mondom nyilván,
A' kik hamisságot nem tselekeleznek,
De mindenkor az UR útáiban
Járnak, és ézent ártatlanságban élnek.
Meghagytad hogy parantsolatidat
Jól megörizzük minden mondásidat.

R 5

3 Vajha

3 Vajha én olly bódoggá lehetnék,
Hogy járhatnék a' te ſzent útaidban,
Es engedhetnék ſzent törvényednek:
Ha nézhetném törvényedet valóban,
Es azt ſzivemben bizorrryál hinném,
Hogy ſoha ſemmi ſégyenbe ne esném.

4 Hálát adok néked tellyes ſzivbül,
Hogy megtanítáſz te ítéletidre,
Mellyek tiſzták minden hiba nélkül:
Megtartom, és gondom leſz törvényedre;
De kérlek téged, óh én Iſtenem,
Hogy ſoha örökké ne hagyj-el engem.

5 Beth. 2.

BEſzéld-meg mit tegyenek az ifjak,
Hogy ők élheſſenek feddhetetlenül,
Szent igéd ſzerint útokat ſzabják:
En téged kerettelek ſzüntelenül,
Kérlek UR Iſten tellyes ſzivemből
Ne hagyj eltévelyednem törvényedről.

6 A' te igédet rejtem ſzivemben,
Hogy ſemmi bünnel ne bántsalak téged,
De megmaradjak te öſvényedben:
Minden dolgomban megtartó törvényed;
Aldott Iſten taníts-meg engemet,
Hogy igazán értsem rendeléſedet.

7 Itéletedet én ajakimmal,
Es a' te ſzádnak ő kegyes beſzédét
Előſzámlálom hálá-adáſſal,
Kötéſeddel vigáſztalom ſzivemet,
Bizorrryágidon örvendez lelke,
Kik gazdagságnál kedvesbek énnékem.

8 Szüntelen gyönyörűségem nékem
Vagyon tsak a' te parantsolatidban,

Te útaidat gyakran említem,
 Hogy meg ne essem valaha azokban:
 Szent igazságodban minden kedvem,
 Es a' te igédet el nem felejtém.

9   Gimel. 3.

CSelekedd ezt szolgáladdal kegyesen,
 Hogy én élhessek tovább e' világban,
 Es szent igédet megtartsam híven,
 En fellemeimet nyisd-meg világosan,
 Hogy a' te törvényed megtekintsem,
 Es annak tsudáit e'zembe vegyem.

10 Miglen én e' földön járok-kelek,
 Ne rejtse el tőlem parantsolatidat,
 Mert kívánság miatt elepedek:
 Igen ohajtom szent igazságodat,
 A' te ítélétedhez élvemben
 Nagy kívánságom vólt minden időben.

11 URam a' kevélyeket megrontod,
 Atkoztak, és nagy büntetésre méltók,
 A' kik megvetik parantsolatod'.
 Fordúljon-el rólam ő gyalázatjok,
 Kik csak azért gyaláznak szolgálodat,
 Hogy megörzöm a' te bizonyosságidat.

12 A' Fejedelmek én reám törnek
 Midőn özvegyülnek; de a' te szolgálád
 Szentségét nézi ítélétednek,
 A' melly én élvemnek nagy örömet ad,
 Bizonyosságid nekem vigaságim,
 Es minden dolgomban tanács adóim.

13   Daleth. 4.

DE lám a' porban hever életem,
 Mintha majd vitetném a' koporsóba;
 Eleéz-meg szent igéd szerint engem.
 Mi-

Midön útaimat elő-Éámlálván
 Felkiálték, ottan meglegítél :
 Taníts-engem törvényedre jó kedvvel.

14 Add értenem parantsolatidat ;
 Es elmélkedem a' te tsudáidról ,
 Es elmémben foglalom azokat.
 Szivem keferőség miatt kibuzdúl ;
 Igérered éerint segits engem ,
 Hogy töled ismét megerősítessém.

15 Az hamis útról URam réríts-el ,
 Törvényednek vezérlj igaz útára ,
 Kin ember járhat éép tsendességgel :
 Juttás kegyesen éent igazságodra ,
 A' te ítéleted elválasztom ,
 Igasságodat éemem előtt tartom.

16 Bizonyságidra hajtom éivemet ,
 Es életem azok éerint rendelem ,
 Ments-meg éégyen vallástól engemet ;
 Ha megtartatik ákalad én éivem ,
 Parantsolatidra leé nagy gondom ,
 Es vig örömmel azokat megfutom.

17   7   He. 5.

EN ístenem taníts útaidra ,   (jek,
 Hogy éent törvényedre gondot visel-
 Es azokat megtartsam mindenha.

Adj értelmet, igazgás URam, kérlek ,
 Hogy törvényedet örizzem híven ,
 Es megtartsam mindenkör én éivemben.

18 Igazgás, vezérlj, hogy ne vétkezzem,
 Mútasd-meg parantsolatid ösvényét ,
 Mert azokban igen gyönyörködöm.
 Te rendelésedre hajtsad éivemet ,
 Nagy figyelmetes együgyűségben ,

Es engem ne hagyj esnem fösvenységben.

19 Fordítsad-el az én fêmeimet ,
Hogy hijába-valókat ne nézzenek:

A' te útdban éltess engemet.

Szolgáddal láttasd fzent igéretednek

Bétöltését, a' ki téged tisztel ,

Es mindenkor fél alázatos fivvel.

20 Végy-el rólam minden gyalázatot ,

A' kitől énigen félek , rettegek.

Jók a' te ösvényid , és azokat

En megtanúlni igen örvendezek ,

Törvényedben gyönyörködik fivem ,

Igaffágodban éltess URam engem.

21 1 Vau. 6.

FOrdúljon hozzám URam kegyelmed,

Segedelmedet adjad hogy láthassam ,

Igéretedből velem ezt tegyed ,

Hogy fájokat azoknak bédughassam ,

A' kik engemet gyaláznak főrnyen ,

Mert bizom a' te fzent igéretedben.

22 Igaz igédet ne vedd-el tőlem ,

Hogy az mindenkor légyen az én fámiban,

Szerzésedben vagyon reménségem ,

Te törvényedet fivemben foglalván :

Es azt megtartom én minden módon ,

Az fzerint élvén most és mindenkoron.

23 Szüntelen járok én nagy örömmel ,

Mert te parantsolatidat követem ,

Szivem mindenkor azokra fémlel.

A' Királyok előtt bizvást beféllem

A' te bizonyságidat , mellyektől

Meg nem rettenek , nem félek fégyentől.

24 Gyönyörködöm a' te törvényedben,

Min-

Minden parantsolatidat ismeretem,
 Mindenek felett egész éltemben.
 Az én kezeimet én felemelem
 A' te kedves parantsolatidra,
 Es én azokról beszélek mindenha.

25   i   Zain. 7.

Gondold-meg azt, és jusson eszedbe,
 A' mit szolgáltnak egyfőrt megigértél
 Jó reménységet adván szívembe :
 Minden inségben vagyok bátor szívvel,
 Mert a' te főt beszéded engemet
 Megujjit, és elvézi sérelmemet.

26 A' kevély népek tsúfolnak engem
 Es nevetnek ; de nem gondolok vélek,
 Hogy törvényedet azért megvetném :
 De a' te ítéletidre tekintek,
 Mellyeknek tisztaságát jól tudom,
 Es magamat azokkal vigasztalom.

27 Es miként az istentelen népek ;
 Kik elszakadtak a' te törvényedtől,
 Gondololatimnak nagy búttéreznek ;
 Azonképen én a' te szerzésidről
 Eneklettem én nagy örömben,
 Az én bújdosásimnak minden helyén.

28 Seméjjel, sem nappal meg nem szűnöm
 A' te nevedről gyakran emlekezni.
 A' te parantsolatod' keresem,
 Főképen erre szoktam vágyakozni :
 Minden előtt magamban eléántam,
 Hogy a' te törvényedet én megtartsam.

29   n   Cheth. 8.

Hízem te vagy az én örökségem,
 Tellyes erőmmel azért azon lélek
 Hogy

Hogy a' te igédet megörizzem.

A' te színed előtt szívből könyörgök ,
Kegyelmezz-meg UR Isten énnékem ,
Mert szent ígéreted vigasztal engem.

30 Jól meggondolom az én útamat ,
Hogy a' jó útról el ne tévelyedjem ,
Arra vezérlem minden gondomat ,
Bizonyosággal lábaim térítem ,
Igen lietek , nem késsem semmit ,
Hogy megtarthassam szent parantsolatid.

31 Megfoztottak az istentelenek ,
Elpusztítának, de mindazonáltal
Tőlem törvényid nem felejtetnek :
Még éjfélkor felkelek vigasággal ,
Es tégedet dicsérlek , és áldlak ,
Ítéletiért szent igazságodnak.

32 Az olly népekhez adom magamat ,
A' kik téged félnek, és reád néznek ,
Es megtartják parantsolatidat.
Bövségével te kegyelmességednek
Teljes e' világ, azért én URam,
Szent törvényedre töled taníttassam.

33 Teth. 9.

IMé szegény szolgáddal sok jót töl ,
Szent ígéreted szerint megsegítél ,
Kin mostis örvendek teljes szívvel :
Taníts, és áldj engem jó értelemmel ,
Engedd nékem szent esméretedet ,
Mert én igaznak tartom törvényedet.

34 Minekelőtte megbüntettetném ,
Az igaz utat elvétettem vala ;
Most életem igédhez rendelem ,
Nagy szorgalmatozással nézek arra :

URam

URam jó-kedvű vagy, és irgalmas,
Azért érzésedre engemet oktas.

35 A' kevélyek rólam hamisságot
Kölnék, de én a' te ént törvényedet
Megőrizem parantsolatidot.

Kövér az ő zivék és el-feldüllyedt,
En pedig a' te ént törvényedben
Gyönyörködöm én tellyes életemben.

36 Jómra lőtt nékem, hogy megalázál,
Hogy megtanúlnám a' te törvényedet,
Kin igyekezem nagy ohajtással:
Aranyt, ezüstöt, és egyéb effélét,
Kit az emberek nagyra betsülnek,
Törvényedhez képest tartok semminék.

37 ' Jod. 10

KEzeiddel formáltál engemet,
Taníts-meg azért parantsolatidra,
Hogy tudjá törvényednek értelmét;
Es ezen indúlnak nagy vigaságra
Az Isten-félők, látván e' dolgot,
Hogy igédben vetem bizodalmamot.

38 Igaz vagy URam ítéletidben,
Tudom hogy senkit nem büntetiz méltatlá,
Engem is méltán büntetiz ekképen.
Kérlek tselekedjed ezt irgalmadban,
Hogy én megvigasztaltassam megint,
Szolgádnak mondott ígéreted szerint.

39 Nagy irgalmadat mutasd-meg nékem,
Hogy éljek, mert tsak a' te törvényedben
Vagyom minden én gyönyörűségem.
A' kevélyek essenek légyenségekben,
Kik engem hamis okkal terhelnek,
De én a' te törvényedről beszéllek.

40 Térjenek hozzám mostan mindenek,
 Kik téged félnek, törvényed tisztelik,
 És a' te bizonyosságidnak híznak.
 Tízta én fivem, el sem tévelyedik,
 De megtartja parantsolatidot,
 Hogy ne valljak szégyent, se gyalázatot.

41   2   Caph. 11.

L Elkem elfogy nagy kívánságában,
 Midőn várom a' te segedelmedet,
 Bizván igédnek fogadásában.

Ugyan elfáraztom az én izmemet
 Nagy várakozás miatt, így szólván:
 Mikor vigasztaléz meg engem valóban?

42 Noha én tsak-nem hasonló vagyok
 A' füstön eláztott fáraz tömlöhöz,
 Szerzésidre mégis gondot tartok. (hez)
 Miglen kell várnom, mikor látz ügyem-
 Mig halaztod-el ítéletedet,
 És ha bünteted-meg ellenségimet?

43 A' kevélyek, kik szent törvényedet
 Megvetik, titkon nékem vermet ásnak;
 De ha tekintjük szent szerzésidet,
 Minden parantsolatid jók, igazak.
 Nagy méltatlanúl kergetnek engem,
 Tarts-meg azért, és légy én segedelmem.

44 Tsak-nem elvezénének ők engemet,
 És majd ugyan eltörlének e' földről,
 Még sem hagyom-el szent törvényedet.
 Tartsd-meg életemet kegyességedből,
 Hogy meg tartsam felséged kötésit,
 És megőrizzem szádak bizonyosságit!

45 Lamed. 12.

MInd örökké URam a' te igéd
Megáll, és megtart a' magas
mennyeekben,

Azonképen Isteni hűséged
Megmarad örökké minden időben,
Mint ez alsó föld, kit te fundáltál,
Ki az ő helyében mindenkor megáll.

46 Mind ma és mind örökké megállnak,
A' miket te rend szerint teremtetél,
Es tenéked mindenek szolgálnak.
Hogyha magamat a' te törvényeddel
Nem vigasztaltam volna, már régen
Elvesztém volna én nagy inségemben.

47 Nem felejttem el szent törvényedet,
Es gondot tartok parantsolatidra,
Mert te azokban éltetf engemet;
Tekints URam kegyelmesen szolgádra,
Légy segítségem, mert tiéd vagyok,
Es törvényednek őrzésére vágyok.

48 Az istentelenek reám titkon
Intselkednek és törnek életemre;
En elmélkedem bizonyságidon:
Es minden dolgot ha megnézek végre,
Látom hogy mindenek elmulandók;
De a' te törvényid megmaradandók.

49 D Mem. 13.

NAgy szerelmé vagyon törvényedhez,
Mellyről napóként örömet becéllek
Mert ez nekem vig örömet szerez:
Te parantsolatid bõltsebbé téznek
Engemet minden ellenségimnél,
Mert örökké tölem nem távoznak el.

50 Tudósb vagyok én Tanítóimnál,
A' mellyeket nagy böltseknek tart minden,
Mert bizonyságod elmémben megáll:
Még a' véneknélis böltsebb vagyok én,
Mert törvényed szemem előtt tartom,
Es elmémet attól el nem fordítom.

51 Minden hamis útat elkerülök,
Hogy lábam ne járjon gonosz ösvényen;
Igéd megtartásának örülök,
Ítéletedet tekintem büntelen,
Azoktól soha el nem távozom,
Kik által én te töled tanittatom.

52 A' te beűéded édes és drága,
Még a' méznélis édesb az én számban,
Kimondhatatlan gyönyörű volta:
Igédben van böltéségem fundálván,
Böltéségemet abban keresem,
Az hamisságnak ösvényit gyűlölöm.

53 Nun. 14.

ORánként fáklyám nékem szent igéd,
Melly világot tart nékem útaimban,
Hogy egyenesen járjam ösvényed,
A' meilyen én járhatok bátorságban:
Megesküzőm néked, és megállom,
Hogy igazlágodnak jussát megtartom.

54 Felette igen megnyomorodtam,
Enyhíts-meg, és végy fel engem ismétlen,
A' mint nékem megigérted URam.
Az áldozat, kit szájam néked tézen,
Kérlek hogy légyen kedves te nálad,
Es ítéletedet tudtomra adjad.

55 Halálos veszélyben forog lelkem,
Ugy hogy markomban hordozom életemet,

Szent törvényedet még sem felejttem :
 Az hitlenek, kik gyalázzák nevedet,
 Tört vetnek nékem mindenütt füllel,
 Szent Szerzsidről még sem távozo-m-el.

56 Bizonyságidat örököül birom,
 És azokat tartom drága kintsemnek,
 Azokban lez minden vigaságom,
 Szivemet hajtom a' te törvényednek
 Megtartására minden időben,
 És azokat megörzöm mind végiglen.

57 D Samech. 15.

O Sztönösen gyűlölöm azokat, (nák;
 A' kik mindékör tsak gonozt gödol-
 De Szeretem parantsolatidat,
 És tsak tégedet tartlak oltalmomnak,
 Igéretedben van reménségem,
 A' te Szerint igéd megvigasztal engem.

58 Gonoz-tévök menjetek-el tölem,
 Mert én azt mind megakarom tartani,
 A' mit az Isten parantsol nékem.
 Igéd Szerint fies engem táplálni,
 Hogy élhessek, segits-meg UR Isten,
 Ne Szerenyüljek-meg reménségemben.

59 Légy gyámolom, adj jó egészleget,
 Ugy lézen énnékem kedves törvényed,
 Abban keresem én örömömet.
 Az ollyakat te mind a' földhöz vered,
 Kik elhajlanak igazságodtúl,
 És minden dolgokban járnak álnokúl.

60 Gonozokat te elvetz e' földről,
 Mint a' falakat, vagy értznek Szeremetét.
 Bizonyságidat Szeretem Szeréből,
 Szivem félelmében előted rezket,

Testem elrepedt nagy rettezésben,
A' te kemény ítéletedre nézvén.

61   y   Ain. 16.

P Erpatvar nintsen nékem kedvemben,
Igaz ítéletet télek mindennek,
Ne adj azért azoknak kezekben,
A' kik engemet üntelen kergetnek;
Szolgádat minden jóra vezérljed,
Es a' kevélyek ellen védelmezzed.

62 Az én fêmeim elfogyatkoztak,
Ugy nézik és várják segedelmedet,
Ígédnek igazságát ohajtják;
Ne késsél URam, segíts-meg engemet,
Szegény szolgáddal tégy kegyelmesen,
Taníts ígédre, oktass törvényedben.

63 Szolgád vagyok, adj értelmet neké,
Hogy érthessék a' te bizonyosságodat,
Es jó értelmében gyönyörködjem:
Ideje URam hogy látsd dolgodat,
Mert nints már helye az igazságnak,
A' te törvényid mind hátra hagyatnak.

64 Azért a' te parantsolatidat
A' tizta aranynál inkább szeretem,
Mindennél fellyebb tartom azokat,
Eletemet azok szerint rendelem,
Mert igaznak tartom mindenképen,
Az hamis ösvényt gyűlölöm erősen.

65   d   Pe. 17.

R Akvák bizonyosságid nagy tudákkal,
Hogy azért megtarthassák én szívemben
Azon igyekezem buzgósággal:
A' te ígéd, ha kik vezik ezekben,
Sötét sziveket megvilágosít,

Együgyűeket böltseségre tanít.

66 Felfoházkodom gyakran én számmal,
Mert én azt nagy éivem éerint kívánom,
Hogy törvényedet értsem bizonynyal;
Tekints reám, éinedet engedd látnom,
Irgalmazz nekem, lám nagy jó kedved
Azokhoz, a' kik éeretik éent neved.

67 Szent igédben vezérlied útamat,
Es örizz-meg engem az hamisflágtól,
Hogy az rajtam ne vegyen hatalmat:
Ments-meg a' népnek nyomorgatásától,
Hogy örömmel törvényedet nézzem,
Es parantsolatidat megörizzem.

68 Világosítsd ortzádat éolgádön,
Es taníts-meg, hogy én jól meggondoljam
Szerzéled engem mire tanítson.
Könyhúllatásom éememből kifolyam
Mint a' patak, azért hogy a' népek
Betsületet nem téznek törvényednek.

69 Y Tzade. 18.

SUmma éerint URam te igaz vagy
Mindennémli te tselekedetedben,
Itéletednek igazflága nagy:

Igazflagodat vehetik ezekben,
Bizonyságidat a' kik megnézik,
Es parantsolatidat megörizik.

70 Megöl a' bu nagy indulatomban,
Midön tekintem a' te éent igédet,
Hogy az ellenség tsúfolja bátran,
Es elfelejti minden beéédidet.
A' te éentigéd igen lép tiéza,
Szolgád azért éereti és megtartja.

71 En kitsiny és megvetetett vagyok,

De

De még sem felejttem-el törvényedet,
Sőt mindenütt arra gondot tartok :
Szent igazságidnak nem látják végét,
Mert ők mind örökké megmaradnak,
Törvényed, törvénye az igazságnak.

72 En kergettetem, vagyok inségben,
De nem gondolván semmi nyavalyámmal,
Gyönyörködöm a' te törvényedben :
A' te igazságod örökké megáll,
Mellyet nékem jelents-meg kegyesen,
Es bátorságos lézek életemben.

73 P Koph. 19.

TEllyes élvből hozzád esedezem,
URā hallgass-meg engē kegyelmese,
Hogy rendelésedet megörizzem :

Kérlek szabadíts-meg engem UR Isten,
Es legottan igyekezem azon,
Hogy bizonyságid megtartsam jó módon.

74 Gyakorta reggel virradta előtt
Te hozzád könyörgésemben kiáltok,
Igédben vervén reménységemet :
Előbb hogy-nem elmennek a' virraftók,
Az én fêmeim vigyáznak, néznek,
Es a' te ízent ígédre elmélkednek.

75 Kegyeslégedért halld-meg beűédem,
Tartsd-meg életemet igazságodból,
Hadd vidámúljon-meg az én élvem ;
Mert a' sok hitetlen nép reám tódúl,
Es engem szertelen sanyargatnak,
De a' te törvényidről távol vagynak.

76 De te én hozzám URam közel vagy,
Es benned bizom én minden időben :
Szent törvényidnek igazsága nagy,

Bizonyságid fundáltattak ekképen,
Hogy örökké megmaradnak, tudom,
Es jól értem, azért nyilván kimondom.

77

7

Resch. 20.

VEdd ezedbe én nagy inségemet,
Es én nyavalyáimból szabadíts-meg,
Mert nem felejttem-el törvényedet,
Fogadd-fel ügyemet, és védelmezz-meg,
Megtekintvén szent ígéretedet,
Az halál ellen tartsd-meg életemet.

78 A' gonoszoktól (minden meghidgye)
Segédség, és idveffég, távol vagyom,
Mert ők nem néznek szent szerzésidre.
Szent irgalmasságod nagy mindenkoron;
URam tarts-meg engemet, hogy éljek
Igaflága szerint ítéletednek.

79 Bizonyságidat én nem hagyom-el,
Noha én reám nagy sok népek törnek,
Kik gyűlölnék, és kergetnek féllél.
Oh melly sérelmes ez az én éivemnek,
Hogy ellenségi az igaflágnak
A' te igéddel semmit nem gondolnak.

80 Parantsolatidat én szeretem,
Es soha el nem távozom azoktól:
Kegyességedből tartsd-meg életem.
Te igaz bezeded mindent felül mül,
Szent ítéleti igaflágodnak
Mostan és mind örökké megmaradnak.

81

w

Schin. 21.

Uznék kergetnek a' Fejedelmek,
Noha semmit senkinek nem véteték:
Szent igédtől éivemben reutegék,
De ígéretedben örvendez lelkem,

Mint

Mint a' ki talál nagy gazdag prédát,
Avagy mint a' ki nyer sok drága marhát.

82 Az hazugságot igen gyűlölöm,
Semmit e' földön inkább nem utálok;

De a' te törvényedet szeretem:
Igasságodon olly igen vigadok,
Es meggondolván ítéletedet,
Naponként hétszer ditsérlek tégedet.

83 Nagy békeflégek vagyon azoknak,
A' kik szeretik a' te törvényedet,
Semmi veszélyben ök nem akadnak.

Várom URam a' te idvességedet,
Abban forgatom minden gondomat,
Hogy tselekedjem parantsolatidat.

84 Bizonyságidra gondot tart lelkiem,
Mert én olly igen szeretem azokat,
Es értsak azokban gyönyörködöm,
Bizonyságidban gyakorlom magamat:
Előtted vagyon minden életem,
Nitsen elrejtve tőled én ösvényem.

85 Thau. 22.

Z Engö kiáltásom jusson hozzád,
Es igasságodat adjad értenem,
A' mint űzent igédben felfogadtad;
Jusson elődbe én esedezésem,
Szabadíts-meg minden inségemből,
A' te régen tött űzent ígéretedből.

86 Ha én megtanúlom űzerzésedet,
Az én ajakimmal ditsérlek téged,
Nyelvem hirdeti te űzent igédet:
Mert minden törvényed és ígéreted
Merő hűség, és tiszta igasság,
Kiben nem találtatik semmi hűség.

87 Ments-meg URam engem kezeiddel,
 Es légy erős segedelmem énnékem,
 Mert törvényedet ízeretem ziv vel,
 Idvezítésedet várom Istenem,
 Kiben vetetem reménségemet,
 Mert igen kedvellem ízent törvényedet.

88 Eltét tsak azért kívánja lelkem,
 Hogy ő tégedet UKam ditsérhesen,
 Itéleted légyen segítségem.
 Mintegy elvezet juh úgy bújdosom én;
 URam keress-meg engem foigádat,
 'S nem felejtsem-el parantsolatidat.

CXX. SOLTAR.

Könyörgése Dávidnak rágalmazói ellen.

EN az UK Istenhez kiálték,
 Mikoron nagy inségben valek,
 Es bé nem dugá az ő fület.
 URam hallgasd-meg kérésemet,
 A' népeknek hazug íájoktól
 Hamis nyelvek gyalázatjától
 Eletemet e' vezélytől
 Tartsd-meg kegyelmességedből.

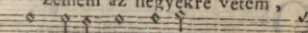
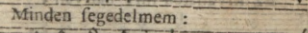
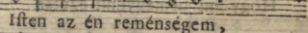
2 Vallyon a' te tséltfapó nyelved
 Mitsoda hažnot ad tenéked?
 De minémü jó dolgot tehet,
 Hazudozásával mit nyerhet?
 Szintén mint a' nyil a' kézivben,
 Kit a' vitéz megvon kezében,
 A' melly éget olly sebeseu,
 Mint tűz a' fenyő tövisben.

3 Oh melly igen nehéz énnékem
 Ez itt lakásom és életem,
 A' Mésékiták fātorában,
 A' Kédáriták hajlékában!
 En ezen olly igen kesergek,
 Hogy kik békefséget gyűlölnék,
 Azoknál kell sokkal laknom,
 Kik között nagy én bánatom.

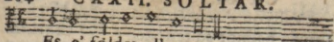
4 En mind tsak békefséget ízoltam,
 Háborgástól magamat ódtam,
 De ez nem teszük önékiek,
 Tsak had és hartz kell ő kedveknek.

CXXI. SOLTAR.

Tanúság az Istennek őrzéséről és őltalmáról

S
 Zemem az hegyekre vetem,

 Mert felül van nékem

 Minden segedelmem:

 Isten az én reménségem,

 Ki az eget formálta, S; Es

Es e' földet alkotta.

2 Lábadd botlani nem hagyja,

Es a' ki rád vigyáz

Nem funnyadozik az:

Izraelt hozzá fogadja,

Mert az nem aluzik-el,

De rájok gondot visel.

3 Az UR téged megőrizzen,

Kezét rád terjeztvén

Arnyékkal befedjen;

Hogy a' Nap ő hévségében,

Néked ne ártson éjjel

Az Hóld az ő fényével.

4 Az UR őrizze örökké

Lelkedet esettől,

Mentsse-meg vezélytől:

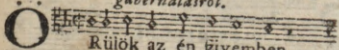
Az UR hiven megőrizze

A' te kimenésedet,

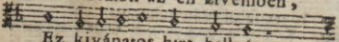
Es te bėjövéseidet.

CXXII. SOLTAR.

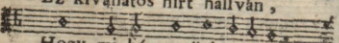
*Tanúság az Isteni Szolgálatról és a' világi
gubernálásról.*

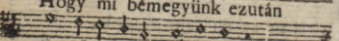
Rülök az én szívemben,

Ez kívánatos hirt hallván,

Hogy mi bémegyünk ezután

Az Isten lakó-helyében,

Jerusalem kapuidban

Mi lábainkkal megállván :

A' Jerusalem jól megépült

Sok ékes épületekkel,

Holott szép polgári renddel

Mindenféle nemzet egybe-gyült.

2 Az URnak minden nemzete,

Mint meghagyta Izraelnek,

Gyűljenek Jerusálembe,

Es ott az Istent dicsérjék:

A' Éékek ott tétetnek-fel,

Kiken Dávid háza itél,

Es ott az igazság lakozik.

KérjeteK jót e' városnak,

Békeffég légyen azoknak,

Kik e' várost tisztán űzeretik.

3 Légyen te köfalaidban

Tsendesség és jó békeffég,

A' köffég közt egyenesség,

Jó űzerentse házaidban.

Az én atyámfiáért,

Es ott lakó feleimért

Adjon Isten jó békefféget,

Szentségiért én ez helynek,

Melly űzerzetett az Istennek,

Minden jót kívánok tenéked.

SO Ló

286 CXXIII. SOLTAR.

*Könyörög az Izrael népe a' szabadulásért.***T** E hozzád űemeimer UR Isten

Emelem az égben ,

Mint űolgának űemei nyitva vagynak ,

Es az Urra vigyáznak ,

Mint űolgáló-leány ő Aűzönyára

Tekint minden órába :

Ugy néznek űemeink az Istenre

Es ő kegyelmére.

2 Kegyelmezz URam, kegyelmezz né-

Mert nints betsületünk , (küünk,

Minden olly űertelenül gyaláz minket ,

Kinél fellyebb nem lehet:

Kevély népek minket űörnyen nevetnek,

Rajtunk tsufságot űznek ,

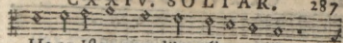
Negédes űókkal úgy nevettetünk ,

Kikkel eltölt lelkünk.

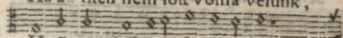
CXXIV. SOLTAR.

*Háladás a' megszabadításért.***A** 2 Izrael ezt nyilván mondhatja :

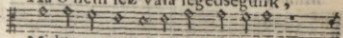
Ha

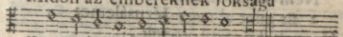
Ha az Isten nem lött volna velünk,

Ha ő nem lez vala segítségünk,

Midőn az embereknek foksága

Kegyetlenül támadá ellenünk;

2 Elnyelnek vala ök elevenen,

Ugy reánk gerjedt vala haragjok:

Minket tellyesléggel a' nagy habok

Vizzel elborítanak vala zörnyen,

Ránk omlanak vala nagy patakok.

3 A' nagy árviz reánk rohan vala

Es elnyeli vala életünket:

Ditséret Istennek, hogy ő minket

Az ő fogóktól megzabadíta,

Hogy ök meg ne ennének bennünket.

4 Miképen elzalat a' madárka

A' madarász töriből, akképen

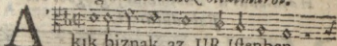
Megzabadulánk, a' tört elzégvén.

Mert életünknek az UR óltalma,

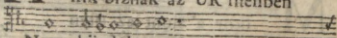
Ki mennyet földet teremte böltsen.

CXXV. SOLTAR.

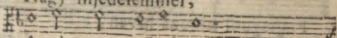
Tanúság az Istennek óltalmáról.

kik biznak az UR Istenben

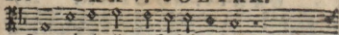

Nagy híjedelemmel,

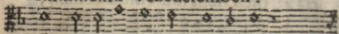

Azok nem veznek-el

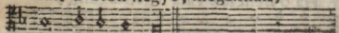
Scm-

Semminémü vezedelemben :

Mint a' Sion hegye, megállnak,

Nem ingadoznak.

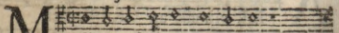
2 Es mint a' nagy Jérusálemet
Hegyek környül-vőtek,
Es nagy kerítések;
Akképen Isten az ő népét
Es ő hiveit környül-vézi
Es megőrizi.

3 Mert az övéit ő nem hagyja
Az hamis kezében,
Es semmi inségben;
Hogy kiki ő magát megójjja,
Hogy az hitlen népekkel egybe
Ne essék bünbe.

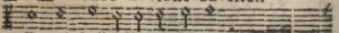
4 Jelen vagyon a' jó szívűkkel,
De az hitleneket,
Es ő ösvényeket
Elhagyja a' gonosz-tévőkkel;
De Izraelnek békeséget
Ad tsendességet.

CXXVI. SOLTAR.

*Hála-adás a' Babilóniai fogságból való
Babadulásért.*

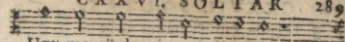

lkor a' Siont az Isten

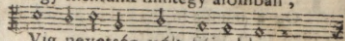

Fogságból kihozá hiven,

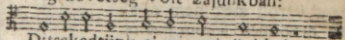
CXXVI. SOLTAR 289

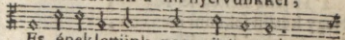
Ugy mentünk mintegy álomban,

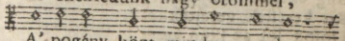
Vig nevetség vőlt zájunkban:

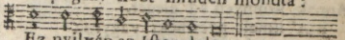
Ditsekedtünk a' mi nyelvünkkel,

Es éneklettünk nagy örömmel,

A' pogány közt minden mondta:

Ez nyilván az Isten dolga.

2 Az UR mutatá hatalmát,

Mivelünk tön nagy tsudákat;

Azért őt ditsérjük iten,

Örvendezzünk Éiveinkben.

Hozd-ki UR Isten a' többbitis,

Vesd végét ő fogságoknakis;

Mint az erős zugo Ééllel

Mind e' föld megzárad Ééllel.

3 A' kik nagy könnyhúllatással,

Búzáat vetnek nagy bánattal,

Aratáskor azok Ééllel

Aratnak nagy vig örömmel:

Sirva mennek-ki a' vetésre,

A' magot hintik keseregve:

De a' jó kévéket őztán

Béhordják nagy vigaságban.

CXXVII. SOLTAR. a' 117. nótáj.

Tanúság a' házi és kösségi gondviseltről.

T

HOGY-

H Ogyha ember házat épét
Isten segedelme nélkül,
Ot a' munka hijába kél:

Ha Isten nem őrzi népét
Es a' várost meg nem ójja,
Az örököknek semmi házna.

2 Hijába keltek-fel reggel,
Nagy későn fekenni menvén,
Alig éztek a' kenyérben,
Kit kerestek veréjtékkal;
Holott kit az Isten szeret
Annak könnyen ad eleget.

3 A' kinek gyermeki vagynak
Szép ajándékkal látatik,
Melly az Istentől adatik:
Kedves áldása az URnak,
A' ki láthatja magzatit,
Önnön méhének gyümölsit.

4 Oh melly drága adományok,
Hogy ez illy apró gyermekek
Ekesen felnevekednek!
Es ők zintén ollyaténok,
Mint a' nyilak a' kézivben
Az erős vitéz kezében.

5 Nyilván bódognak mondatik,
Ki bövelkedik azokkal,
Rakva ő tegze nyilakkal:
Szegyen ő rajtok nem esik,
Ha ellenség a' kapuban,
Béidézi vádolásban.

B

Oldog az ember nyilván
Ki az Istenet feli,
O útjában járván,
Osvenyit kedveli,
Mert magadat táplálod
Kezed munkájával,
Isten megáldja dolgod,
Lát jó állapottal.

2 Feleséged házadban
Mint a' élő-vezető,
Gyümölsöt szépet hozván,
Ha eljö az idő:
Meglátod gyermekidet
Te áztalod környül
Renddel, mint olaj-vezető,
Kikben éived örül.

3 Ez igen szép ajándék,
Kit az Isten enged
Az ő benne hívőknek,
A' kiket ő Izeret:
Ő megáldja éltedet
A' Sion hegyéről,

292 CXXIX. SOLTAR.

Sok jóval lát tégedet

A' Jérusálemből.

• Es végre te meglátod

Fiadnak fiait,

Izraelnek tsudálod

Nagy szép békeflégit.

CXXIX. SOLTAR.

Ditséreti az Istennek a' megszabadításért.

E N ifjúságomtól fogván engem

Sanyargattak, mondhatja az Izrael,

Régtől fogva sok bűt töveik nékem,

Még sem fogyathattak-el tellyességgel.

2 Kereztül éllel az én hátamat

Megfántották, és megfaggatták főrnnyen,

Vontanak rajtam nagy barázdákat,

Ugy hogy testemben semmi ép tag nintsen.

3 De az igazságnak jó Istene

Elfaggatá az ellenség kötelét:

Kik irégykednek Sion hegyére,

Nagy fégyenség térítse hátra őket.

4 Mint az hitván fű ollyak legyenek,

A' melly ékokott nőni az ežterhákön ;

Elaž minekelötte kinyönék,

A' kiből nintsen sohol semmi hazon.

5 Kin az arató nem talál annyit

Hogy egy marokkal valót arathatna,

Nem-hogy köthetne valami kévét,

A' kit ember ölőbe éorithatna.

6 Es

CXXX. SOLTAR.

293

6 Es a' kik itt elmennek, ne mondják:
A' kegyes Isten áldjon-meg titeket,
Aratástok legyenek záporák,
Az UR nevében áldunk benneteket.

CXXX. SOLTAR.

Könyörgés a' bűn bocsánatért.

T E hozzád tellyes szívvel

Kiáltok zűntelen

E' siralmas mélységből,

Hallgass-meg UR Isten:

Nyisd-meg te füleidet,

Midőn téged hivlak,

Tekintsd-meg én igyemet,

Mert régen ohajtlak.

2 Ha URam bűnünk űrint
Minket büntetnél-meg,
URam e' világ űrint
Ki állhatna úgy meg?
De a' te irgalmad nagy
A' téged félöken,
Es te engedelmes vagy,
Hogy ditsérjen minden.

T 3

3 En-

3 Ennékem reménségem
 Vagyon csak Istenben,
 Es bizik az én szívem
 Ő ént igéjében:
 En lelkem erős hittel
 Az URat ohajtja,
 Mint a' virraztó éjjel
 A' virradtat várja.

4 Izrael az Istenben
 Vessd reménségedet,
 Mert ént irgalma bőven
 Nagy mézse kiterjedt:
 Ő segítő mindenben,
 Hívein könyörül,
 Az Izraelt kegyesen
 Kimentí bünébül.

CXXXI. SOLTAR. a' 100. nótáj.

Tanúság az alázatosságról.

U Ram nem üz nagyra szívem,
 Szemem nem hányom magasan,
 Nem léledzem olly dolgokban,
 Kik felül haladnak engem.

2 Ha ki nem vettem szívemből
 Mindennémü kevélységet,
 Mint midőn a' kis gyermeket
 Elfogják anyja tejétől:

3 Hogyha ollyanná nem lötem,
 Mint az együgyű kis gyermek,
 Kit a' tsets mellől elvéznek,
 Bár ne kegyelmezz-meg nékem.

4 Izrael az UR Istenben
 Vessed minden reménséged,
 Megtartódnak ötet hidgyed,
 Mostan és minden időben.

Könyörgés az Istennek jelenlétéért, a' Iérusálemi Isteni szolgálatban, és kösségi igazgatásban.

Emlékezzél-meg UR Isten

Dávidról és inasiról,

Ki néked megesküvőből,

Es fogadást tett hűségben

Az URnak, kit Jakób tisztel.

2 Ezt (ügymond) én felfogadom,
Hogy bé nem megyek házamba,
Sem le nem fekszem ágyamba,
Szemeimet bé sem hunyom,
Minden álmom hátra hagyván.

3 Nyugalmam addig nem lélek,
Miglen helyet nem keresek
A' Jakób nagy Istenének,
Holott sátozt érzek szépen,
Hol ditsősége lakozzék.

4 Imé ezt nyilván hallottuk,
Hogy az Efratához néked
Kiváltképen vágyon kedved;
Az helyet mi megtaláltuk
A' mezőn az erdő mellett.

5 Mi felmegyünk e' szenthelyre,
Es te lámoly léked előtt
Meghajtjuk a' mi térdünköt;

URam kelj-fel jöjj-el ide,
Erőd ládájával együtt.

6 Igaságnak ruháiban
Papjaid felöltözzenek,
Engedj örömet kentidnek,
Kenetidet tartsd-meg bátran,
A' Dávid néked kelleffék.

7 A' Dávidnak az UR Isten
Megesküött mint szolgájának,
Es ő bizvást hihet annak:
Im a' te nemzetedből én
Székedre Királyt állatok.

8 Es oltán a' te gyermekid
Megtartják én kötéseimet
Es bizonyság-tételimet,
Es örökké a' te széked
Megülök mint örökjököt.

9 Mert a' Siont az UR Isten
Választá lakó-helyének,
Mondván: Ez hely kell kedvemnek,
Itt lakom minden időben,
Ez helye tsendességemnek.

10 En őket megelégitem,
Kenyért adok a' szegénynek,
Ruhájában idveffégnek
Papjait felöltöztetem,
Örömök lesz az hiveknek.

11 Felnevelem én egy szarvát
Az én szolgámnak Dávidnak,
Kit én felkentem magamnak,
Felkészítettem lámpását,
Hogy lássa világát annak.

12 De vizont ő ellenségit
Öltöztetem nagy fégyenben,

Midön a' koronát fején
Meglátják, és ditsöségit,
Hogy megvirágzik ékefen.

CXXXIII. SOLTAR.

Tanúság az atyafiúi egyességéről.

I Mé melly jó, és melly nagy gyönyörűség
Az Atyafiak közt az egyenellég!
Ha békével együtt laknak:
Mint a' balsam-olaj ök olyanok,
A' melly jó-ízű és igen kedves,
Kitől Aron feje nedves.

2 Mikor fejéről széllal alá tsordól,
Szakállán szép illatoson alá foly,
Végre ő szép köntöfőre:
Es mint a' harmat a' Hermon hegyre
Es a' ént Sionra lezáll szépen,
A' földet meghinti bőven.

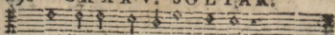
3 Mert az UR megáldja az ilyeneket,
Es önékiek ad hozzá életet,
Kinek határa nem lézen.

CXXXIV. SOLTAR.

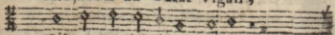
Intés az Egyházi vendékekhez.

U Rnak szolgái mindnyájan
T ; Ald.

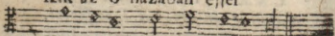

Aldjátok az URat vigan,

Kik az ő házában éjjele

Vigyázzván vagytok hűséggel,

2 Felemelvén kezeteke

Ditsérjétek Istenteket,

Sziből néki hálát adván,

Öt áldjátok minduntalan.

3 Megáldjon téged az Isten

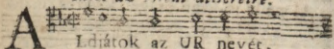
A' Sionról kegyelmesen,

Ki teremte az eget,

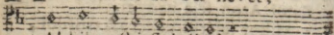
A' földet, és mindeneket.

CXXXV. SOLTAR.

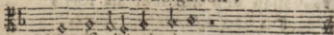
Intés az Isteni ditséretre.

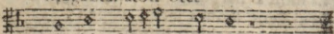
Aldjátok az UR nevét,

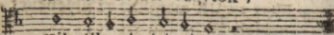
A' kik néki szolgáltok,

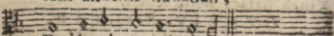
Magaültahátok őtet

Kik hív szolgái vagytok,

Kik állotok házában,

Es jártok tornácziban.

2 Ditsérjétek, mert jó ő,

Aldjátok ő fene nevét,

Mert ő igen jó kedvő;

Jó

Jákóbot mint ő népet
Izraelt elváltá
Örökévé foglalá.

3 Mert tudom hogy ez Isten
Erősb más Isteneknél,
Hatalma nagy mindenben:
Istent befedével,
A' mit akar, az égen
Megtézi, földön, vízen.

4 Ki e' világ végirül
Támaszt terhes felhőket,
A' földet hinti felül,
Midőn botsát esőket:
Szeleik rejtek helybül
Kiküldi erejébül.

5 Az első-ülötteket
Megölé Egyiptomban,
Mind barmot, és mind népet:
Nagy tsudákat mutatván,
Kin álmélkodott minden
Az Egyiptom földében.

6 Népeitől a' Faraót,
Sok nemzetet elvezte,
Sok erős Királyokat,
Amori Sichont vezte,
Es a' Bászán Orót,
A' Kanaán országot.

7 E' földet Izraelnek
Adá, mint ő népének,
Hogy örökségek lenne
Nékiek mind örökké.
URam a' te irgalmad
Mind örökké megmarad.

8 Megáll örökké neved,
 Es ént emlékezeted:
 Népedet hatalmadban
 Itéled igazságban.
 Szolgáinak az Isten
 Megkegyelmez kegyesen.

9 A' pogányok bálványi
 Ezüstből és aranyból
 Kézzele éoktak öntetni;
 Tsak semmik, bár nézd-meg jól:
 Szájokkal ök nem éólnak,
 Ö éemekkel nem látnak.

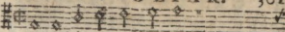
10 Nem hallanak fulökkal,
 Az ö éájok nem lehel.
 Azokhoz mind hasonlók
 Az illyen kép formálók,
 Es kiknek reménységek
 Efféle bálvány képek.

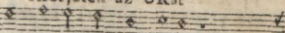
11 Az URat no ditsérjed
 Izrael háza-népe,
 Aldjad és ditsöítsed
 Aronnak nemzetsége,
 Nemzeti a' Lévinek
 Az URat ditsérjétek.

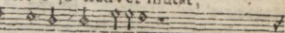
12 Kik az URat félitek,
 Szent nevét ditsérjétek,
 A' Sionról áldjátok,
 Es öt magasztaljátok,
 Az ö lakó-helyében
 A' ént Jérusálemben.

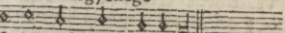
CXXXVI. SOLTAR.

*Antes az Isten ditséretire, az ö kijelentett
 ditsőségért és jó-téteményiért.*

D
 Ditsérjétek az URat

 Mert ő jó kedvet mutat,

 Es az ő kegyessége

 Megmarad mind örökké.

2 Aldjátok Istenteket,
 Isteneknek Istenét;
 Mert az ő kegyessége Megm:

3 Ditsérje őtet minden,
 Mert nagy tsudákat tézen,
 Es az ő kegyessége Megm:

4 Minden őt magasztalja,
 Mert ő Uraknak Ura; Es az:

5 Ki a' mennyet teremte,
 Es böltsen ékesíté; Mert az:

6 A' ki a' széles földet
 Szerzette a' viz felett; Es az:

7 Ki nagy szép lámpásfokot
 Fenn az égen alkotott; Es az:

8 Nappali vezérlését
 Teremtette a' Nap fényt; Es az:

9 Holdot, tsillag sereget
 Az éjtzakára szerzett; Es az:

10 Ki első-ülőiteket
 Egyiptomban elveztet; Es az:

11 Es az Izraelt végre
 Innét más helyre vitte; Es az:

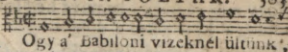
12 Az ő nagy erejével

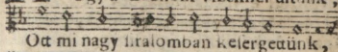
302 CXXXVI. SOLTAR.

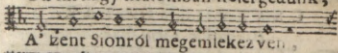
Azt tévé jobb-kezével; Es az
 13 A' veres tengert menten
 Ketté válaftá könnyen; Es az:
 14 Altal-vezeté hiven
 Izraelt a' tengeren; Es az:
 15 Faraót a' tengerbe
 Vezté népével egybe; Es az:
 ¶ 16 Népét vezérle hiven
 A' zörnyü kietlenben; Es az:
 17 A' Királyokat zéllel
 Megrontá kezeivel; Es az:
 18 Erös Fejedelmeket
 Ö megölt és elveztett; Es az:
 19 Az Amornak földébe
 Sichon Királyt elvezté; Es az:
 20 Az Og Királyt Básánban
 Megölé hatalmában; Es az:
 21 Es földöket ezeknek
 Adá az ö népének; Es az:
 22 Hogy Izrael népének
 Ott lenne örökségek; Es az:
 23 Megemlekezék rólunk
 Látván nyomorúságunk; Es az:
 24 Megmenté jó-kedvéből
 Ellenségünk kezéből; Es az:
 25 E' földön minden testet
 Táplál és bőven éltet; Es az:
 26 Aldjátok ez UR Istent
 Minden népek naponként; Mert az:

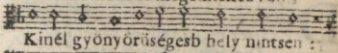
CXXXVII. SOLTAR.

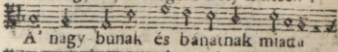
Panaß a' Babilóniai fogtságban.

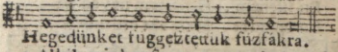
H Ogy a' Babiloni vizeknél ültünk,

 Ott mi nagy siralomban keisergetünk,

 A' kent Sionról megemlekez ven,

 Kinél gyönyörösebb hely nintsen :

 A' nagy bunak és bánatnak miada

 Hegedűnket függettetük fűzfákra.

2 A' kik minket fogva tartottak, kérték
Hogy valamit hegedülnénk nékiek,
Es mondanánk Sioni éneket;
Felelvén mondtuk: Miképen lehet?
Hogy ditsérhetnök az UR Istent vigan,
Enekelvén ez idegen országban?

3 Imé néked én azt nyilván felelem,
Hogy hegedülésemet elfelejtem
Előbb hogy-nem a' Jérusálemet;
Mig e' fogságban tartnak engemet,
Bár nyemhez ragadjon az én nyelvem,
Ha Jérusálemre nem ohajt szívem.

4 Az Edom fiairól emlekezzél,
Es nékiek URam azt ne engedd-el,
A' mit'ők akkoron kiáltottak,
Midőn Jérusálemet rontották;
Főzzad, főzzad Jérusálemnek népét,
Földre lerontsád minden épületét.

5 Te Babilonnak leánya meghidgyed,
Hogy

304 CXXXVIII. SOLTAR.

Hogy még végre por hamuvá kell lenned,
Bóldog a' ki tenéked e' dolgot
Megfizeti e' méltatlanságot,
Ki öledből gyermekidet kirántja,
Es az erős köziklához paskolja.

CXXXVIII. SOLTAR.

Háládása Dávidnak.

Ditsér téged tellyes szívem,
Ditsérlek Istenek felett

En Istenem, Hirdetem neved :/:
En tégedet, Mert azt érdemled.

Es a' te Izent-Egyházadban
Imádkozván, Neved tisztelem,

Aldásodra én kéz vagyok,
Hálát adok Néked Istenem.

2 Öregbül nagy ditsőséged,
Mert megtézéd A' mit megmondaſ :/:
Ha könyörgök inségemben,
Engem menten Megtábadítaſ.
Téged minden földön lakók,
Nagy Királyok, URam ditsérnek :
Mert Izent igéd igazságát,
Tízta vóltát Ezekbe vették.

3 Ez URat, ki felségesen
Tsudát tézen, Felmagasztalják, :/:
Mondván : Nagy az ő ereje, Dit-

Ditsősége, Es azért áldják.
 Mert noha ül nagy magasan,
 De lát nyilván Alatt valókat:
 Magas dolgokatis könnyen
 Lát élelén Mind fenn 's mind alatt.

4 Mindennémű Éükségemben
 Inségemben Megerősíté: /:
 Láttokra ellenségimnek,
 Kik gyűlölnék, Engem megmenté.
 A' mit az UR egyfzer végez,
 Az jó véghez Mégyen mindenütt.
 Jó kedved megáll: Ne hadd-el,
 Sőt végezd-el Kezed munkájit.

CXXIX. S O L T A R. a' 30 nótáj:
David az Isten minden-tudását és gondviselését szemlélvén, hozzá hűségét mutatja.

U Ram te megvizsgálé engem,
 Megesméré mindent én bennem,
 Vagy állok, ülök, vagy mégyek,
 Mind tudod a' mit mivelek,
 Valamit gondolok éivemben,
 Te azt mind jól érted mekkünnem.

2 Vagy járok-kelek, vagy fekszem,
 Te mindenütt vagy környülem,
 Jól látod minden útamat,
 Erted minden dolgaimat:
 Egy fő sem jö az én nyelvémre
 Kit előbb néra tudtal volna te.

3 Kötöskörnyül rajtam mindém
 Töled vágyon teremtetvén.
 Reám bortsátád kezedet,
 Felül-múlja értelmemet;
 Bóltségedet nem foghatom,

Dolgaidon csak álmélkodom.

4 Lelked előtt hová mennék,

Holott elrejtve lehetnék?

Eiőtted hová ভালadjak?

Egbe mennék? ott talállak;

Ha ágyamat vetném pokolban,

Ott látnálak téged legottan.

5 Ha az hajnal tárnnyát veeném,

Es az égre emelkedném,

Es elrepülnék nagy mezejre,

A' külső tenger féjire;

Ottis meglelnél URam engem,

Kezedet el nem kerülhetném.

6 Mondék; Talám ferétséggel

Bétakaródzhatom éjjel;

Az sem lenne használatos,

Mert még az éjis világos,

Ki környülem annyira fénlík,

Hogy nékem fényes napnak látszik.

7 Te alkottad veséimet,

Midön formálál engemet,

Az én anyámnak méhében

Bétakarítottál szépen;

Azért áldlak minden időben,

Hogy teremtetél tsudaképen.

8 Dolgaid tsudálatosok,

Kiket ha én meggondolok,

Meg kell azt nékem vallanom,

Tudtadra vólt minden tsontom,

Midön engemet tsudaképen

A' föld alá dugtál rejtekben.

9 Nálád esméretes vóltam

Előbb hogy-nem formáltattam,

Hogy még nem vóltam, esmértél,

En tagaimta fémléltél,
Kik könyvedben vóltak felirván,
Midőn még nem vóltak formálván.

10 Melly drágák a' te tanátűd!

Ha megnézem gondolatid,
Számptalan foknak találom,
Ha kimondani akarom,
Többnek lelem én a' fővenynél,
Melly fok a' tenger parton féllél.

11 En elmélkedem azokról,

Ha felferkenek álmomból.
Vajha egykor ezt mívelnéd,
Az hitleneket megölnéd!
Es mind a' kik vért žomjúhozna
En tölem méžze távoznának!

12 Azokról žólok UR Isten,

Kik téged gyaláznak žörnyen,
Nagy ellenséged tenéked
Es feltámadnak ellened;
Nemde nem gyűlölmé őket,
A' kik božžontják felségedet?

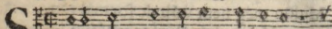
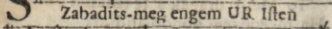
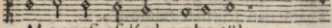
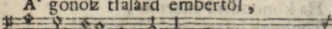
13 Gyűlölöm őket živemben

Seregekkel egyetemben,
Mint žintén ellenségimet;
Visgáld-meg URam živemet,
Próbáld-meg engemet, és lássad,
Szivemnek mivóltát hogy tudjad.

14 Visgáld-meg és próbáld jól meg,

Szivemet valóban nézd-meg,
Es lásd-meg minémű vagyok,
Ha gonosz ősvényen járok;
Es ha olyannak találž engem,
Mint egyebekkel úgy tégy velem.

Könyörgése Dávidnak a' megszabadításért.

S Zabadits-meg engem UR Isten
 A' gonosz tialárd embertől,
 Orizz erőszak-tévők ellen,
 Ments-meg a' vakmerő néptől.

2 Kik tsak hamislagot gondolnak
 Mindenkor az ő években,
 És hogy hadakat inditsanak,
 Azon vagynak mindenképen.

3 Elesben fenik ő nyelveket
 A' kígyónak fulánkjánál,
 Mint áspis kígyó, egyebeket
 Megsértnek mérges ajkokkal.

4 Ments-meg a' gonoszok kezébül,
 A' kik erőszakot téznek,
 És igyekeznek büntetlenül
 Hogy engemet megejtsenek.

5 A' kevélyek tört vernek nékem;
 És mindenütt hálót hánynak,
 Kötéllal megvonják ösvényem,
 Hogy engem megzorítsanak.

6 En pedig mondék: Oh UR Isten
 Te vagy én erős Istenem,
 Beszédem vegyed füleidben,
 Hallgasd-meg esedezésem.

7 URam te vagy én segítségem
 Mindennemű inségemben;

Azért

Azért védelmezd-meg én fejem
Az hadakozó időben.

8 Ne engedd az hitetleneknek,
Hogy elő-vigyék dolgokat;
Hogy inkább ne kevélykedjenek,
Rontsd-meg gonosz ázándékokat.

9 En réám töröknek fejeket
Vonnyad méltó büntetésre,
Ő hamis igyekezeteket
Fordítsd az önnön fejekre,

10 Szálljon rájuk lángozó tűz,
Tüzzel megeméztessenek,
Rekkennyenek a' földbe zörnyen,
Többé fel se kelhessenek.

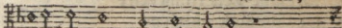
11 Az hamis ember ö nyelvével
Ne légyen nyomos e' földön,
Az önnön vakmerőségével
Akadjon zörnyü vezélyben.

12 Tudom hogy Isten a' szegénynek
Ügyét felfogja kegyesen,
Megkegyelmez az erőtlennek,
Igasságát kijelentvén.

13 Az igazak nagy ditsőséggel
Ditsérik te szent nevedet,
Es örökké jó reménységgel
Megmaradnak színed előtt.

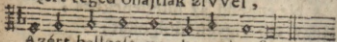
CXLI. SOLTAR.

Könyörgése Dávidnak az Isten vezérléséért.

T
E hozzád kiáltok UR Isten,

Sietés én hozzám, ne késél,

Mert téged ohajtlak szívvel,

Azért hallgais-meg kegyelmesen.

2 Könyörgésem elődbe mennyen,

Mint jó illat füstölgése,

Kezeim felemelése

Estvéli áldozatúl légyen.

3 Örizzetel tartsd-meg én fájam,

A' melly gondot tartson arra:

Závort verezz ajakimra,

Hogy tölök ne légyen nyavalyám.

4 Ne botsásd szívemet gonozra,

Hogy az hamisan élőkkel

Soha ne erezkedjem-el

Az ő nyájas kívánságokra.

5 Az hív ember megfeddjen engem,

Es feddése kedves lézen,

Mint balsam-olaj fejemen;

Még verése sem árt énnékem.

6 Mert én elhízem 's mondom nyil-

Hogy még az hitetlenekért

(vám,

Imádkozom mentségekért,

Nyavalyájokon bánakodván.

7 Midőn az ő főfő Birájok

Magas helyről lehányatnak,

Es oztán ezekbe jutnak

Az én bežédim, kik nyájasok.

8 Mint ha ki fát vág nagy erővel,

A' forgátsit kézzel hintvén,

A' mi tőntaink akképen

Hevernek a' sir mellett kézzel.

9 Szemeim rád néznek URam,
Reménységem! vagyon benned;
Lelkemet hát el ne vegyed,
Mert te vagy minden bizodalمام.

10 A' törtől, kit nékem vetettek,
Es hálójoktól őrizz-meg,
Az hamis népektől menti-meg,
A' kik veztemre igyekeznek.

11 Ejtsd őket önnön hálójokban,
Kit ők másnak készítettek,
Hogy én vezély nélkül legyek,
Melletek elmehelek bátran.

CXLIII. SOLTAR: a' 100 nótáj:

Könyörgése Dávidnak a' szabadításért.

EN az URhoz felkiálték,
Kiáltván néki könyörgék,
Jelentvén én panaszomat,
Megbezzéllem nyavalyámat.

2 Ha zörongattatik lelkem,
Te utat mutatj énnékem,
Módot találj, a' melly által
Megszabadúlok jó móddal.

3 Utamra tört mérnek hányni,
A' mellyen el zoktam járni;
Tekintek féllal mellőlem,
De senki nem esmér engem.

4 Bézártaak utak, ajtók,
Egy-felé sem haladhatok,
Es ez illyen inségemben
Senki nintsen ki segítsen.

5 Te hozzád kiálték URam,
Mondván: Te vagy bizodalمام,
Es egyedül reménységem

312 CLXIII. SOLTAR.

E' földön tsak te vagy nékem.

6 Halld-meg az én imádságom,

Mert igen sanyargattatom ;

Ments-meg ellenségim ellen,

Mert erősök hogy-nem mint én,

7 Vedd-ki foglágból lelkemet,

Hogy ditsérjem zent nevedet ;

Ha jól téz velem, az hivek

Otan engem környül-véznek.

CXLIII. SOLTAR.

Dávidnak buzgó könyörgése.

H Allgasd-meg URam kérésemet,

Vedd füledbe könyörgésemet

A' te ígérated zerint,

Hallgais-meg és tart-s-meg engemet

Te zent igazságod zerint.

2 Szolgadat törvénybe ne idézd,

Haragodat reám ne gerjezd

Az én gonosz büneimért ;

Mert ez egész földet bár elnézd,

Nem találhatz igaz embert.

3 Az ellenség kerget engemet,

A' földhöz verte életemet,

Helyheztetett a' sötétben,

Sötétségben engem elrejtett,

Mint az halottat a' sírben.

4 Az én lelkem elkeferedett,
Sérelem miatt elepedett,
Azért hogy elhagyál engem:
Tfak-nem elzántam életemet,
Ugy elkeferedett éivem.

5 Ez illyen nagy inségim között,
Említem a' régi idököt,
Nézvén tfuda dolgaidat,
Mellyeket kezéd tfelekedett,
Kikkel biztatom magamat.

6 Te hozzád én URam Istenem
Nagy siralommal felemelem
Es kinyújtom kezeimet;
Tégedet úgy ohajt én lelkem,
Mint a' fázaz föld a' vizet.

7 Ne késsél, hallgass-meg kéréssem,
Mert elfogy bennem az én lelkem;
Szined tölem el ne térjen,
Mert majd ei ollyanná kell lennem,
Mint a' kik állnak a' sirben.

8 Kegyelmezz-meg URam énnékem,
Hallgass-meg és őrizz-meg engem,
Mert én tfak te benned bizom,
Utaidat adjad esmérnem,
Mert te hozzád kíváncsozom.

9 Szabadíts-meg ellenségimtül,
Kik engem kergetnek ok nélkül;
Benned vetem reménségem,
Viselj gondot az én igyemrül,
URam kérlek ne hagyj engem.

10 Taníts-meg engemet fozgádat,
Hogy tehessem akaratodat,
Mert te vagy az én Istenem:

Hogy őrizhessem útaidat
Szent Lelkoddal vezérld engem.

11 URam engemet erősíts-meg,
Te fent nevedért vigasztalj-meg,
Es a' te kegyelmségedből
Az én életem szabadítsd-meg
Mindennémű inégekbe.

12 Gondold-meg hozzám jó kedvedet,
Vezérsd-el én ellenségit,
Töröltesselek-el azok,
A' kik kergetik életemet,
Mert én te hű szolgád vagyok.

CXLIV. SOLTAR. a' 18. nótáj.

Dávidnak háládása és könyörgése.

Aldott az UR, ki kezemet tanítja,
Es újaimat a' hadakozásra,
Aldott legyen az én jó Istenem,
A' ki mindenkor megőriz engem.

Ö az én kövárom és szabadítóm,
Ö én pálsom és én óltalmazóm;
Te benned vetem reménységemet,
Mert aláam veted az én népemet.

2 De mifoda az ember életében,
Hogy ő reá gondot tartasz ekképen?
Mifodák az emberek fiai,
Hogy felséged őket így kedvelli?

Az emberek dolgát ha megtekinted,
Legottan őket csak semminek leled:
Az ő napjai hamar elfogynak,
Es mint az árnyék ottan elmúlnak.

3 Hajtsd-meg az egeket, és szállj-le menten,
Illessd a' hegyeket, hogy füstjök menjen:
Botlás villámást, őket verd féllal,

Menny-

Mennyűtő nyilaiddal éelezd-el.

Segíts-meg, felül kezed hozzám nyújtad,
E' nagy árvizet rólam elfordítsad,
Szabadíts-meg e' védelemből,
Őrizz-meg az idegen nemzettől.

4 Kiknek szájok merő hazugságot szól,
Ő hamis kezekkel téznek gonoszúl.
URam néked mondok új éneket,
Megzendítem néked hegedűmet.

Mert te vagy URam, ki minden inségben
A' Királyt mególtalmazod kegyesen,
Szolgádat Dávidot megtekinted,
Az öldöklő fegyvertől megmented.

5 Ments-meg kezekből ez idegeneknek,
Kik én ellenem zörnyen dühösködnék:
Szájok bevéde merő hamisság,
Kezeknek dolga hitván mulatság.

Hogy mint a' szép planták, a' mi fiaink,
Felnevekedjenek mi szép leányink,
Kik szépségekben úgy villagjanak,
Mint ékes oázis a' Templomnak.

6 Hogy a' mi tárházink tele legyenek,
Tsordáink ezeriglen tenyészzenek,
Barmunk több legyen sok száz ezernél,
Mind városon falun 's mezőn éllel.

Erősen szaporodjanak ökreink,
Városinkra ne üssön ellenségink,
Földünkben senki el ne vitéssék,
Utzáinkon panasz ne hallassék. (sten,

7 Oh boldog nép, a' kit így megáld I.
Es kiknek illy jó szerentsét ad itten:
Boldog nép az és nem lesz hiúsága,
A' mellynek az UR az ő Istene.

Dávid

*Dávid ő magát és minden teremtetett állatokat
az Isten dicséretére indít.*

M Agasztalak téged én Istenem ,
Oh én Királyom, neved tisztetem ,
Mindennap hirdetem dicséreted ,
Es örökké áldom tezent neved ;
Igen dicséretes es nagy az Isten ,
Megfoghatatlan ő dicsőségében ,
Nemzetről nemzetre te dolgaiddat
Mindenkor hirdetik nagy hatalmadat.

2 Hirdetem a' te dicsőségedet

A' te felséges dicséretedet ,

Tsuda tétidet minden népeknél

En kibeszéllem mindenütt széllel.

Hogy hatalmadat mindenek hirdessék ,

Mellyet dolgaiddban ezekbe vének :

Dicsőségedet én el nem haligatom ,

Hanem mindeneknek előzámolom.

3 Hogy hirdessék a' te jó-kedvedet ,

Minden nép előtt kegyességedet ,

A' te igazságodat dicsérjék ,

Es széllel mindenütt kihirdessék.

Az

Az UR felette irgalmas, kegyelmes,
Engedelmes, haragra kéfedelmes,
Igen féled, a' büntetésre késő,
Minden teremtet rendinek kedvező.

§ 4 Azért a' mit teremtetél, minden
Nagy hatalmadról téged ditsérjen;
De mindennél inkább a' fént hívek
A' te ditsőségedet ditsérjék:

Hirdeffék országod felséges vóltát,
Mindenkor bezzélljék nagy hatalmadat,
Hogy az emberek fiai értheffék,
Országodnak ditsőségét nézheffék.

§ Örökké megáll a' te országod,
Es mindenkor megtart Uraságod:
Az UR megtartja az eldülőket,
Es felemeli az elesteket.

URam mindenek fêmei rád néznek,
Es idein elédelt adz nékiek,
Midön felnyitod áldott kezeidet,
Böven megelégitéz mindeneket.

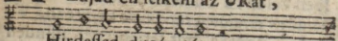
6 Az UR igaz minden útáiban,
Es fentséges minden dolgaiban:
Közel vagyon ő azokhoz nyilván,
A' kik hozzá kiáltanak valóban.

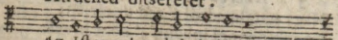
Es a' mit az Istenfélők kívánnak,
Önékiek böven megadattatnak,
Nagy kegyelmesen őket megállgatja,
Es idvésségit nékik megmútítja.

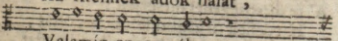
7 Megtartja, a' kik szeretik őtet,
De mind elvefzi az hírszeneket.
Az UR ditséretit fázán hirdesse,
Az ő nevét minden test ditsérje.

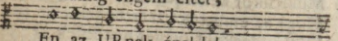
Tanúság az Istenben való bizodalomról.

A Ldjad én lelkem az URat ,

 Hirdeffed ditséretét .

 Az Istennek adok hálát ,

 Valamíg engem élter ,

 En az URnak éneklek

 Mind addig miglen élek.

2 Ne légyen bizodalmatok
Földi Fejedelmekben ,

Egy emberben se bizzatok ,
Kiben legétség nintsen :

Mihelyt lelke kiméggyen ,
Menten hamuvá lézen :

3 Minden dolga és zándéka
Elvész azon nap véle.

Bóldog , a' kinek óltalma
A' Jákóbnak Istene ,

A' kinek mindenekben
Reménsége az Isten :

4 A' ki mind mennyet és földet ,
Es a' tengert teremte ,

Es ezekben mindeneket
Nagy hatalmával őrzi
Igallága , 's hivsége
Megmarad mind örökké.

5 A' kik méltatlan szenvednek,
Megmenti a' jó Isten;
A' nyomorúlt éhezőknek,
Ö eledelt ad bőven;
A' foglyokat kihozza,
Rabságból kioldozza.

6 Es a' világtalanoknak
Megnyitja ő szemeket;
A' kik dülő-félben vagynak
Meggyámolítja őket:
Az igazakat hiven
Szereti az UR Isten.

7 Vezedelmében megmenti
A' nyavalyás jövevényt;
Az árvákat megsegíti,
Kegyesen rájok teként;
A' lérelmes özvegyek
Tőle megnyihíttak.

8 Az hitleneket megrontja
Ösvényeket elveéztvén;
De megáll az ő orzága
Most és minden időben;
Oh Sion! a' te Urad
Mind örökké megmarad.

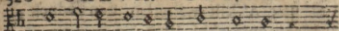
CXLVII. SOLTAR.

*Intés az Istennek ditséretire, az ő sok jó-
teményiért melyek előszámláltatnak.*

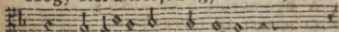
A **URat ditsérjétek, mert jó**

 Es az Istent ditsérni méltó,

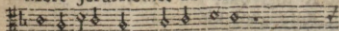
 Kedves dolog az UR Istennel, Hogy

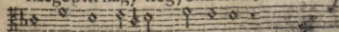
Hogy ötet ditsérjék egy zívvel;

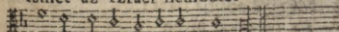
Mert Jérusálemet az Isten

Megépíti nagy kegyelmesen,

Ismét az Izrael nemzetét

Özve-gyűjti elözlot népet.

2 Töredelmes zívét meggyógyít,
Sérelmes lelket ő megenyhít,
Békötözi az ő sebeket,
Megkönnyebbíti sérelmeket.

A' tfillagokat megzámálálja,
Es azoknak számát jól tudja,
Es mindeniket úgy esméri,
Hogy tulajdon nevén nevezi.

3 Nagy a' mi Urunk az ÚR Isten,
A' kinél nagyobb semmi nintsen;
Erőssége kimondhatatlan,
Bölcsésége zámálhatatlan:

Az együgyűket felemeli,
A' zélédeket erősíti,
Megalázza az hitleneket,
A' földre legyalázza őket.

4 Azért néki énekeljeteK,
Hegedűkkel zengedezzeteK,
Ki az eget elfedi féllal
Temérdek vizenyös felhőkkel,
Es az égről esöket botsát,
Mellyeket e' földre lezállat;;

Még

Megnedvesíti az hegyeket,
Hogy bőven teremtsenek füvet.

5 Ki ételt ad minden állatnak,
Es az eh holló fiatskáknak,
Kik ő fájokat reá tátják,
Kiáltván ételeket várják.

Önéki semmi kedve nintsen
A' lónak ő erősségében,
Sem a' férfinak fáraiban,
Nem gyönyörködik illy dologban.

6 Inkább azokban gyönyörködik,
A' kik ötet igazán félik,
Kik tellyes zivből kegyes vóltát
Mindenkor reménlik irgalmát.

Ditsérd Jerusalem az URat,
Felmagaasztjad nagy hatalmát,
E' kegyes Urat, óh fent Sion,
Teis ditsérd ahétatoson.

7 Mert kapuidra ő závort vét,
Es hiven megőriz tégedet,
Fiaidat benned megáldja,
Es dolgokat jóra fordítja.

Földedet áldja békeféléggel,
Határidat fésztfendeféléggel,
Es téged fésztfizta búzával
Megelégít, és bőven táplál.

8 Kibotsátja erős igéjét,
E' földre leküldi befédét:
Sebese mégyen az ő fava,
Hamarsággal egy helyről másra.

A' földre fállit fejer havat,
Mint a' fésztfalankozó gyapjat,
Es a' deres zuzmarázokat,

322. CLXVIII. SOLTAR.

A' földre hinti mint az hamvat.

9 A' kö-esöket alá-lövi,
Es falatonként féll-el-hinti,
A' kinek hidegségét senki,
Töle irtózván, nem türheti.

Ismét mihelyen ő egy vót vól,
A' jég mind elolvad és elfoly;
Ha ő felelt rá erefűti,
A' jeget folyó-vizzé tézi.

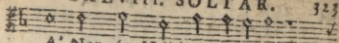
10 Jákóbnak adá kent igéjét,
Hogy ahoz fábának életeket,
Törvényt adá Izraelnek,
Hogy ők azok szerint élénének.

Nem tön így semmi pogány néppel,
Nem látá őket illy fentséggel,
Szent ferezésit ők nem értették;
Azért Alléluja mondassék.

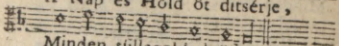
CXLVIII. SOLTAR.

*Intőse minden állatoknak és az embereknek
az Istennek dicséretire.*

N O dicsérjétek mindnyájan,
Az URat a' mennyországban.
Dicsérjétek őt az égben,
Az ő felséges vékiben:
Minden Angvalok őt dicsérjék,
Es minden mennyei seregek, A'

A' Nap és Hóld őt ditsérje,

Minden csillagokkal özve.

2 Az URat ti magas egek,
Ditsérjétek minden vizek,
Kik fenn az égen levegtek,
Az UR nevét ditsérjétek.

Mert mindeneket igéjével,
Ő teremte nagy erejével:
Mindent úgy megerősíte,
Hogy megálljon mind örökké.

3 Mindeneknek módot ada,
Hogy kiki abban maradna.
Ti Czethalak, és mélységek,
Az UR Istent ditsérjétek:

Tűz, köeső, hó és a' pára,
Az UR Istent felmagasztalja;
Őt áldjátok forgó-zelek,
Kik bezedének engedtek.

4 Ti hegyek, halmok, és völgyek,
Nagy czédrus-fák és egyebek,
Szeléd barmok, fene vadak,
Földi férgek, és madarak:

Es e' földön minden Királyok,
Minden népek, valahol laktok,
E' világi Fejedelmek,
Kik nagy tizteket viseltek.

5 Ifjak, leányok, és vének
Az UR Istent ditsérjétek,
Mert nevének ditső vólta
Mennyet földet felül-múlja.

Felemeli harvát népének ;
Minden zentek ötet ditsérjék ,
Izrael válažtott népe
Az URnak nevét ditsérje.

CX LIX. SOLTAR.

Intés az Iffennek ditséretire.

A Z URnak no énekeljétek
Uj éneket zent felségének ,
A' zentek gyülekezetiben
Ditsérje ötet minden.
Az Izrael örvendezzen ,
Ö teremő Istenében ,
Királyoknak örüljenek
A' Sionbéliek.

2 Az UR nevét sippal és dobbal ,
Ditsérjétek lantul kobozzal ,
Légyen hegedűknek zengése
Neve ditséretire.
Mert az Isten az ő népit
Igen zsereti hiveit:
A' zégényeket segiti ,
Sok jókkal zsereti.

3 Szent hvei az UR Iffennek

Ek

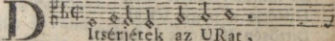
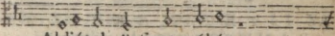
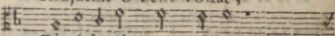
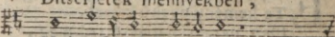
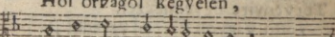
Ekes gyönyörűséget nyernek,
Örülnek ő háló-házokban
Az URat magasztalván:
Ditséretét az Istennek
Az ő űájokban viseljük,
Es két-élű fegyver lézen
Nékiek kezekben.

4 Mellyel a' kevély ellenségen
Bozút állanak nagy mérészen,
Es a' népek megbüntettetnek,
Méltó jutalmat véznek:
Erös Királyokat nékik
Nagy lántzokkal megkötözik,
Es minden ő Fejedelmek
Vas békókba esnek.

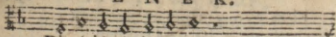
5 Hogy törvénnel ítéltesse nek,
Melly megvagy on irván ellenek:
Mellyekből az Istenes hivek
Nagy ditséretet nyernek.

C. L. S O L T A R.

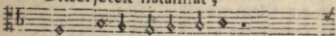
Az Istennek ditséretire való intés.

D
Ditsérjétek az URat,

Aldjátok ő űzent vóltát,

Ditsérjétek mennyeekben,

Hol országol kegyesen,

Az ő nagy ditsőségében:

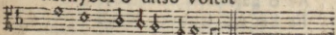

Ditsérjétek hatalmát,

Mellyből ő ditső vóltát

Minden veheti ezében.

2 Ditsérjétek őt kürtben,

Es ékes éneklésben,

Hegedüben, lantokban,

Es hangos cziterákban,

Az URnak zengedezzetek:

Sipokban, virginákban,

Es hangos orgonákban

Örvendjétek az Istennek.

3 Az URat czimbalmokban,

Es egyéb érzésmokban

Mindnyájan ditsérjétek,

Cziterát pengessétek,

Az URnak nevét ditsértvén;

Es minden lelkes állat

Ditsérje a' nagy URat:

Ditsőség Istennek, Amen.

AZ ISTE N N E K T I Z P A -
R A N T S O L A T J A. 2 Mós. 20.

a' 140. Sólt. nót.

E Meld-fel fived, füled nyisd-meg,
Te kemény nyakú Izrael,
Isten parantolatját értsd-meg,
Törvényire figyelmezzél.

2 En vagyok Istened egyedül,
Ki a' szolgálatból téged
Kihoztalak nagy inségedből;

Ne

Né legyenek más Istenid.

3 Ne tfinálj semmi bálvány képet,
Akarminémű dologból;
Ne imádjad, se tiszteld őket,
Mert nagy haragom megindúl.

4 URadnak Istenednek nevét
Soha ne vegyed hijába;
Mert a' ki nem betsüli nevét,
Megbünteti azt valóba.

5 Hat nap minden dolgodat tegyed,
Nyúgodjál a' hetedikén;
Mert hogy teremte mindeneket,
Ez nap megnyugovék Isten.

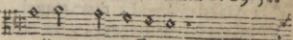
6 A' te atyádat és anyádat
Tiszteljed, érelessed hiven;
Hogy hozzú életet, sok jókat,
Adjon tenéked az Isten.

7 Embert ne ölj, ne tégy vér-ontást,
Paráznaságba ne léledj,
Ne orozz, gyűlöljed a' lopást,
Hamis bizonyyságot ne tégy.

8 Felebarátodnak ő házát
Ne kívánd, se házastársát,
Szolgáját, se szolgáló lányát,
Se barmát, semmi marháját.

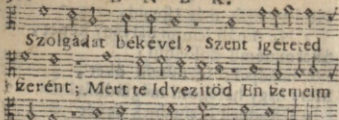
9 URam hatalmas a' te igéd,
Még zengésétis rettegjük;
Irgalmadból velünk ezt tegyed,
Hogy akaratodat tegyük.

A' SIMEON ENEKE. Luk. 2: 29-32.

U
Uram bocsássa el

X 4

Szol.

Szolgádat békével, Szent igéred
 Szerént; Mert te Idvezitőd En zeneim
 előtt, Nekem nyilván megjelent.

2 Kit világos fényül

Pogányoknak küldél,

Kinek fényességével

Nyilván kijelennék

A' szent Izraelnek

Nagy ditsősége féllal.

Mindennémű Háborúság ellen. a' 35. S:nót:

UR Isten melly sokan vagynak,

Kik engemet háborgatnak,

Es mindenkoron igyekeznek,

Miként engem elvezthessenek:

En pedig egyedül vagyok,

Nagy nyavalyámban jajgatok,

Minden barátim elhagynak,

Es csak magokra gondolnak.

2 Első ellenség a' Sátán,

Ki mint a' fivő orožlán,

Utánnam jár nagy álnoksággal,

Hogy bényelhesen éh torkával:

Mindenütt ellenem lest vét,

Mert tud ezer mesterséget;

Ha egyikkel hijába jár,

A' másik által prédát vár.

3 Gazdagsággal, ditsőséggel,

Világi gyönyörüséggel,

Félelemmelis gyakran kísért,

Ugy

Ugy hogy elmémben tsak-nem megsért.

Honnan nehéz gondolatba

Lelkem esik nagy bánatba;

Noha nem árthat ezzelis,

Ugyan nem nyughatik mégis.

4 Második e' tsalárd világ,

Ki én szemem előtt villag;

Gonosz példával és intéssel,

Mind tsak a' gonosyra vezérel:

Mosolyog reám édesen,

Hogy engem hozzá hiteessen,

Es vigyen a' léles útra,

Melly mégyen a' rút pokolra.

5 Harmad ellenségem rongál,

Ki még éjjelis nálam hál,

Es sokasítja nyavalyámat,

Gyakran elzakarítja álmomat,

Szüntelen int gonoszságra,

Lelkemet kiűti próbára;

Ez én gyarló természetem,

A' kiben én születtem.

6 UR Isten a' gyors orózlánt,

Verd hátra e' dühös Sátánt,

Lelki fegyvert adj én kezemben,

Ki ellen semmit ne teheszen:

Ha álnoksággal vizsgális,

Ne ártson nékem azzalis;

Se retentsen erejével,

Mellyel dühösködik féllal.

7 Felséged engem megtartson,

E' világ hogy ne árthasson:

Es ne járjak a' test kedvére,

Hanem nézzek fént törvényedre;

X ;

Es

Es ahoz szabjam éltemet,
 Mellyel nyerhessem kedvedet,
 Es használjak feleimnek,
 Kik velem téged féljenek.

Az Isten Törvényéről. a' 6 Solt. nót.

Meghagytad nekünk UR Isten,
 Hogy járjunk törvényedben,
 Es téged tiszteljünk,
 Tellyes szívvel lélekkel,
 Es minden mi erőnkkel
 Tégedet szeressünk.

2 A' mi felebarátinkat
 Szeressük mint magunkat,
 Haragot elhagyván,
 Senkinek kárt ne tegyünk,
 Mindenhez hűvek legyünk,
 Es éljünk igazán.

3 De jaj melly gyarló élcsem!
 Mert Adámtól kilestem,
 Bűnre vagyok hajló,
 Elmémnek gondolatja,
 Szívemnek indulatja,
 Te ellened járó.

4 Szent ígédet nem követem,
 Sőt gyakran elfelejtem,
 Jókra tűnya szívem,
 Feleimet gyűlöli,
 Vagy csak éinnel szereti,
 Melly nehéz énnékem.

5 Ezért méltó haragodat
 Erdemlem ostorodat;
 De jó reménységgel
 Tekintek szent Fiadra,
 Mint kegyes Éő-Éőlómra,

Kiért

Kiért hozzám tértél:

6 En tsak ő benne bizom,
Nem hányom méltóságom,
Melly semmire kellő;
Ő engem megigazit,
Gonosztól megszabadít,
Olly igen jó kedvű.

Az UR Vatsforása előtt, az 50 Solt. nót.

H Allgasd-meg UR Isten kérésemet,
Es világosítsd-meg én zivemet,
Hogy zűhtelen reád figyelmezzem,
Lelkem zérelkedre gerjedezzen,
Es zent Fiadat veled egyetemben
Féljem, és tartsam mindenütt elmémben.

2 Ur Christus mennyből értem lezállál,
A' kerezt-fán bűnömért meghalál,
Te zent véreddel értem áldozál,
Az halál töriből kióldozál,
Adósságomnak, bűnömnek fokságát
Megengeded, eltörölvén rútságát.

3 Azért vagyok már Atyád kedvében,
Szent országának örökségében,
Erdemem kívül ki velem így tön,
Nagy jó-vóltából kegyelmébe von,
Szent zérelmével úgy megkörnyékeze,
Bűnt és ördögöt tolem távól üze.

4 Hogy pedig ezt nyilvánban hihefsem,
Tőled UR Isten erősítetem
Kenyérrel, borral zent Vatsforádban,
Mellyel az hivek élnek Házadban:
Ezek jegyei a' te jó-kedvednek,
Mellyeket tőled háládással vézek.

5 Velem Ur Jélus ezt tfelekedjed,
Hogy én egyesülhessek te veled

Szent Lelked által ; egész életemben
Semmi te töled el ne térítsen ,
Sem jó , se gonosz , félelem , se jószág
Ne árthasson , de kelljen csak mennyország.

6 Minden gondomat néked ajánlom ,
Az halálbanis vagy vigasztalom :
Az életre nékem ajtót nyitattál ,
Országodban boldogságra juttattál ,
Az itéletre lelkem felruházod
Ez testtel , és örömmre koronázod.

A' Sz. *Vatfóra* után , a' 8. Sólt. nót.

O H én lelkem dicsérjed Istenedet ,
A' ki illy jól táplálja életedet ,
Mint az hű atya szerelmes fiát ,
Kiért örömmel néki adj hálát.

2 Es e' földön te-magad úgy viseljed ,
Isten országát hogy te is terjeszted ,
Arra föntelen nagy gondod legyen ,
Mellyel tartozik minden kerecsyén.

3 Mint a' kenyértök búza magból sütik ,
Es a' bortis tök öölö-özemből főrik ,
Igy lélek érint e' *Vatfóra*ban
Egy testté vérré lézünk mindnyájan.

4 Szeresd hát ember a' te feleidet ,
Gyakran jelentvén jó-téteményidet ;
Gyűlölség , harag benned ne legyen ,
Mellyet erősen megtilt az Isten.

5 Az ő fönt igéjében gyönyörködjél ,
Ki téged vízföntag megáld bővséggel :
Szent Lelke által gerjezt te benned
Buzgó szerelmet , és kedvvel téged.

6 Végre tégedet ez árnyék világból
Felvívén a' mennyégbe innét alól ;
Holott az ő válaftott föntivel Örök

Örök boldogságban élz örömmel.

7 Lelkem züntelen oda igyekezzél,
Ki felől immár zent zálagot vetél:
Ha ezzel magad gyakran biztatód,
Boldogúl lézen élted és holtod.

Anna Aßß: háládó Eneke, a' 7 Sölt. nót.

ORül az én zivem az URban,
Fejem felemeltetett abban,
Szájam megnyilt örömében,

Az én ellenségim ellen;
Mert a' te zabadikásodban

Örvendézek hálá-adásban.

URam sohol semmi nintsen,

A' mint te, olly erős lsten.

2 Ne zóljatok azért ezután
Kevély zókkal, felsuvalkodván;
Mert az UR mindent tud és lát,
Véghez vízi minden dolgát.

Az erőseknek kézívjeket,
Ö megrontja kevélységeket;

Es töle az erőtlének

Hatalommal építetnek.

3 A' bétöltek zükségbe esnek,

De a' zükölködö zégények

Megelégeznek bövséggel,

Kik kenyért kerestek zéllel:

Es a' kit magtalannak véltek,

Annak feles gyermeki lettek;

Es kinek fok vólt gyermeke,

Az megfogyatkozott végre.

4 Az UR nagy hirtelen megölhet,

Es ismét megeleveníthet:

Ö a' pokolra alá vét,

Es vizontag felhoz onnét:

Az

Az UR a' ki fegénnyé tézen,
Es ő meggazdagít nagy könnyen:
A' fegényt a' porból végre
Felemeli ditsőségre.

5 Mert az URé mind hozzá vége,
Ez egész földnek kereksege,
A' mellynek ő vetett határt,
Kit megöriz, az nem vall kárt.

Az ő hiveit ő megtartja,
De az hitleneket megrontja,
Kik az önnön erejekben
Biztanak vakmerőképen.

6 A' kik az UR ellen feddődnek,
E' földről ök eltöröltetnek:

Az UR e' éeles világon
Mindent megítél jó módon:

Erőt ad az ő Királyának,
Es felemeli fejét annak
Tiszteletre, ditsőségre,
Oztán örök idvességre.

Jézus Mária Bneke, Luk. I.

A' 146. Solt. nótájára.

M Agasztalja az én szívem
Az URat mind éltiglen,
Es örvendez az én lelkem
Megtartó Istenemben,
Hirdetem kegyességét,
Es nagy jó-téteményét.

2 Mert kegyesen megtekinté
Ő szolgáló leányát,
Jó-vóltából meg nem veté
Hiv alázatos vóltát;
Mert imé minden nemzet
Böldognak mond engemet.

3 Mert

3 Mert én velem nagy dolgokat
Tőn az hatalmas Isten,
Midőn együgyű voltomat
Felemelé kegyesen:
Szent azért az ő neve,
Aldandó ditsősége.

4 Es az ő irgalma vagyona
Nemzetségről nemzetre,
Örökké néz irgalmason
Minden őtet félőkre.
Hatalmas dolgot érze
Ő karjának ereje.

5 A' kevély gondolatúknak
Menten ezeket vekté,
Dühös éándékát azoknak
A' jókra nem erezté;
Engemis nagy irgalma
Megtarta nagy hatalma.

6 Az hatalmas gonozókat
Ő fékekbeől levoná,
Es az alázatosokat
Híven felmagasztalá;
Mert éeret együgyűket,
Es gyüölöl kevélyeket.

7 A' nyomorúlt éhezőket
Minden jókkal bétölté;
A' gazdagsággal tölteket
Üresen elerezté;
Mert ő töle mindenek!
Böltsen vezéreltetnek.

8 Izráelt az ő éolgáját
Híven hozzá fogadá
Émlítvén irgalmaságát,
Népét meglátogatá:.

Rájok nyújtván kegyelmet
Bétölté igéretét.

2 A' miképen szólott vala
Mi első atyáinknak,
Abrahámnak mit megmonda,
Es ő maradékinak,
Im mind megteljesíté;
Kiértáldjuk örökké.

Ezekhez adattatik mostan az

U R I I M A D S A G

magyarázttatva,

Azon nótán, mellyen Belgául énekeltetik.

1 **M**ENNYBELI felséges Isten,

Kinek ditsősége ott-fenn

Bóldog lelkek feregítül

Láttatik véghetetlenül,

E' tellyes világ általad

Teremtetet, áll, és marad.

2 Te noha illy felséges vagy,

Erőd, méltóságod illy nagy;

Mégis minket, kik föld pora

'S hitván férgek vagyunk, arra

Meltóztaté, hogy fiaidnak

Hivassunk, 's te mi Atyáinknak.

3 Fiúi bizodalomban

Azért

